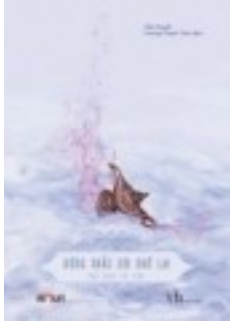

Đừng Nhắc Em Nhớ Lại

Contents

Đừng Nhắc Em Nhớ Lại	1
1. Chương 1	2
2. Chương 1	4
3. Chương 2: Chương 1.2	6
4. Chương 2	8
5. Chương 3: Chương 1.3	11
6. Chương 3	13
7. Chương 4: Chương 1.4	17
8. Chương 4	19
9. Chương 5: Chương 1.5	22
10. Chương 5	25
11. Chương 6: Chương 2	28
12. Chương 6	31
13. Chương 7: Chương 2.2	35
14. Chương 7	36
15. Chương 8: Chương 2.3	39
16. Chương 8	41
17. Chương 9	45
18. Chương 10	48
19. Chương 11	51
20. Chương 12	55
21. Chương 13	58
22. Chương 14	61
23. Chương 15	64
24. Chương 16	67
25. Chương 17	69
26. Chương 18	72
27. Chương 19	76

Đừng Nhắc Em Nhớ Lại

Giới thiệu

Tác giả: PHỈ NGÃ TƯ TỒN Người dịch: Vương Thanh Tâm Nhà xuất bản: Công ty Văn hóa Đinh T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-nhac-em-nho-lai>

1. Chương 1

Đã lâu lắm rồi tôi mới mơ thấy Tô Duyệt Sinh. Trong mơ, anh vẫn hệt như mười năm trước, vẫn đôn mặt không kém.

Anh mặc áo sơ mi trắng, ngồi trên sô pha, quần tây phẳng lì không một nếp nhăn. Ánh nắng chiếu vào gương mặt anh, điệu cười nhếch mép như thể bị trúng gió.

Đương nhiên đây chỉ là miêu tả độc địa của tôi, thực tế mọi người ai cũng khen Tô Duyệt Sinh đẹp trai, ngay cả Bảo Lệ cũng nói: “Trời ơi, anh Tô cứ như Tom Cruise í...”

Những lúc như vậy, tôi lại nói kháy: “Hóa ra anh chàng họ Tô đó có gương mặt giống trai ngoại quốc?”

“Không phải chỉ là gương mặt, mà là thần thái! Thần thái, chị hiểu không hả?” Bảo Lệ nguýt tôi một cái. “Có nói chị cũng không hiểu được đâu, chị thì hiểu gì về đàn ông và thần thái chứ?”

Bảo Lệ là kiểu nữ hạng nhất của hạng nhất, đứng đầu hộp đêm Lotus, hàng tá đàn ông giàu có sẵn sàng quỳ rạp dưới váy cô nàng. Giang hồ đồn thổi Bảo Lệ có số “vượng phu”, người đàn ông nào yên ổn ở bên cô nàng, công việc sẽ được thuận buồm xuôi gió. Thế là cái tên Ông Bảo Lệ bỗng chốc trở thành biểu tượng của thân phận và địa vị, càng bận rộn lại càng không thể qua quýt, đám đàn ông coi việc xuất hiện bên cạnh cô nàng là niềm vinh hạnh của họ. Mỗi đêm, Bảo Lệ chỉ cần ngồi xuống vài ghế lố, hát vài câu, uống vài li rượu là tiền bo đầy tay. Nếu sinh ra ở thời cổ đại, Bảo Lệ chắc chắn xứng làm hoa khôi hơn cả Lý Sư Sư*.

(* là nhân vật truyền kỳ cuối thời Bắc Tống, được biết đến trong giai thoại dân gian Trung Quốc. Nàng là cô gái tài sắc vẹn toàn, dung mạo đẹp như tiên, cầm kỳ thi họa đều giỏi.)

Có điều, nói đến đàn ông, tôi thương châm chọc Bảo Lệ: “Thế cô thì hiểu thế nào là đàn ông? Thế nào là đẹp trai hả? Cô là kiểu nữ hạng nhất nhưng tôi cũng là tú bà nhé!”

Đúng vậy, tôi là tú bà, mỗi lần tự xưng như vậy liền bị la ầm lên: “Cô Trâu thân mến, cô làm ơn đừng có tự phẩy bang bản thân như vậy nữa được không? Chúng ta rõ ràng là kinh doanh dịch vụ vui chơi ăn uống!” Nói vậy cũng không sai, bởi vì trong số những hộp đêm có tiếng khắp thành phố này, tám chín phần là thuộc sự quản lý của tôi. Lớn nhất chính là hộp đêm Lotus, điều kiện trở thành hội viên còn nghiêm ngặt hơn cả câu lạc bộ golf. Người ta đồn thổi về Lotus rất ảo diệu, nào là ‘hồ rượu rừng thối’, nào là ‘ngập trong vàng son’. Thực ra, chỉ vì Lotus nằm cạnh khu rừng ở ngoại ô, giữa non xanh nước biếc xuất hiện vô số căn lầu nhấp nhô.

Thoạt nhìn nơi này chỉ giống một ngôi làng du lịch bình thường, nhưng xét đến ưu điểm thì thật miễn chê, hiệu ứng âm thanh của phòng hát vượt trội, rượu được phục vụ cũng là loại thượng hạng. Còn nhớ hồi đó, tôi đã rất do dự khi người phụ trách thực phẩm tên A Mãn mang đơn đặt hàng đến cho tôi xem. Những loại rượu đắt cắt cổ đó, mỗi lần mua cả nghìn chai, thật không biết mở hộp đêm hay hầm trữ rượu nữa. Vừa

lúc Tô Duyệt Sinh đang không vui, thấy tôi không để ý đến anh, anh lại càng bất mãn. Đại thiếu gia liếc nhìn đơn đặt hàng trong tay tôi một cái rồi cười khẩy. “Tưởng gì, mua có tý rượu đó mà em cũng không trả nổi tiền sao?”

Tô Duyệt Sinh chỉ nói giọng Thượng Hải những khi tức giận, vừa nghe anh mở miệng, tôi lập tức biết ý mà cười nịnh nọt. “Vâng, vâng, mua số rượu này không thành vấn đề, này giờ em chỉ đang nghĩ xem phải bán đến bao giờ mới hết? Anh cũng biết mà, đám người kia tuy lắm tiền nhưng đâu có biết thưởng thức rượu.”

Quả nhiên nghe xong, tâm trạng thiếu gia tốt hẳn lên. “Đám nhà giàu mới nổi đó à, em cứ đặt nhiều Lafite cho họ uống!”

A Mãn nhận lại đơn đặt hàng sau khi đã sửa, cầu nhàu không vui, tôi liền lườm anh ta một cái, nói: “Anh Tô đã bảo rồi, đặt nhiều Lafite!”

Bấy giờ A Mãn mới chịu thôi.

Tô Duyệt Sinh là ‘hùm’, người người đều sợ, thế nên tôi đành làm ‘cáo’ để mượn oai hùm.

Lotus vừa khai trương đã rất đắt khách. Tiêu chuẩn gia nhập câu lạc bộ thành viên càng nghiêm ngặt bao nhiêu thì lời đồn thổi lại càng hư cấu bấy nhiêu. Hơn nữa, vào dịp sinh nhật dương lịch của Tô Duyệt Sinh (nhà họ Tô thường chỉ tổ chức sinh nhật theo âm lịch) đám bạn anh xúi giục mở tiệc đãi khách ở Lotus, toàn bộ giới thượng lưu trong thành phố đều nhận được thiệp mời. Lotus bỗng chốc trở thành điểm đến ‘siêu hot’ của những kẻ quyền quý, ngay cả cái tên Trâu Thắt Xảo của tôi cũng được nổi tiếng theo. Người ta nghĩ, vị công tử họ Tô xưa nay vốn kín tiếng tự dưng lại chịu chơi như vậy, chứng tỏ tôi có vị trí đặc biệt trong lòng anh.

Lotus nổi lên trong chốc lát, giá cả đắt đỏ đến nỗi bản thân tôi cũng phải xuýt xoa khi nhìn hóa đơn. Con người ta đều thích tự ngược đãi bản thân, đắt đến vậy mà những kẻ giàu có khắp thành phố này vẫn tranh giành nhau để sở hữu cho bằng được một tấm thẻ hội viên ở Lotus.

Tỉnh giấc, tôi thấy cả người đổ mồ hôi lạnh, kim đồng hồ chỉ 9 giờ 30 phút, rèm cửa che kín mít, một tia sáng cũng không lọt qua được. Tường kính hai lớp ngăn cách không gian trong phòng với cái ồn ào của thế giới bên ngoài, mặc dù trời đã sáng, người dân trong thành phố cũng đã đi học, đi làm, nhưng với riêng tôi, giờ vẫn còn sớm. Đối với những người hành nghề này, hai giờ chiều mới là lúc bình minh.

Tôi nằm trên giường suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc đã hiểu tại sao lại mơ thấy Tô Duyệt Sinh. Hôm nay là ngày giỗ của mẹ.

Mẹ tôi đã mất gần 10 năm. Theo gia quy, vào lần giỗ thứ ba, phải đem đốt tất cả đồ đạc của người quá cố, rồi mới được đặt bia trước mộ phần. Từ đó, người quá cố coi như đã già từ trần gian vĩnh viễn, về sau không cần làm giỗ nữa, cũng không cần tâm niệm chuyện dập đầu thắp hương trước mộ.

Tôi là đứa con bất hiếu, chẳng thắp được cho mẹ dù chỉ một nén nhang vào ngày cúng thất tuần. Thời gian đó, tôi ốm nặng, suýt không giữ nổi mạng. Khi tôi ra viện thì mẹ đã sang thế giới bên kia được nửa năm.

Tô Duyệt Sinh đưa tôi đến thăm mộ mẹ ở ngoại ô, đó là một vị trí có phong thủy đẹp, lối đi lát cẩm thạch hai màu đen trắng như bàn phím dương cầm. Ánh mặt trời khiến những phiến đá nóng ran. Lúc đặt bó hoa hồng xuống mộ, trong lòng tôi chỉ thầm nghĩ, làm ơn đừng để những bông hoa bị thiêu đốt.

Mẹ tôi rất yêu hoa hồng. Tôi mua bó hoa đó ở cửa hàng hoa đẹp nhất, vừa được vận chuyển bằng đường hàng không về từ Bulgaria. Cô nhân viên trực tuổi tôi vừa bó hoa vừa bắt chuyện: “Chị định tặng cho ai vậy?”

Tôi nói: “Mẹ tôi.”

Cô ta cười rạng rỡ, hai mắt híp lại như hai vầng trăng lưỡi liềm. “Chắc chắn bác gái sẽ vui lắm, hoa đẹp thế này cơ mà!”

Tôi nghĩ cũng đúng, nếu có thể trông thấy những bông hoa này, nhất định mẹ sẽ rất thích.

Đặt bó hoa xuống trước mộ, tôi không hề khóc. Tôi nghe thấy tiếng giọt nước rơi trên phiến đá nóng hổi, thế nhưng mắt tôi vẫn khô, thực sự là tôi không khóc.

Trên đường về, Tô Duyệt Sinh đưa cho tôi một chum chìa khóa. “Anh sai người bán căn nhà kia giúp em rồi, rất được giá, nên anh đã mua cho em một căn hộ ở khu trung tâm. Tiền còn thừa để trong tài khoản.”

Tôi tỳ khuỷu tay lên khung cửa sổ, tựa cằm vào cánh tay, gió ùa vào thổi tóc tôi bay loạn xạ. Hiện vật mẹ để lại cho tôi không nhiều, ngoài một gian phòng lớn chứa đầy áo quần hàng hiệu ra thì chỉ có ngôi biệt thự đó.

À, trong ngân hàng cũng còn một khoản tiền lớn. Nhưng mà tiền không tính. Tiền là cái gì chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một con số trên sổ tiết kiệm mà thôi.

Lúc mười sáu tuổi, tôi đã nói với mẹ rằng, trên đời này có rất nhiều thứ không thể mua được bằng tiền, ví dụ như niềm vui.

Cuộc đời mẹ tôi không hề vui vẻ.

Tôi chưa bao giờ muốn dẫm lên vết xe đổ của mẹ, thế nhưng tôi lại gặp Trình Tử Lương. Nghe chuyện tôi và Trình Tử Lương hẹn hò, mẹ tức giận tát tôi một cái. Đó là lần đầu tiên mẹ động tay với tôi, mẹ nói: “Sao không nhìn gương mẹ hả?” Giọng điệu chua xót xen lẫn tuyệt vọng ấy còn khiến tôi cảm thấy đau đớn hơn cả cái tát kia.

Khi ấy tôi còn nhỏ, không thấy mình làm gì sai, cũng không biết giữa người với người lại có sự khác biệt lớn đến vậy. Đến lúc tôi hiểu ra, tất cả đã quá muộn.

Chẳng mấy khi tỉnh giấc sớm thấy này, tôi nằm lì trên giường một lát rồi mới chịu dậy. Đang đánh răng thì nhận được điện thoại của Tiểu Hứa, giọng anh ta hoảng hốt: “Anh Tô xảy ra chuyện rồi.”

Tôi giật bản mình, suýt chút nữa nuốt kem đánh răng xuống cổ họng. “Sao cơ? Anh ấy đang ở đâu?”

2. Chương 1

Đã rất lâu rồi tôi không mơ thấy Tô Duyệt Sinh. Anh ta trong giấc mơ vẫn giống hệt như mười năm trước, vẫn khốn nạn như vậy. Mặc áo sơ mi trắng ngồi ở trên sofa, hai chân dài thẳng, hai đường ly quần âu thẳng tắp như được dao xén ra. Ánh mặt trời chiếu lên mặt anh ta, lúc cười khoe miệng chơi nhếch lên, giống như trúng gió. Tất nhiên đây là lời nói xấu độc địa của tôi thôi, thật ra mọi người đều nói Tô Duyệt Sinh rất đẹp trai, đến Bảo Lệ còn khen: “Ai da, Tô tiên sinh giống Tom Cruise thật...”

Những lúc thế này tôi đều hỏi khéo: “Hóa ra vị họ Tô đó mặt mũi như người nước ngoài?”

“Mặt mũi không giống, mà là khí chất giống! Khí chất ấy, cậu hiểu không?” Bảo Lệ lườm tôi một cái, “Có nói cậu cũng không hiểu, cậu hiểu ‘Đàn ông’ là gì, ‘Khí chất’ là gì không?”

Bảo Lệ là cô nàng đang nổi hàng đầu, chị cả của Trạc Hữu Liên, vô số đại gia quyền thế quỳ gối ở gấu váy cô. Giang hồ đồn rằng cô “vượng phu”, nghe nói những người đàn ông từng tốt với cô đều được thuận buồm xuôi gió, sự nghiệp như ý. Lúc này ba chữ Ông Bảo Lệ tượng trưng cho thân phận và địa vị. Càng là công việc, càng không thể làm sơ sài thì đàn ông càng coi chuyện có thể làm cô xuất hiện là vinh dự. Cả buổi tối, cô đi hết phòng này tới phòng khác, hát hai bài, uống nửa chén rượu, riêng tiền bo đã đếm mỗi tay. Nếu Bảo Lệ sinh ở cổ đại thì đảm bảo còn giống hoa khôi hơn cả Lý Sư Sư (*).

(*) Lý Sư Sư là nhân vật truyền kỳ cuối thời Bắc Tống, được biết đến trong giai thoại dân gian Trung Quốc. Nàng là cô gái tài sắc vẹn toàn, dung mạo đẹp như tiên, cầm kỳ thi họa đều giỏi.)

Nhưng luận về đàn ông thì tôi thường khinh bỉ cô ấy: “Cậu thì hiểu cái gì là ‘đàn ông’, cái gì là trai đẹp? Nếu cậu là (cô nàng) đầu bảng thì tôi đây là tú bà!”

Đúng thế, tôi là tú bà, mà còn không phải tú bà bình thường, bởi vì trong cái thành phố này, phàm là club được coi là nổi thì tám chín phần mười là dưới tên tôi. Cái to nhất tên Trạc Hữu Liên, chế độ hội viên, kiểm tra tư cách còn ngặt hơn cả câu lạc bộ golf. Bên ngoài đồn đại Trạc Hữu Liên rất ảo diệu, nào là suối

rượu rừng thối, nào là ngập tràn xa hoa. Chẳng qua chỉ vì ở ngoại ô nên đương nhiên chiếm được cả khu rừng núi rộng lớn, giữa non xanh nước biếc xen vào vô số lầu các. Từ ngoài nhìn vào thì hết như khu du lịch. Nếu nói về ưu điểm thì tất nhiên là âm thanh trong phòng tốt, rượu bán hơi đắt một chút. Lúc đầu tôi còn khá do dự, A Mãn quản lý chuyện mua bán mang đến một danh sách mua hàng, cái khu sản xuất rượu nổi tiếng của Pháp đắt chết người đó vừa mua liền mua cả mấy nghìn chai. Rượu tốt để lâu thì tốn cả đồng tiền. Thế này thì, cuối cùng là định mở club hay là xây hầm rượu? Lúc đang chần chừ đó vừa đúng lúc Tô Duyệt Sinh không vui, thấy tôi cầm cái danh sách ngăn người chẳng để ý đến anh ta, đại thiếu gia càng không vui hơn. Giành lấy cái danh sách rồi liếc qua một cái, cười lạnh lùng: “Còn tưởng là chuyện gì, chỉ là mua ít rượu thôi, chẳng lẽ em không trả được chút tiền đấy?”

Chỉ khi bực mình Tô Duyệt Sinh mới nói giọng Thượng Hải, vừa nghe thấy anh ta dùng giọng này tôi liền biết điều mà cười nịnh nọt: “Đúng đúng, vừa rồi em nghĩ số rượu này mua thì vô tư, chỉ là không biết phải bán đến đời nào nữa? Anh cũng biết đấy, tuy mấy người kia có tiền nhưng thật ra họ không am tường về rượu.”

Quả nhiên tâm trạng của đại thiếu gia khá hơn nhiều, anh ta nói: “Nhà giàu mới nổi, đặt nhiều Lafite cho bọn họ uống!”

A Mãn cầm danh sách đã được sửa lại, miệng lẩm bẩm không vui, cho tới khi tôi lờm anh ta một cái: “Tô tiên sinh nói đặt nhiều Lafite.” Lúc này A Mãn mới biết điều, Tô tiên sinh là hổ, ai cũng sợ anh ta, vì vậy tôi mượn oai hùm mà thôi.

Trạc Hữu Liên vừa mở cửa lập tức phát đạt đáng ngạc nhiên. Cổng càng cao, kiểm tra càng nghiêm ngặt thì người ngoài càng tăng bốc đủ điều, lại thêm Tô Duyệt Sinh vừa hay ở trong thành phố vào sinh nhật theo ngày dương của anh ta - Nhà bọn họ đều tổ chức sinh nhật theo lịch âm, không tính lịch dương, nhưng mà đám bạn bè vợ vãn của anh ta tất nhiên muốn lấy lòng, cố động anh mở tiệc to ở Trạc Hữu Liên. Lúc đó quý tộc khắp thành đều coi chuyện cầm được tấm thiệp mời sinh nhật đó là chuyện vinh dự nở mày nở mặt. Trạc Hữu Liên trở thành địa điểm tụ tập của các đại gia quyền thế. Ngay cả ba chữ Trâu Thắt Xảo tên tôi cũng được vẽ vang lây một lần, ai ai cũng nói Tô công tử xưa nay không khoa trương mà hiếm có nay lại nể mặt tôi như thế, cho thấy trong lòng anh ta, tôi không giống người bình thường.

Trạc Hữu Liên vừa mở đã nổi tiếng, đất vẫn là đất, đất tới mức đến bản thân tôi thấy hóa đơn còn thường nghiêng chặt răng hít vào một hơi. Vì vậy có câu con người luôn tự làm mình khổ, đất tới vậy mà người có tiền trong thành phố đều tranh nhau, chen lấn tới kiếm một thẻ thành viên Trạc Hữu Liên.

Tôi tỉnh lại từ giấc mơ, cả người đầy mồ hôi lạnh lạnh. Đồng hồ báo thức chỉ bảy rưỡi, rèm cửa sổ dày đến mức không một tia sáng nào lọt vào được. Hai tầng kính cách âm toàn bộ tiếng ồn ã từ khu chợ. Dù trời đã sáng, lúc này cả thành phố đều đã đi làm đi học, nhưng đối với tôi thì giờ vẫn đang sớm. Làm cái nghề này thì hai giờ chiều mới dậy.

Tôi nằm trên giường nghĩ một hồi lâu, cuối cùng mới hiểu ra vì sao mình lại mơ thấy Tô Duyệt Sinh, là vì hôm nay là ngày giỗ mẹ tôi.

Mẹ mất cũng sắp được mười năm rồi, quy định nhà chúng tôi là vào ngày giỗ năm thứ ba sẽ đốt hết những đồ vật của người đã qua đời, sau đó mới lập tấm bia trước mộ. Từ đó về sau người này coi như chính thức già từ cõi trần, không cần phải nhớ ngày sinh ngày mất của người đó nữa, cũng không cần lúc nào cũng nhớ đến dập đầu dâng hương trước mộ.

Tôi vô cùng bất hiếu, lẽ bảy ngày thậm chí 49 ngày tôi đều không đến dập đầu thắp hương trước bà. Lúc đó tôi bệnh rất nặng, suýt nữa mất cả mạng. Tới khi tôi ra viện thì mẹ tôi đã mất hơn nửa năm.

Tô Duyệt Sinh đưa tôi đến mộ mẹ, mẹ được an táng ở ngoại ô, trong một nghĩa trang rất đắt đỏ. Mộ mẹ tôi được đặt ở vị trí cực kỳ tốt, lát đá cẩm thạch đen trắng rõ ràng, như đàn piano vậy. Mặt trời chiếu lên đá cẩm thạch, lúc tôi đặt hoa hồng xuống, lòng chỉ nghĩ nó đừng có làm hoa nóng héo mất.

Mẹ thích nhất là hoa hồng. Hoa này tôi mua ở cửa hàng hoa tốt nhất, vừa được nhập về từ Bulgari. Lúc bó lại, nhân viên hỏi tôi: “Hoa định tặng ai ạ?”

Tôi đáp: “Mẹ tôi.”

Nhân viên là một cô gái xấp xỉ tuổi tôi, cô ta cười mắt cong cong như vàng trắng, cô nói: “Vây nhất định là bác ấy sẽ rất vui mừng! Hoa đẹp thế này cơ mà!”

Tôi cũng thấy vậy, nếu mẹ có thể nhìn thấy thật thì chắc hẳn bà sẽ vui.

Lúc đặt bó hoa hồng xuống tôi lại không hề khóc, tôi hoảng hốt nghe thấy tiếng nước mắt rớt tí tách trên mặt đá, nhưng viên mắt khô khốc, quả thực là tôi không hề khóc.

Trên đường về Tô Duyệt Sinh đưa tôi một chùm chìa khóa, anh ta nói: “Nhà em anh thay em bán rồi, giá khá được nên mua chung cư ở trung tâm, tiền còn thừa để dành trong ngân hàng.”

Tôi đặt khủy tay lên cửa sổ xe, cảm giác lên cánh tay. Gió phàn phật thổi tóc tôi bay loạn. Mẹ để lại cho tôi không nhiều, ngoài cái phòng đầy quần áo túi xách hàng hiệu thì chỉ còn cái biệt thự kia. Nhà bán rồi, quần áo túi xách đều bị Tô Duyệt Sinh sai người ném vào thùng rác hết, chẳng còn gì nữa.

À không, trong ngân hàng vẫn còn một số tiền lớn, đó cũng là mẹ để lại cho tôi. Nhưng tiền thì không tính, tiền là gì đâu, chẳng qua cũng chỉ là mấy con số trong tài khoản. Lúc tôi sáu tuổi mẹ nói với tôi như thế này: thế gian có quá nhiều thứ không mua được bằng tiền, ví dụ như “Sự vui vẻ”.

Cả đời này của mẹ, không hề vui.

Xưa nay tôi không bao giờ muốn đi vào vết xe đổ của bà, nhưng tôi đã quen Trình Tử Lương.

3. Chương 2: Chương 1.2

“Bệnh viện XX.” Tiểu Hứa vội vàng căn dặn thêm: “Nhớ mang vài bộ đồ ngủ cho anh ấy nhé!”

Cúp điện thoại, lòng tôi nóng như lửa đốt, vội vàng chạy đi chuẩn bị đồ cho Tô Duyệt Sinh. Cầm túi quần áo trong tay, tôi nghĩ ngợi giây lát rồi lấy thêm khăn tắm và áo choàng. Tô Duyệt Sinh rất dễ bị dị ứng nên chỉ dùng một hãng khăn tắm duy nhất, đồ trong bệnh viện có mới đến đâu thì anh cũng chẳng quen dùng.

Tôi lái con Porsche đỏ chót ra khỏi nhà, đặt túi quần áo vào đồ dùng hàng ngày trên ghế lái phụ. Tiết trời âm u, nhìn qua cặp kính râm lại càng giống như đã xế chiều. Gió làm tóc tôi rối bời, quất vào mặt đau rát. Nhân lúc đèn đỏ, tôi lấy trong túi ra một mảnh dây vải nhỏ, buộc tóc lên. Nhìn vào gương chiếu hậu, tôi phát hiện mình đang thu hút sự chú ý của những tài xế khác.

Thường thì sau khi buộc tóc, tôi sẽ quay ra vẫy tay, tặng cho họ một cái hôn gió, nhưng hôm nay tôi không có tâm trạng, Tiểu Hứa không nói rõ đầu đuôi, tôi còn chưa biết Tô Duyệt Sinh xảy ra chuyện gì. Ngộ nhỡ anh ta chết, chắc hẳn tôi cũng không thể sống yên.

Vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện, mãi đến khi vào phòng bệnh rồi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì Tô Duyệt Sinh đang cấu gien quất nạt người bên cạnh, rõ là còn khỏe lắm.

Anh nâng nặc đòi ra viện, bác sĩ nhất định không đồng ý. Viện trưởng và bác sĩ phụ trách đều biết tôi, họ nhìn tôi, cười mỉa: “Cô Trâu đến đúng lúc quá, giúp chúng tôi khuyên nhủ anh Tô đi!”

“Có chuyện gì thế?” Tôi mỉm cười hỏi.

Không tò mò sao được, trên mặt Tô Duyệt Sinh còn có một vết bầm tím, hình như bị ai đó đấm. Tô tiên sinh mà cũng bị đánh thì đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm! Chẳng lẽ cha của anh đích thân đến đây diễn vở đóng cửa dạy con? Hay là anh vợ phải cô bạn gái mới đánh đá chưa ngoa, rồi bị ăn một quyền?

Dù là vì nguyên nhân nào đi chăng nữa, tôi cũng cảm thấy buồn cười.

Tiểu Hứa lên tiếng cắt ngang mạch tưởng tượng của tôi: “Anh Tô đuổi theo bọn cướp nên bị bọn chúng đánh!”

“Hả...” Tôi không kìm được giễu cợt. “Kẻ giàu thường nhất chết, bị cướp mất cái gì mà phải đuổi theo thế?”

Còn nhớ mấy năm trước, một lần tan làm, tôi thấy lớp xe của mình bị một tên ác ôn chọc thủng, tôi đuổi theo thì bị gã đó đâm một nhát dao lên cánh tay. Máu chảy ròng ròng, tôi phải đến bệnh viện để khâu. Tô Duyệt Sinh khi ấy đang đi du lịch nước ngoài, vẫn không quên gọi điện về chăm chọc tôi: “Bị cướp mất cái gì mà phải đuổi theo thế?”

Lúc này, tôi chỉ trả lại anh câu nói năm xưa mà thôi. Ngạc nhiên là Tô Duyệt Sinh không phản bác. Tôi nghĩ, chắc hẳn đầu anh đã bị bọn cướp kia làm hỏng mất rồi.

Mấy hôm sau tôi lại nghe được tin đồn, hóa ra ngày hôm đó Tô Duyệt Sinh đuổi theo bọn cướp là vì muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân. Anh lái xe dồn bọn cướp đi mô tô vào ngõ cụt rồi xuống xe đấu tay đôi với bọn chúng. Cuối cùng, nhờ có người đi đường chung tay trợ giúp mới đưa được bọn cướp vào đồn cảnh sát, còn bản thân Tô Duyệt Sinh thì bị thương.

Nhưng đó đều không phải vấn đề. Mấu chốt là cô mỹ nhân Hướng Tinh – nghiên cứu sinh đại học XX, là một cô nàng xinh đẹp nét na, bố là giáo sư, mẹ là công chức. Nhắc đến tên và trường học của cô ta, bạn bè đều làm bộ vô tình liếc nhìn tôi.

Tôi cũng tỏ ra thản nhiên đáp lại ý tốt của họ.

Tô Duyệt Sinh lần này chắc hẳn đã nghiêm túc tính chuyện yêu đương. Có người nói cuối tuần nào anh cũng đến trường đón Hướng Tinh, còn có người nói thường xuyên trông thấy họ đi dạo trong công viên, cầm que kem trong tay, nói cười vui vẻ như những đứa trẻ.

Cuối cùng, ngay cả Triệu Vân cũng chọc ngoáy tôi: “Em kiếm chế cũng giỏi quá đi!”

“Anh nói gì vậy?” Tôi cười cười, rót rượu vào li. “Kiếm chế cái gì chứ? Chúng ta quen biết lâu như vậy, chẳng lẽ anh không hiểu tính tình của em? Mua quần áo mới còn phải mặc ngay lập tức nữa là, em đâu phải người giỏi kiếm chế chứ!”

Triệu Vân trừng mắt phẫn nộ nói: “Để xem em giả vờ được đến khi nào?”

Triệu Vân chơi thân với Tô Duyệt Sinh, không hiểu sao đám bạn của anh rất thích tôi, có lẽ do tôi dễ gần, nói chuyện thoải mái, không cần người khác nể mặt. Tôi mặc kệ họ trêu đùa, vô tâm cũng có cái lợi. Mọi người đều coi tôi là anh em tốt, thế nên Triệu Vân lo lắng cho tôi cũng là điều đương nhiên.

Thực ra tôi và Tô Duyệt Sinh cũng chỉ là ‘tình nghĩa huynh đệ’, không phức tạp như họ tưởng.

Tô Duyệt Sinh sắp có chuyến bay đến Bắc Mỹ, trước khi đi, anh hẹn gặp tôi cùng ăn cơm. Đã mấy tháng tôi không gặp anh nên khi nhận được lời mời, tôi vừa mừng vừa sợ, vội vàng ăn mặc chỉnh tề đến nơi hẹn.

Trong phòng tiệc, Tô Duyệt Sinh nghiêm túc giới thiệu Hướng Tinh với tôi. Tôi nắm bàn tay nhỏ nhắn nòn nà của cô nàng, nói: “Nghe danh em từ lâu!”

Hướng Tinh là một cô gái dịu dàng, nghe vậy chỉ cười thẹn.

Tô Duyệt Sinh lườm tôi một cái. “Ba hoa cái gì đấy?”

Tôi ngồi nghiêm chỉnh lại, Tô Duyệt Sinh bắt đầu giao phó bạn gái cho tôi. “Anh đi khoảng hơn nửa tháng, em ở nhà nhớ để ý quan tâm Hướng Tinh giúp anh!”

Tôi vỗ ngực, nói: “Không vấn đề!”

Hướng Tinh khẽ cười. Tô Duyệt Sinh lại căn dặn cô ấy không được ăn để tránh đau dạ dày, có việc gì nhất định phải gọi điện báo với tôi.

Đúng là mỹ nhân như ngọc.

Tô Duyệt Sinh vừa xuất ngoại, tôi liền trở thành bảo mẫu cao cấp, hằng ngày sai người mang một suất canh ‘yêu thương’ đến trường cho Hướng Tinh. Sợ cô nàng không quen ăn đồ ăn bên ngoài, cuối tuần tôi còn phải cử tài xế đến đón cô ấy về nhà. Thỉnh thoảng, Hướng Tinh sẽ gửi tin nhắn cho tôi, nội dung đại loại là: Chị Trâu, em vẫn khỏe, dạo này em không bị đau dạ dày nữa. Đồ ăn chị gửi, em đều nhận được rồi, cảm ơn chị nhé! Tôi cứ tưởng sẽ được bình yên vô sự đến khi Tô Duyệt Sinh trở về, nào ngờ, vào một hôm

còn chưa ngủ dậy, tôi nhận được điện thoại mật báo từ Triệu Vân: “Thất Xảo, bà Tô sắp tới đó, chuyển bay chiều nay. Em phải phòng bị cẩn thận!”

Tôi tỉnh cả ngủ, ngồi bật dậy hỏi: “Bà ta tới đây làm gì thế?”

Triệu Vân khựng lại trong chốc lát rồi nói tiếp: “Em không biết à? Trình Tử Lương về nước rồi!”

Tôi sững sờ hồi lâu mới có thể nghe thấy tiếng cười khô khốc của mình: “VẬY à, thế em phải tránh đi rồi!”

Trên thế giới này có vài người tôi không thể gặp. Một là bà Tô, hai là Trình Tử Lương. Nhất là Trình Tử Lương, vừa nghe tới cái tên này, tôi đã muốn chạy trốn.

Đúng vậy, thực tế là bây giờ tôi đang cuống cuống thu dọn hành lý để trốn lên núi. Quê của A Mãn là vùng sơn thôn, sau này cậu ta xây cho bố mẹ một ngôi nhà tầng nhìn song dựa núi, có vườn trồng cây sơn trà và long nhãn, khung cảnh vô cùng thơ mộng.

Trước kia tôi cũng từng theo A Mãn vào núi hái quả sơn trà và trở về thành phố với một cặp xe đầy rau tươi. Đó là một chốn đào nguyên đích thực, vì thế hễ gặp chuyện không vui, tôi lại chạy đến đó.

Tôi không nói cho A Mãn biết mà một mình lái xe vào núi. Đang là thời điểm đẹp nhất trong năm, ruộng bậc thang hai bên đường cao tốc thấp thoáng bóng người cấy lúa, thi thoảng xuất hiện một vài ngôi nhà ẩn nấp trong những tán cây xanh. Dọc đường đâu đâu cũng là phong cảnh yên bình, núi đồi xanh tươi mơn mẩn.

Ra khỏi đường cao tốc, tôi phải chạy xe trên đường núi thêm hai giờ đồng hồ nữa mới đến nhà A Mãn. Lúc này trời đã sẩm tối, nhìn những làn khói lượn lờ bay lên từ thung lũng, tôi bỗng thấy lòng thư thái hơn. Xe lăn bánh bon bon trên con đường quanh co, mỗi lần xoay tay lái ở khúc quẹo gấp là một lần cảm giác khoan khoái lạ thường ập đến. Đã nhiều năm rồi tôi không có được cảm giác đó, mặc dù đang chạy trốn nhưng tôi vẫn để bản thân thỏa thích cảm nhận niềm vui âm ỉ này.

Bố mẹ A Mãn đều biết tôi nên không hề ngạc nhiên khi thấy tôi đến đây. Họ trung hậu và mến khách, tiếp đãi tôi như những đứa trẻ lảng giềng chứ không hề khách sáo hay khúm núm vì tôi là bà chủ của A Mãn. Mẹ của A Mãn ra vườn sau hái rau để làm món rau xào thịt thiết đãi tôi. Tôi cùng vào bếp rửa rau, phụ giúp bà làm cơm.

4. Chương 2

Tôi chỉ không ngờ sau này lại biến thành một màn hài kịch.

Tô Duyệt Sinh có việc phải đi Mỹ một chuyến, trước lúc đi còn cố tình hẹn tôi ăn cơm. Tôi đã mấy tháng không gặp anh ta, được gọi thì vừa mừng vừa lo, vội vàng thay quần áo rồi trang điểm chín chu để tới chỗ hẹn.

Lúc đang ăn Tô Duyệt Sinh cẩn thận giới thiệu tôi và Hương Tịnh. Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo, mềm mại như không xương của cô ấy, buột miệng nói: “Nghe danh đã lâu! Nghe danh đã lâu!”

Hương Tịnh là một cô gái dịu dàng ít nói, thẹn quá chỉ cười. Tô Duyệt Sinh lườm tôi: “Nói vớ vẩn gì đấy?”

Tôi ngồi ngay ngắn, Tô đại thiếu gia gửi gắm Hương Tịnh cho tôi, anh nói: “Nửa tháng nữa anh mới về, em ở đây để ý Tịnh Tịnh nhiều một chút.”

Tôi vỗ bàn đáp: “Không vấn đề!”

Hương Tịnh chỉ cười nhẹ nhàng, Tô Duyệt Sinh lại cẩn thận dặn dò cô ấy không được ăn cay, không lại dễ đau dạ dày, rồi nếu có chuyện gì quan trọng phải gọi điện cho anh.

Mỹ nhân như ngọc, tôi cũng thích.

Tô Duyệt Sinh vừa đi tôi liền thành siêu bảo mẫu, sai người mỗi ngày đưa cơm canh đầy tình yêu đến trường, tránh cho cô ấy ăn phải đồ lạ bên ngoài. Mỗi cuối tuần đều điều xe đưa cô về nhà, thi thoảng Hướng Tĩnh cũng nhắn tin cho tôi, phần lớn nội dung đều là: “Chị Trâu, em rất khỏe, vì luôn phải đi học nên không ra ngoài nhiều. Gần đây cũng không đau dạ dày, cơm canh và đồ ăn vặt chị gửi tới em đã nhận được rồi, cảm ơn chị!”

Tôi còn tưởng sẽ bình yên như vậy tới khi Tô Duyệt Sinh về, kết quả có ngày tôi còn chưa ngủ dậy thì đã có điện thoại Triệu Quân bắt tin: “Thất Xảo, bà Tô sắp đến, chuyển bay chiều nay, em phải đề phòng một chút.”

Tôi lập tức sợ tới mức tỉnh cả ngủ, vội bò dậy, hỏi: “Bà ta tới làm gì?”

Kỳ lạ là Triệu Quân ngừng một lát, xong mới nói cho tôi: “Em không biết? Trình Tử Lương đã về nước.”

Hình như tôi ngẩn người rất lâu, sau một hồi mới nghe thấy tiếng cười khô khốc của mình: “Thế à, vậy em phải tránh đi thôi.”

Trên thế gian này có vài người tôi không thể gặp, một là bà Tô, hai là Trình Tử Lương. Nhất là Trình Tử Lương, vừa nghe thấy tên anh ta tôi đã muốn bỏ chạy trốn chết.

Mà trên thực tế tôi cũng chạy mất dạng, tôi nhanh chóng gấp đồ lên núi. Ban đầu nhà A Mãn ở nông thôn, sau này anh ta mới xây cho cha mẹ căn nhà ở trong núi. Đằng trước là sông trong vắt, đằng sau là núi xanh tươi, trong vườn trồng đầy nhãn và tỳ bà, đẹp không sao kể hết.

Trước đó tôi cũng từng vào núi với A Mãn, hái quả tỳ bà đầy vườn, chở cả thùng rau quả tươi về thành phố. Ở đó là thiên đường nên cứ có chuyện gì khó khăn là tôi lại trốn đến.

Tôi cũng không nói với A Mãn, tự mình đánh xe đi lên núi. Đang là mùa đẹp nhất trong năm, hai bên đường cao tốc là ruộng bậc thang, có người nông dân đang cày cấy, thi thoảng sẽ đi qua một hộ gia đình, trước nhà sau nhà đều là cây cối xanh um. Cả đường đi đều là phong cảnh đẹp, khắp nơi đều là màu xanh.

Ra khỏi đường cao tốc vẫn còn hai tiếng đường núi. Lúc tới nhà A Mãn thì trời đã là chiều muộn. Tôi nhìn làn khói lượn lờ ở hõm núi, lòng vui vẻ hẳn lên. Nhẹ nhàng điều khiển xe thể thao đi trên đường núi, mỗi lần cua gấp đều có chút phiêu. Đã nhiều năm rồi không có sự vui vẻ xa xỉ này, tuy đang chạy trốn nhưng trong quá trình chạy vẫn phải cố gắng làm mình vui vẻ một chút.

Cha mẹ A Mãn đều biết tôi, thấy tôi đến cũng không ngạc nhiên lắm. Thỉnh thoảng tôi cũng tự lái xe tới núi lấy rau quả. Họ đều là người đôn hậu, coi tôi như con nhà hàng xóm chứ hoàn toàn không phải là sếp của A Mãn mà lấy lòng. Vì tôi tới nên mẹ A Mãn vào vườn hái rau, nói là để xào với thịt cho tôi ăn. Tôi cùng bà rửa rau, sau đó nấu cơm.

Trong núi cực kỳ yên tĩnh, nhất là về đêm. Sao đầy trời xán lạn, ngẩng đầu là thấy. Chúng tôi ngồi trong sân buồn chuyện, mẹ A Mãn hái một đĩa to tỳ bà để tôi ăn, không ngừng chọn quả mềm cho tôi.

“A Mãn cũng sắp ba mươi rồi.” Bà hơi buồn phiền: “Mãi vẫn không thấy nó đưa bạn gái về. Trâu tiểu thư à, cô là lãnh đạo, lo giúp nó chút nhé.”

Suýt nữa tôi phun cả tỳ bà ra, khó khăn lắm mới nuốt xuống được, chỉ đành cười cười: “Được, được ạ. Cháu sẽ nghĩ cách giới thiệu cho anh ấy một cô gái tốt.”

Cả ngày bị gọi là Trâu tiểu thư, tổng giám đốc Trâu, đến A Mãn lúc khách sáo cũng gọi tôi một tiếng “chị Trâu”, tôi cũng quên bống đi thật ra tôi nhỏ tuổi hơn anh ta.

Buổi tối tôi ngủ rất sớm, cũng ngủ say đến kỳ lạ, chẳng mơ mộng gì hết. Sáng sớm, tôi bị tiếng chim chóc riu rít trong khu rừng ở núi sau nhà đánh thức. Trời mới tờ mờ sáng, cửa sổ nhà A Mãn rất giản dị, chỉ là vải trắng thuần. Mẹ A Mãn là người chủ nhà cẩn cù, bà đã giặt nó sạch bong. Tôi nhìn qua rìa cửa sổ, thấy trời dần dần hừng sáng, tiếng chim cũng nhỏ dần, thay vào đó là con gà trống sau nhà cất tiếng, gáy ò ó o, đúng là một chiếc đồng hồ báo thức tốt gọi người ta rời giường.

Lúc Tô Duyệt Sinh gọi điện tới cho tôi, tôi đang hái đậu với mẹ A Mãn trong vườn rau. Mùa này đậu tằm ăn ngon nhất, xào lên vừa xốp vừa mềm, cho vào miệng như tan ra ngay. Thêm vài ngày nữa thì già mất, chỉ có thể bổ thêm đồ gia vị để nấu thành đậu ngũ vị thôi. Tôi đang sung sướng hái đậu tằm vương vương

sớm thì điện thoại kêu. Là điện thoại quốc tế của Tô Duyệt Sinh, tôi không dám không nghe. May mà công nghệ thông tin giờ phát triển, tín hiệu trong núi vẫn đầy ắp, chất lượng cuộc gọi cực kỳ tốt. Tô Duyệt Sinh hỏi tôi đang ở đâu, tôi cũng không dám không nói thật.

Anh ta rất ngạc nhiên: “Một mình em chạy lên núi làm gì?”

Tôi thật thà nói với anh ấy: “Dì nhà anh đến, em nghĩ mình rảnh rồi cũng không có việc gì làm nên vào núi hái chút rau cũng được.” Không thể gọi bà Tô là “bà Tô”, tôi nhớ rất rõ điều kiêng kỵ này.

Tô Duyệt Sinh chế nhạo tôi: “Hóa ra em chỉ có chút bản lĩnh đấy thôi à? Bà ta đã dọa em thành thế này?”

Tôi không hé răng. Tô Duyệt Sinh biết năm đó tôi đã chịu không ít khổ đau dưới tay bà ta, mà chuyện anh ta thích nhất chính là đối lập với mẹ kế của mình, đây cũng là lý do năm đó anh cứu tôi. Nếu không tôi đã thối rữa ở chỗ nào rồi. Người nhà họ Tô ai ai cũng kỳ quặc, xưa nay Tô Duyệt Sinh chưa từng thừa nhận bà Tô cũng là người nhà họ, nhưng bà Tô là người tôi cũng không chọc vào được.

Tôi báo cáo với Tô Duyệt Sinh rằng Hướng Tịnh rất tốt, tuy tôi đi vắng nhưng đã giao việc cho A Mẫn. A Mẫn làm thì chắc Tô Duyệt Sinh cũng yên tâm. Quả nhiên, anh ta rất hài lòng với sự sắp xếp của tôi vì anh không nói thêm lời nào nữa, chỉ bảo: “Khoảng thứ năm tuần sau anh mới về được.”

Tô Duyệt Sinh rất hiếm khi nói với người khác hành tung của mình, tôi nghe mà vừa vui vừa sợ, mất nửa giây sau mới hiểu ra, tất nhiên không phải anh muốn nói cho tôi, vậy là tôi vội vàng đáp: “Em sẽ nói với Hướng Tịnh.”

Dường như tâm trạng anh rất vui, còn nói thêm vài câu với tôi rồi mới cúp máy.

Tôi cứ tưởng mình còn ở được mấy ngày trong núi, ai ngờ đến chiều lại có chuyện, Hướng Tịnh bị taxi đâm ở ngay cổng trường. A Mẫn gọi điện thoại báo, tôi lập tức lái xe chạy về thành phố.

Lúc về tới thành phố thì đúng giờ cao điểm. Thời tiết ngột ngạt, mây đen khắp trời, bao trùm cả thành phố như muốn vỡ ra thành rừng mưa nặng hạt. Có lẽ sẽ mưa một trận to. Mới sáu bảy giờ mà trời âm u như nửa đêm. Xe bật đèn sáng trưng, nhích lên từng chút một. Trên chiếc cầu vượt là một nhánh sông nghèo.

Tôi đi xe mui trần, khói xe cũng hít nhiều hơn so với người khác, lại lo trời mưa nên cả đường cứ thấp tha thấp thỏm. Khó khăn lắm mới chạy được đến bệnh viện thì ga-ra dưới lòng đất đã đầy ắp, không còn chỗ đỗ xe. Tôi nài nỉ bảo vệ một hồi lâu, cuối cùng anh ta mới để tôi đỗ trượt vào khu đỗ xe của nhân viên, bác sỹ. Anh chỉ một chỗ rồi nói: “Đây là chỗ của xe chủ nhiệm, mấy ngày nay ông ấy đi họp nước ngoài nên mới tạm để cô đỗ một lát.”

Tôi nói cảm ơn liên hồi, sau đó chạy nhanh về khu cấp cứu.

Tô Duyệt Sinh từng nói khéo tôi, rằng tôi là cô gái duy nhất anh ta từng gặp mà có thể chạy như bay trên đôi cao gót chục phân. Tôi cười nói: “Người con gái đi đôi 10 phân ai cũng có thể chạy như bay, chẳng qua là họ phải giả vờ duyên dáng trước mặt anh mà thôi. Em không cần giả vờ, vì vậy anh mới thấy.”

Vừa vào khu cấp cứu liền thấy một đám bệnh nhân xếp hàng chờ thang máy, tôi nhìn độ dài của hàng, quyết định thôi tự mình leo cầu thang thoát hiểm vậy, dù sao cũng chỉ có bảy tầng.

Lúc leo đến tầng thứ hai thì chợt nghe “ầm” một tiếng, tia chớp gần như ở ngay bên cạnh, chiếu vào từ cửa sổ cầu thang làm tôi giật cả mình. Mưa bắt đầu rơi lộp độp. Trời đã tối đen từ lâu, tiếng sấm nối tiếp nhau vang lên. Nơi này vốn là lối thoát hiểm nên bình thường ít người qua lại, lúc này càng vắng vẻ, chỉ có mình tôi. Ở cầu thang xa xa mới có một cái đèn tự động bật bởi âm thanh. Do tiếng sấm đi đùng đùng nên tất cả các đèn đều sáng rồi tắt, tắt rồi lại sáng. Các đèn được lắp ở chỗ rẽ, xa thật là xa. Ánh sáng đèn lại cực kỳ mờ nhạt làm tôi nhớ đến một bộ phim kinh dị. Tôi dè xuống sự sợ hãi trong lòng, bắt đầu hát. Lúc tôi sợ tôi đều hát, có lẽ là thói quen từ nhỏ. Ngày nhỏ mẹ tôi thường bận bịu chuyện ở thẩm mỹ viện, thường nhốt tôi một mình trong phòng, tôi ngủ tới nửa đêm tỉnh dậy, sợ gần chết, thế nên hay hát để chính mình ngủ tiếp. Hiện tại vẫn còn cái tật cũ, sợ sấm, cực kỳ sợ, vì vậy tôi hát.

Tôi không biết tôi hát sai nhịp sai lời những gì, leo cầu thang khiến tôi thở không ra hơi, hỏn hỏn hỏn, tất nhiên hát sẽ không hay. Lúc sắp leo đến tầng năm thì chợt thấy trên cầu thang có một người đang ngồi.

Đúng lúc này tiếng sấm mất dần, đèn không sáng nữa. Tôi chỉ nhìn được một bóng mờ mờ trong tối, dường như là một người đang ngồi đấy. Tôi to gan ho một tiếng, đèn vẫn không sáng. Tôi vỗ tay vào nhau, đèn cũng không sáng, có lẽ cháy rồi. Đúng lúc này, bên ngoài có một tia chớp phá tan bóng đêm, trong giây phút cầu thang sáng lên bởi nó, dường như tôi nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Gió là em, mưa là em, gió mưa bão bùng đều là em.”

Ban đầu Trương Ái Linh viết về Hồ Lan Thành: “Anh ngồi một mình trên xô pha, trong phòng yên lặng như tờ, bên ngoài mưa gió bão bùng, đầy khắp núi đồi đều là ngày hôm nay.” Lúc đó tôi còn là một thiếu nữ văn vẻ, học thuộc lòng mấy câu này. Có hôm trời mưa to gió lớn, Trình Tử Lương ở sân bay, chuyến bay bị hủy. Hai chúng tôi cách nhau hơn một nghìn km, không thể gặp gỡ. Sau khi gọi điện lại nhắn tin, tôi đánh từng chữ này gửi sang, anh trả lời tin nhắn của tôi, chính là mười ba chữ này.

Tia chớp đã tắt từ lâu, tiếng sấm âm âm, đèn vẫn không chịu sáng như trước. Trên cầu thang là một mảng tối tăm. Tôi rất khinh thường chính mình, đều đã qua lâu thế rồi mà vẫn còn cảm thấy có người giống Trình Tử Lương. Lúc mới chia tay anh ấy, có lúc sẽ thấy trên đường có người cực kỳ giống anh, rồi tôi liền nhìn trộm thêm vài lần. Tình cảm thiếu nữ lãng mạn như thơ ca, hướng chi là mối tình đầu.

Có người nói mối tình đầu khó quên, tôi nghĩ đây cũng là một kiểu như tình cảm chim non vậy. Lần đầu tiên yêu, đau là đau, thương là thương, ngọt là ngọt, chua là chua. Trên mạng có tấm ảnh rất nổi, một bà lão bán cam, bên cạnh bày một tấm biển có chữ xiêu vẹo, viết rằng: “Ngọt hơn tình đầu.”

Dân mạng đều cười, được mấy mối tình đầu chỉ thuần túy là ngọt?

Người đàn ông trông giống Trình Tử Lương này cũng khá kỳ quái, một mình ngồi ở cầu thang, lẽ nào có chuyện gì đau lòng? Nghe nói ở bệnh viện có rất nhiều người nhảy lầu. Cửa sổ đều được hàn hết lại, chỉ mở được một độ cực kỳ có hạn. Chẳng lẽ người này là bệnh nhân hoặc là người nhà, có chuyện luẩn quẩn trong lòng nên mới ngồi ở đây?

Tôi vừa nghĩ linh tinh vừa tiếp tục đi tới. Đang nghĩ không biết có nên lăm chuyện đi khuyên anh ta? Bước từng bậc một, lại leo mấy chục bậc nữa là đến tầng bảy rồi.

Tôi lại bước lên một bậc, người nọ đột nhiên gọi một tiếng rõ ràng: “Thất Xảo?”

Tôi ngẩn người.

Ngoài cửa sổ sấm chớp lóe lên, tiếng mưa ào ào. Anh cũng chờ người nơi đó, không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau anh mới nói: “Là em thật sao?”

5. Chương 3: Chương 1.3

Vùng núi yên tĩnh nhất là vào ban đêm, ngược lên là trông thấy cả một bầu trời dày đặc sao. Chúng tôi ngồi trong sân nói chuyện phiếm, mẹ A Mãn hái một đĩa sơn trà to cho tôi.

“A Mãn cũng gần ba mươi đèn nơi rồi.” Bà buồn rầu nói: “Mà chẳng thấy nó đưa cô gái nào về cả. Cô Trâu là cấp trên của nó, cô để ý giúp tôi việc này với nhé!”

Suýt chút nữa tôi ghen quả sơn trà trong cổ họng. Tôi cười gượng: “Được ạ, được ạ, cháu sẽ giới thiệu một cô cho anh ấy.”

Suốt ngày bị người khác gọi là ‘cô Trâu’, ‘sếp Trâu’, ngay cả A Mãn đôi khi cũng lễ độ gọi tôi một tiếng ‘chị Trâu’, làm tôi quên mất rằng mình còn kém cả tuổi anh ta.

Tôi đi nằm từ sớm và ngủ một giấc say sưa không mộng mị. Hôm sau, tôi bị tiếng chim ríu rít trong rừng đánh thức từ tờ mờ sáng. Rèm cửa sổ bằng vào bông trắng tinh được bác gái giặt sạch sẽ. Tôi nhìn qua mép rèm, sắc trời mỗi lúc một sáng rõ. Tiếng chim hót thưa dần, thay vào đó là tiếng gà trống gáy như thể đồng hồ báo thức.

Tô Duyệt Sinh gọi điện đến lúc tôi đang ở ngoài vườn ngắt đậu răng ngựa với bác gái. Đậu răng ngựa mùa này là ngon nhất, xào lên vừa xốp vừa mềm, chậm rãi tan vào trong miệng, để già thêm mấy hôm nữa thì chỉ có thể làm món đậu ngũ vị. Đang hí hửng bẻ những quả đậu còn dính sương mai thì chuông điện thoại reo, Tô Duyệt Sinh gọi về, tôi không thể không nghe. May mà sóng di động ở đây khá tốt nên âm thanh không bị đứt quãng. Anh hỏi tôi đang ở đâu, tôi không dám nói dối.

“Một mình chạy lên núi làm gì thế?” Tô Duyệt Sinh lại hỏi.

Tôi thành thật nói với anh: “Dì anh đến, em nhàn rồi chẳng biết làm gì nên tới đây thưởng thức vài món trên núi.”

Không thể gọi mẹ kế của Tô Duyệt Sinh là ‘bác Tô’, tôi luôn ghi nhớ việc này trong đầu để tránh phát ngôn sai.

Tô Duyệt Sinh châm chọc tôi: “Hóa ra em chỉ được đến vậy thôi à? Bà ta làm gì mà em phải sợ thế?”

Tôi không trả lời. Tô Duyệt Sinh biết nỗi bất hạnh của tôi là do những kẻ thuộc hạ của bà Tô gây ra, àm anh thì luôn thích chống đối mẹ kế, vì vậy anh mới ra tay cứu vớt tôi. Nếu không nhờ anh, có lẽ tôi đã nát như trong cái cống ngầm nào đó từ lâu rồi. Người nhà họ Tô tính tình đều kỳ quặc, Tô Duyệt Sinh chưa bao giờ chấp nhận mẹ kế là một thành viên trong gia đình, nhưng dù thế tôi cũng không thể đắc tội với bà ta.

Tôi báo cáo với Tô Duyệt Sinh tình hình của Hướng Tinh, tôi đã giao nhiệm vụ cho A Mãn chăm sóc cô ấy. A Mãn làm việc cẩn thận, Tô Duyệt Sinh hẳn là yên tâm. Quả nhiên, anh không hề có ý kiến gì khác, chỉ nói thêm: “Chắc thứ Năm tuần sau anh mới về được.”

Chẳng mấy khi Tô Duyệt Sinh tiết lộ hành tung của mình cho người khác, tôi ngẩn ra một lát rồi mới hiểu, vội vàng lên tiếng: “Em sẽ nói với Hướng Tinh.”

Tâm trạng Tô Duyệt Sinh có vẻ rất tốt, nói bang quơ vài chuyện mới cúp máy.

Tôi tưởng sẽ được ở đây thư giãn vài hôm, vậy mà ngay buổi chiều lại xảy ra chuyện. A Mãn gọi điện báo cho tôi biết Hướng Tinh bại taxi đụng phải ở cổng trường, thế là tôi phải cấp tốc lái xe về thành phố.

Đúng vào giờ cao điểm, thời tiết ngột ngạt, mây đen giăng kín khiến cả cánh rừng chìm vào âm u. Có vẻ sắp mưa to, mới sáu, bảy giờ tối mà trời trông như đã nửa đêm. Xe cộ bật đèn, nối đuôi nhau nhích từng chút một trên cây cầu vượt song.

Tôi lái chiếc mui trần, dọc đường thấp thỏm lo mưa, cuối cùng cũng đến bệnh viện. Hầm để xe đã kín chỗ, tôi phải nịnh nọt bảo vệ mãi, anh ta mới đồng ý cho tôi đánh xe vào bãi dành cho nhân viên. Anh ta chỉ vào một chỗ còn trống vào bảo đó là chỗ để xe của chủ nhiệm, mấy ngày nay chủ nhiệm đi công tác nên tôi có thể tạm thời để xe ở đó.

Tôi vội rút cảm ơn rồi chạy tới khu bệnh xá.

Tô Duyệt Sinh từng nói kháy tôi rằng, trong số những cổ gái anh từng gặp, tôi là người duy nhất có khả năng chạy như bay với đôi giày cao gót mười phân. Tôi cười đáp: “Những cổ gái đi được giày cao gót mười phân đều có khả năng chạy như bay, chẳng qua họ phải giả vờ yếu đuối trước mặt anh, còn em không cần giả vờ nên anh mới có cơ hội trông thấy.”

Trước cửa thang máy có một hàng dài đang đứng đợi, tôi quyết định đi thang bộ, tầng nào cũng chỉ có 5 tầng.

Tới tầng hai, bỗng nhiên tôi nghe ‘đoàng’ một tiếng, tia chớp lóe lên bên ngoài ô cửa sổ hành lang làm tôi hết hồn. Mưa rơi xối xả, sấm giập từng cơn. Lối thoát hiểm vốn ít người qua lại, lúc này đây chỉ có một mình tôi ở đây, vài ngọn đèn hiểm hoai bị ảnh hưởng bởi sấm chớp nên vụt tắt vụt sáng, ánh sáng lập lờ khiến tôi nghĩ đến những bộ phim kinh dị. Tôi đè nén nỗi sợ hãi, khẽ ngâm nga hát vài câu. Mỗi lần sợ là tôi lại hát, có lẽ đó là thói quen từ khi còn bé. Ngày ấy, mẹ tôi bận rộn với công việc ở thẩm mỹ viện, thường xuyên để tôi ở nhà một mình và khóa trái cửa. Nửa đêm tỉnh giấc, tôi sợ muốn chết, nên hay tự hát ru mình, rồi từ đó đến giờ vẫn giữ thói quen này.

Tôi cũng không biết mình hát luyên thuyên cái gì, leo cầu thang mệt đứt hơi, thở còn chẳng thở nổi, huống hồ là hát. Lên tới tầng bốn, tôi phát hiện có người ngồi ở bậc thang. Đúng lúc này, sấm lại nổ rền, ánh đèn vụt tắt, tôi chỉ trông thấy cái bóng lơ mờ trong góc tối. Lấy hết can đảm, tôi ho khan một tiếng, đèn cảm ứng âm thanh vẫn không sáng. Tôi vỗ tay hai cái. Vẫn là bóng tối đen kịt. Có lẽ đèn cảm ứng bị hỏng. Một tia chớp lóe lên đúng lúc, làm sáng bừng cầu thang trong giây lát, dường như tôi đã trông thấy một gương mặt quen thuộc.

“Gió là em, mưa là em, mưa gió ngọc nga đều là em.”

Năm xưa, Trương Ái Linh viết về Hồ Lan Thành như thế này: “Anh ấy ngồi một mình trên sô pha, căn phòng tĩnh lặng như chìm sâu trong cát vàng, ngoài kia mưa gió lung linh như ngọc, bạt ngàn san dã đều là ngày hôm nay.” Khi ấy, tôi vẫn là một thiếu nữ hay văn thơ nên đã thuộc nằm lòng câu này. Một ngày mưa đông, Trình Tử Lương mắc kẹt ở phi trường vì chuyến bay bị hủy, tôi và anh cách nhau cả ngàn cây số, không thể gặp mặt. Chúng tôi nói chuyện qua điện thoại xong lại nhắn tin. Tôi đã cẩn thận bấm từng câu văn của Trương Ái Linh và gửi cho anh, sau đó, anh trả lời tôi bằng mười ba chữ kia.

Không còn chớp, nhưng thỉnh thoảng vẫn có tiếng sấm, cầu thang tối đen như mực. Tôi tự khinh bỉ chính mình, mọi chuyện đã qua lâu rồi mà vẫn cảm thấy có người giống Trình Tử Lương. Khi chúng tôi vừa mới hẹn hò, đi trên đường dễ bắt gặp ai có nét hao hao giống anh, tôi lại bất giác nhìn trộm đối phương. Thiếu nữ ôm mơ mộng mà, huống hồ đó còn là mối tình đầu của tôi.

Người ta nói tình đầu khó quên, tôi cho rằng đó cũng là bởi hiện tượng ghi dấu ấn, lần đầu tiên yêu đã hình thành định nghĩa của đau đớn, tổn thương, của ngọt ngào, chua xót. Trên mạng có một tấm ảnh rất nổi tiếng, bà lão bán quýt ngồi bên cạnh tấm bảng viết mấy chữ nguệch ngoạc: ngọt hơn mỗi tình đầu. Thế nhưng, liệu rằng có mấy ai được trải nghiệm một tình yêu đầu ngọt ngào, thuần khiết?

Người đàn ông này cũng thật lạ, một mình ngồi ở cầu thang tối om, chẳng lẽ anh ta gặp phải chuyện gì buồn? Nghe đâu trong bệnh viện có rất nhiều người nhảy lầu, các ô cửa sổ đều được hàn chặt, độ rộng khi mở là hữu hạn. Không biết anh ta là bệnh nhân hay người nhà của bệnh nhân, có chuyện gì phiền muộn mà ra đây ngồi?

Tôi vừa đi vừa phân vân không biết có nên nhiều chuyện khuyên nhủ đối phương hay không, leo thêm mấy chục bậc nữa là tới tầng năm rồi.

Đột nhiên người đàn ông kia cất giọng rõ ràng: “Thất Xảo?”

Tôi khựng lại.

Bên ngoài vẫn sấm chớp mưa đông, anh ta cũng đang sững sờ ở đó, một lúc lâu sau mới lại lên tiếng: “Thực sự là em?”

Giọng nói của anh ta rất nhẹ, cơ hồ bị gián đoạn giữa tiếng mưa gió gào rít. Chỉ có bốn chữ không hề chân thực, tôi có cảm giác như đang nằm mơ vậy. Không, đây tuyệt đối không phải một giấc mơ, tôi chưa bao giờ mơ thấy Trình Tử Lương.

Giữa tôi và Trình Tử Lương không có gì để nói, từ sau khi xích mích, chúng tôi chưa gặp lại nhau. Cũng đã lâu lắm rồi, giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy mơ hồ, năm đó anh ta đã nói những lời cay nghiệt với tôi, tôi cũng đáp trả không kém. Tình yêu quả thực là một thứ kỳ lạ, có lẽ đến phút cuối, mọi người đều biến nó thành một lưỡi dao, đâm đối phương đến hấp hối.

6. Chương 3

Giọng của anh rất khẽ, bị lẫn vào tiếng mưa rào rào, nghe như bị ngắt quãng. Chỉ là một câu hỏi có bốn chữ mà nghe không thực chút nào, tôi thấy tựa như đang mơ. Không, đây chắc chắn không phải mơ, xưa nay tôi chưa bao giờ mơ thấy Trình Tử Lương.

Tôi và Trình Tử Lương cũng chẳng có gì hay mà kể, từ sau khi cãi nhau ầm ĩ, chúng tôi chưa hề gặp lại nhau. Thời gian đã qua lâu lắm rồi, giờ nhớ lại chỉ là một mảng kí ức mơ hồ. Năm đó anh từng nói với tôi những lời tàn nhẫn, tôi cũng vậy, dùng lời lẽ độc ác đáp lại anh. Tình yêu là một thứ rất kỳ lạ, có lẽ đến cuối cùng, người ta đều sẽ coi nó là con dao đâm đối phương đến hấp hối. Tôi dần tỉnh táo lại, không, đây không phải Trình Tử Lương, Trình Tử Lương sẽ không ở cầu thang hút thuốc, mà cũng sẽ không ngồi trên bậc thang. Hình như anh ấy đang nhìn tôi, tôi không chắc lắm. Tôi chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Trình Tử Lương trong tình huống nào, tôi cũng chẳng định gặp lại anh. Khi xưa chẳng phải kiên quyết như vậy, là để sau này khỏi phải gặp nhau hay sao?

Lúc tôi vẫn còn đang kinh ngạc thì bất chợt có người mở cửa cầu thang, hỏi: “Anh Trình? Anh có đó không?”

Khi Trình Tử Lương quay đầu đáp lời thì tôi đã lướt qua người anh như một làn gió.

Tôi leo một mạch bảy tầng, đẩy cửa thoát hiểm nặng nề ra, bỗng bị vấp do mấy phân chênh lệch giữa nền xi măng và sàn nhà cách điện. Đi giày cao gót mười phân làm tôi ngã suýt thì bầm dập cả mặt mũi. Một y tá đi qua nhìn thấy liền vội đỡ tôi dậy. Bấy giờ mới nhận ra lưng tôi đã ra đầy mồ hôi. Vặn vẹo mấy giây kia như ác mộng, làm tinh thần tôi hoảng loạn. Hóa ra là Trình Tử Lương thật? May mà anh ta không đuổi theo, nếu không thì anh ấy sẽ nghĩ thế nào khi thấy cú vồ ếch của tôi?

Tôi đi đến bên ngoài phòng mổ, bước chân của tôi vẫn còn nhẹ bẫng, còn hơi lảo đảo, có lẽ là do cũ ngã ban nãy. Nhưng mà, nếu là Trình Tử Lương thật thì đúng là anh sẽ không đuổi theo đâu. Đã đến nước này rồi còn cần gặp nhau làm gì?

Tôi gặp A Mẫn, anh giới thiệu bác sỹ điều trị chính cho tôi. Sau khi Hướng Tịnh bị đụng xe thì được đưa ngay vào bệnh viện thuộc trường. Bản thân Hướng Tịnh cũng không thấy có gì nghiêm trọng cả, tưởng chỉ bị xây sát ngoài da, sau đó A Mẫn không yên tâm nên cho chuyển viện. Vừa chuyển xong liền khám ra rách lá lách, phải mổ, may mà mổ kịp thời và ca mổ khá thành công.

Tôi nói chuyện một lúc với bác sỹ, sau đó nhìn đồng hồ, miền đông Mỹ vẫn còn chưa sáng nên tôi quyết định tạm thời không gọi điện báo cho Tô Duyệt Sinh. Chắc chắn là anh ấy vẫn chưa ngủ dậy.

Hướng Tịnh vẫn đang hôn mê chưa tỉnh. Tôi thu xếp phòng bệnh ổn thỏa, lại gọi điện cho công ty quen chuyên lo việc gia đình yêu cầu một người giúp việc có kinh nghiệm. Còn về chuyện chăm sóc, hỏi y tá trưởng là được. Xong xuôi tất cả thì đã là hơn chín giờ tối. Lúc này tôi mới gọi điện cho Tô Duyệt Sinh, nói tóm tắt với anh những chuyện đã xảy ra.

Hình như Tô Duyệt Sinh đang bận ra ngoài nên nghe xong chỉ đáp ngắn gọn: “Biết rồi.”

Đúng là y như hoàng đế.

Lúc này tôi mới nhận ra mình bị thương, mắt cá chân đã sưng vù. A Mẫn kinh ngạc hỏi tôi, tôi nói: “Lúc ra khỏi thang máy bị ngã.”

A Mẫn cố chấp tìm bác sỹ ngoại khoa khám cho tôi, và chắc chắn chỉ là bị thương phần mềm. Bác sỹ kê một vài loại thuốc mỡ, dặn tôi dùng đá lạnh chườm lên. A Mẫn lái xe đưa tôi về Trạc Hữu Liên, trên đường đi, anh bỗng hỏi: “Trâu tiểu thư, tối nay cô làm sao vậy?”

“Hả?”

“Tôi thấy tinh thần cô hình như không ổn định.” A Mẫn nói tiếp: “Tô tiên sinh cũng không thể trách cô về việc này được, cô đã chăm sóc Hướng tiểu thư rất chu đáo, chuyện đụng xe chỉ là ngoài ý muốn.”

Tôi cứ tưởng mấy năm nay lăn lộn trong giang hồ đã luyện được cái mặt nạ cả nghìn lớp, thậm chí có lúc đeo nó lâu quá rồi, còn tưởng nó đã trở thành một thể với da mặt thật của tôi. Ai ngờ người bên cạnh vẫn có thể nhìn thấu tôi chỉ với một cái liếc mắt. Tôi cười khan hai tiếng, đáp: “Không sợ, Tô Duyệt Sinh cũng chẳng phải hổ.”

Có lẽ A Mẫn cảm thấy tôi cố che giấu, chính tôi cũng cảm thấy sự chột dạ trong giọng nói của mình, tôi ngậm miệng luôn.

Trạc Hữu Liên vẫn luôn đông vui, nhưng thuộc kiểu đông vui ngầm. Ở đại sảnh rộng lớn, có một hàng nhân viên đón khách đứng nghiêm chỉnh dưới ánh đèn thủy tinh sáng ngời, mỗi người bọn họ đều rất thông minh nhanh nhẹn. Phần lớn khách tới chẳng hề đi qua đại sảnh, khách quen đều đặt phòng từ trước; có người còn hay bao cả một lầu nhỏ... thường sẽ rẽ vào đường riêng từ cổng lớn. Những người khác còn không nhìn thấy cả đuôi xe của khách.

Hôm nay làm ăn khá tốt, trời mưa to bỗng ngừng, giao thông trên đường không tiện lợi cho lắm. Khách khứa đều ở lại khuya, lúc này ngay cả các phòng trong tòa nhà chính cũng đầy ắp.

Nếu bảo không tự hào thì là giả, nơi này là vương quốc của tôi. Mỗi tối người đẹp như hoa ra vào như nước, trông mà thích cả mắt.

Tôi về phòng làm việc. Trần Quy nhận được điện thoại của A Mẫn từ lâu nên đứng đón. Thấy tôi vừa bước chân vào, anh ta vội vàng đỡ tôi, mồm liên tục trách cứ. Trần Quy lải nhải cũng do thân thiết thôi, anh ta quen đi xã giao, nói chuyện với ai cũng có đôi phần trách móc nhẹ nhàng, với tôi cũng vậy. Chiếc nhẫn hoa lan của anh cốc lên trán tôi, suýt nữa thì làm tôi ngã ngửa. Anh giận dữ mắng: “Đã bị thương thế rồi còn tới làm gì? Nghỉ ngơi hai ngày thì không được chắc? May mà cô là bà chủ, nếu không người ta sẽ coi Trạc Hữu Liên của chúng ta như thế nào đây, hà khắc tới mức bị thương cũng không cho nghỉ ngơi!”

Tôi nói: “Trên phải cần cù thì dưới mới noi theo, bà chủ nên mới không được lười biếng.”

Trần Quy bĩu môi cười: “Ôi, may mà mình không lười, nếu không còn tưởng câu này của cô là nói khéo tôi đấy!” (rung núi dọa hổ)

Tôi liếc véo má anh một cái: “Người đẹp à, em đây sao nở nói anh chứ.”

Trần Quy lườm tôi, đẩy tay tôi ra: “Cô tưởng tôi là núi chắc? Tôi đây là hổ!”

Tôi cười to ha ha, vịn tường đi vào phòng làm việc.

Mấy ngày không đến đã dồn một đống việc, trong OAS(*) có một núi thư tôi phải trả lời.

(*) OAS: Viết tắt của Office Automation Systems

Tôi trả lời hết email đến hoa mắt chóng cả mắt, đang định làm một giấc trên sofa trong phòng thì Trần Quy chợt lững thững đi vào, ngồi trước bàn làm việc của tôi, chống tay nhìn tôi một lúc lâu, sau đó đột nhiên thở dài thườn thượt.

Tôi nhìn anh ta hỏi: “Lại sao thế?”

Trần Quy uốn éo, nói: “Trâu tiểu thư, cô đã từng yêu ai chưa?”

Tôi giật cả mình. Trần Quy tiếp tục nói: “Lúc không gặp người ta thì lòng không yên, lúc gặp rồi lại càng không yên. Biết rõ là anh ấy không thuộc về mình, vậy mà cô vẫn đau lòng và khóc lóc vì anh ta. Khóc vì anh ấy, mà cười cũng vì anh ấy. Nhiều lần thề rằng phải quên người đó, nhưng chỉ cần nhìn thấy là lại yêu người ta đến chết. Đúng là oan nghiệt kiếp trước.”

Tôi xoa xoa da gà mới nổi trên cánh tay, hỏi ngược: “Anh lại yêu ai rồi?”

Trần Quy lườm tôi: “Sao lại nói là ‘lại’? Cứ làm như người ta hay thay đổi lắm ấy! Bao nhiêu năm nay rồi, ngoài anh ta ra thì tôi đã từng yêu ai khác hả?”

Tôi thật lòng khuyên anh: “Trần Quy, chúng ta đã quen biết mười năm nay rồi. Từ khi em bắt đầu kinh doanh, anh và A Mẫn liền kề vai sát cánh với em, nếu xa hai người thì em không biết phải làm sao. Em rất quan tâm tới cuộc sống tình cảm của anh, hy vọng anh sống vui vẻ, nhưng riêng chuyện này quả là em thấy không được, anh từ bỏ đi.”

Người Trần Quy thích tên Tề Toàn. Tùy cái tên này kỳ quái nhưng người trông lại được, lỗi lạc phóng khoáng. Hơn nữa nhà họ Tề còn là đại gia nổi tiếng ở thành phố này. Xưa nay Tề công tử chỉ thích đàn bà, thế nên Trần Quy xác định là yêu đơn phương. Nhưng nói ra Tề gia còn khá nể mặt Tô Duyệt Sinh, Tề công tử thường xuyên tới giúp cho việc kinh doanh của chúng tôi. Hôm nay cũng chẳng cần phải hỏi nữa, chắc chắn anh ta lại tới. Mỗi lần nhìn thấy Tề công tử, Trần Quy liền than ngắn thở dài, ca thán một hồi lâu. May mà anh ta chỉ yêu đơn phương, chứ chưa từng làm phiền đến Tề công tử. Tôi thấy Tề công tử sẽ

chẳng ngờ là còn có một người đàn ông yêu mình đến khổ sở. Tôi chuyển đề tài: “Hôm nay Tề công tử đến với ai?”

“Thấy nói hôm nay đón một người bạn thân, nhiều người lắm, cộng cả mấy cô em tiếp rượu nữa thì chẳng khác nào party, ồn ào cực.”

Tôi nói: “Em bị sưng chân, không tiện ra ngoài. Nếu anh đồng ý thì thay em gửi chai vang đến là xong.”

Trần Quy thở dài một cái: “Mấy người đó say khướt cả, làm ầm ĩ cả lên, tôi cũng chẳng muốn đến gặp.” Tuy nói vậy nhưng anh ta vẫn gọi điện thoại bảo người lấy một chai rượu vang, đích thân đi đưa tới.

Trần Quy có một điểm này rất tốt: công ra công, tư ra tư. Tuy có hơi ủy mị một chút, nhưng xưa nay chưa từng lề mề. Anh ta và A Mẫn một người thẳng tính, một người suy nghĩ tỉ mỉ, nên một đối nội một đối ngoại, một quản lý nhân sự, một quản lý tiền bạc, là hai ông thần giữ cửa của tôi.

Tôi nằm ngủ trong phòng làm việc một lát, bỗng có tiếng gõ cửa làm tỉnh lại. Một trưởng ban họ Tống rụt rè báo với tôi là Trần Quy uống say rồi, mấy người đó còn không chịu tha, đòi Trần Quy gọi tôi ra uống hai chén cho bằng được. Cô ấy thấy không ổn nên vội đến báo tôi.

Trần Quy uống rượu rất giỏi, chỉ vì gặp Tề công tử nên hồn cũng bay mất hơn nửa, sợ là bị người ta chuốc lấy chuốc để, say bí tỉ nên mới không cản được người tới gọi tôi. Tôi vừa ngủ dậy, tự biết tóc tai mất mũi thế này chắc chắn không gặp ai được, bèn đi rửa mặt, chải đầu, lại tô vẽ mặt mũi một hồi rồi mới đến “Thính giang thanh” (Nghe tiếng sông) giải vây cho Trần Quy.

“Thính giang thanh” là một tòa nhà nhỏ độc lập, nằm gần sông nhất. Quay lưng vào núi, đối diện với sông, đây có 5 đài ngoài trời có thể ngắm trọn cảnh sông, là tòa nhà có tầm nhìn đẹp nhất của Trạc Hữu Liên. Tôi vừa vào “Thính giang thanh” liền nhìn thấy bốn năm người nằm ở sofa đại sảnh tầng một, có vẻ uống nhiều lắm rồi.

Uống nhiều cũng không đáng lo vì mấy vị công tử này đều rất biết giới hạn, sẽ không vượt quá nó. Tầng hai rất ầm ĩ, có người đang hát, có người nhảy, Trần Quy ngồi trên sofa, trông sắc mặt vẫn còn được, chỉ có viền mắt đỏ đỏ. Từ trước đến giờ anh uống rượu không đỏ mặt, mà chỉ đỏ vành mắt, đúng là uống nhiều thật rồi.

Tôi vừa liếc mắt đã thấy Tề Toàn. Hôm nay Tề công tử cũng uống khá nhiều, vẻ mặt không giống ngày thường, vừa thấy tôi liền cười hì hì: “Bà chủ tới rồi... Thất Xảo hát đỉnh của đỉnh, mau đến đây, hát cho mọi người nghe một bài!”

Tôi phải dựa vào vai một em phục vụ, tôi cười đáp: “Tổng giám đốc Tề tha cho em đi, anh xem chân em, đã sưng thế này rồi còn đến kính rượu anh, cũng chỉ vì nhớ anh đang ở đây, mà anh cũng đâu giống như những người khách khác. Anh nể thành ý này của em mà tha cho con người tàn tật này đi.”

Tề Toàn lắc đầu: “Không được! Có phải bắt em nhảy đây! Bên anh có giọng nam trung nổi tiếng đây, nào nào, hát bài “Vì yêu” đi! Tử Lương! Tử Lương đâu?”

Có người trả lời là đã đi vệ sinh rồi, tôi cười đến mắt, răng lợi cũng mỏi nhừ, tôi nói: “Tổng giám đốc Tề hát hay mà, hay là hai chúng ta song ca một bài?”

“Không!” Tề Toàn lắc đầu nguầy nguậy: “Anh phải giới thiệu cho em một người bạn mới của anh, Trình Tử Lương! Trình Tử Lương! Thận hư à? Vào toilet nửa ngày rồi còn không ra!”

Có người đáp một tiếng phía xa, Tề Toàn hứng chí vẫy vẫy tay với anh ấy: “Mau, mau đến đây, tớ giới thiệu bà chủ cho cậu. Tử Lương, đây là bà chủ của Trạc Hữu Liên, Trâu Thất Xảo, Trâu tiểu thư!”

7. Chương 4: Chương 1.4

Tôi định thần lại. Không thể nào, đó không phải Trình Tử Lương! Trình Tử Lương sẽ không hút thuốc ở hành lang, cũng không ngồi cô độc ở đây, càng không xuất hiện tại nơi này. Có lẽ anh ta đang nhìn tôi, tôi có chút dao động. Tôi chứ từng nghĩ đến cuộc tái ngộ với Trình Tử Lương, càng không có dự định gặp lại anh ta.

Năm xưa chia tay một cách tuyệt tình như thế, chẳng phải vì không muốn thấy mặt nhau nữa sao?

Trong lúc tôi vẫn còn bán tin bán nghi, cửa vào thang bộ bỗng nhiên bị mở toang, ai đó lên tiếng: “Anh Trình? Anh có đó không?”

Nhân lúc Trình Tử Lương quay lại trả lời, tôi đã kịp thời chạy một mạch lên tầm năm, đẩy cửa vào hành lang. Vì quá bất cẩn, chân tôi vấp vào đoạn tiếp giáp giữa sàn chống tĩnh điện và sàn xi măng, gót giày đột nhiên gãy rời khiến tôi lao đảo.

Một y tá đi ngang qua vội vàng đỡ lấy tôi. Tôi có cảm giác cả lưng mình toàn là mồ hôi lạnh. Mấy phút vừa qua cứ như bị bóng đè, tôi hoang mang tột độ, hóa ra người đó đúng là Trình Tử Lương? Cũng mat, anh ta không đuổi theo tôi, nếu trông thấy tôi ngã, cũng không biết anh ta sẽ nghĩ gì nữa.

Đến trước cửa phòng phẫu thuật, bước chân tôi vẫn còn chệch choạng. Thế nhưng tôi chợt hiểu ra, Trình Tử Lương sẽ không đuổi theo tôi, bởi vì lúc này, chúng tôi đâu cần gặp lại nhau nữa.

A Mãn giới thiệu bác sĩ phụ trách với tôi. Hướng Tinh được đưa vào bệnh viện gần trường sau khi xảy ra tai nạn. Bản thân cô ấy cho rằng không có gì đáng ngại, chỉ bị trầy xước một chút, nhưng A Mãn không yên tâm nên đã giúp cô ấy chuyển viện, nhờ vậy mới phát hiện ra cô ấy bị xuất huyết trong, rạn lá lách. Cũng may mà tiến hành phẫu thuật kịp thời.

Tôi nói chuyện với bác sĩ một lát, sau đó nhìn đồng hồ. Giờ này Bắc Mỹ còn chưa hừng đông, Tô Duyệt Sinh có lẽ vẫn đang ngủ. Tôi quyết định sẽ gọi điện nói với anh sau.

Hướng Tinh được gây mê chưa tỉnh, tôi tranh thủ thu xếp phòng bệnh rồi gọi điện đến công ty dịch vụ gia chánh, thuê một người giúp việc nấu ăn giỏi để phục vụ cơm nước cho Hướng Tinh. Về phần hộ lí, tôi nhờ bác sĩ phụ trách hỏi thăm giúp. Sắp xếp đâu vào đấy xong xuôi thì đã hơn chín giờ tối, tôi liền gọi điện báo cáo sự việc cho Tô Duyệt Sinh.

Hình như anh đang bận, nghe tôi nói xong chỉ đáp ngắn gọn: “Biết rồi!”

Làm như mình là hoàng đế không bằng!

Lúc này tôi mới phát hiện ra mắt cá chân mình sưng tấy. A Mãn hỏi tôi, tôi bảo bị ngã khi ra khỏi thang máy.

A Mãn khẳng định đi gọi bác sĩ ngoại khoa đến kiểm tra chân cho tôi, bác sĩ nói tôi bị bong gân rồi kê đơn thuốc bôi, dặn tôi lấy đá chườm. Trên đường lái xe đưa tôi về Lotus, A Mãn đột nhiên hỏi: “Cô Trâu, tối nay cô làm sao thế?”

“Hả?”

“Tôi thấy cả tối nay cô cứ thấp tha thấp thỏm.” A Mãn nói. “Việc này anh Tô sẽ không trách cô đâu. Cô đã chăm sóc cô Hướng rất chu đáo, vụ tai nạn này chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

Tôi cho rằng sau bao nhiêu năm lăn lộn giang hồ, bản thân đã tu luyện được trăm ngàn lớp mặt nạ, thậm chí đôi khi diễn quá lâu, tôi còn tưởng lớp mặt nạ ấy đã dính chặt vào da. Thật không ngờ vẫn còn bị người bên cạnh nhìn thấu tâm tư. Tôi gượng cười. “Tôi có sợ đâu, Tô Duyệt Sinh nào phải hổ!”

A Mãn chắc cũng nhận ra tôi đang cố che giấu, ngay cả tôi còn cảm thấy chột dạ, đành ngậm miệng lại.

Lotus vẫn náo nhiệt như thường, một sự náo nhiệt kín đáo và âm thầm. Trong tiền sảnh, những cô nàng chân dài xếp hàng thẳng tắp dưới ánh sáng rực rỡ của đèn chùm pha lê. Phần đông khách đến đây đều không vào tiền sảnh, khách quen luôn đặt chỗ trước, thường là bao cả một căn lầu, xe qua cổng lớn liền rẽ vào con đường bí mật, người ngoài chẳng kịp nhìn thấy cả đuôi xe.

Tối nay quán làm ăn rất được, mưa rào từng đợt đột ngột, giao thông ùn tắc nên khách khứa đến muộn hơn mọi khi, tất cả ghế lô ở căn lầu chính đều đã kín người.

Nói không tự hào là giả, đây chính là vương quốc của riêng tôi, đêm nào cũng được trông thấy đàn mỹ nữ xinh đẹp lộng lẫy, đúng là cảnh đẹp vui lòng.

Trần Quy nhận được điện thoại của A Mãn nên đã ra cửa nghênh đón tôi từ xa. Thấy tôi khập khiễng đi từng bước, anh ta vội vã tiến đến đỡ tôi, miệng lầm bầm trách móc. Cái dáng vẻ của Trần Quy cũng rất gần gũi, anh ta hay tiếp đãi khách, nói chuyện bằng cái giọng hờn mát, với tôi cũng không ngoại lệ. Trần Quy giơ ngón trỏ lên gí vào trán tôi làm tôi suýt ngã ngửa. “Chân tay thế này còn đến làm gì? Sao không ở nhà mấy hôm nghỉ ngơi cho khỏe? Cũng may cô là bà chủ, chứ nếu không, người ngoài lại tưởng chỗ chúng ta bạc đãi nhân viên, bị thương cũng không cho nghỉ.”

Tôi nói: “Trên phải làm gương cho kẻ dưới, bà chủ càng không được lười nhác.”

Trần Quy nhếch miệng cười. “Kính nhĩ, may là tôi không làm biếng bao giờ, nếu không lại tưởng cô rung cây dọa khỉ.”

Tôi nhéo má Trần Quy. “Người đẹp hời, làm sao ta nỡ bắt nạt nàng đây?”

Trần Quy lườm tôi một cái, gạt tay tôi xuống. “Cô tưởng tôi làm núi à? Tôi là hổ đó!”

Tôi cười khúc khích, vịn tường đi vào phòng làm việc.

Mấy ngày không đến, công việc dồn lại khá nhiều. Chúng tôi mặc dù kinh doanh quán bar, nhưng làm ăn đoàng hoàng, hơn nữa, còn sử dụng phương thức quản lý hiện đại, một khi hệ thống OA* tồn đọng, tôi phải trả lời rất nhiều thư.

(*OA tức Office Automatic: Hệ thống tự động hóa văn phòng.)

Sau một hồi hoa mắt chóng mặt, tôi ngả lưng trên ghế sofa định làm một giấc thì Trần Quy đi vào, ngồi xuống trước bàn làm việc của tôi, một tay chống má, nhìn tôi chăm rồi đột nhiên thở dài.

Tôi liếc anh ta một cái: “Lại làm sao?”

Trần Quy uốn éo người, nói: “Thất Xảo, cô yêu ai bao giờ chưa?”

Tim tôi lỡ mất một nhịp.

Trần Quy lại nói tiếp: “Không được gặp người ấy, trong lòng thấy bồn chồn, gặp được rồi lại càng thấy bồn chồn hơn. Biết rõ người ấy không thuộc về mình, nhưng vẫn rơi lệ vì người ấy. Khóc hay cười đều vì người ấy. Rất nhiều lần thề rằng sẽ quên người ấy đi, nhưng hễ trông thấy người ấy liền cảm thấy vui mừng khôn xiết. Không khác nào oan nghiệt từ kiếp trước.”

Tôi xoa xoa khuỷu tay đã nổi da gà, hỏi Trần Quy: “Anh lại phải lòng ai rồi à?”

Trần Quy lườm tôi. “Thế nào là ‘lại’ hả? Làm như tôi là kẻ trăng hoa hay thay lòng đổi dạ ấy! Mấy năm qua, ngoài anh ấy ra, tôi có yêu ai nữa đâu!”

Tôi chân thành nói: “Trần Quy, chúng ta quen biết nhau mười năm rồi, từ khi tôi bắt đầu làm kinh doanh, anh và A Mãn đã là trợ thủ đắc lực của tôi, không có hai người, tôi thực sự không biết phải làm gì. Cuộc sống và chuyện tình cảm của anh, tôi vô cùng quan tâm, hi vọng anh luôn hạnh phúc. Có điều, tôi thấy giữa anh và người đó nên từ bỏ thì hơn!”

Người mà Trần Quy thích là Tề Toàn, tuy cái tên nghe hơi lạ nhưng anh ta cực kỳ đẹp trai, phong độ. Nhà họ Tề vốn là một gia đình giàu có, Tề công tử xưa nay chỉ thích gái xinh, cho nên tình cảm của Trần Quy đã định trước là đơn phương. Nhà họ Tề rất nể mặt Tô Duyệt Sinh, vì vậy Tề công tử thường xuyên quan tâm với việc kinh doanh của Lotus.

Không cần hỏi nhiều cũng biết hôm nay Tề công tử đã đến đây. Mỗi lần trông thấy Tề Toàn, Trần Quy đều than ngắn thở dài, may mà anh ta biết giữ ý, chỉ ôm mộng đơn phương chứ không làm phiền Tề công tử. Tôi nghĩ, Tề Toàn cũng không ngờ mình được một người đàn ông thâm thương trọng nhớ.

Tôi chuyển đề tài, hỏi Trần Quy: “Tề công tử hôm nay đến cùng ai thế?”

“Hôm nay nghe nói là chào mừng một người bạn từ xa về, có mấy người cùng tới, thêm các chị em được gọi nữa, đông vui lắm!”

Tôi nói: “Chân đau thế này, tôi không tiện ra mặt. Nếu được thì anh giúp tôi mang một chai vang đỏ lên mời họ nhé!”

Trần Quy thờ dài: “Đám người đó say khướt cả rồi, nhồn nháo lắm, tôi không muốn thấy.” Nói vậy nhưng Trần Quy vẫn gọi điện sai người xuống hầm rượu lấy chai vang đỏ, sau đó đích thân mang đến phòng của Tề Toàn. Đây cũng là điểm tốt của Trần Quy, công tư rạch ròi. Mặc dù tính tình yếu điệu thực nữ nhưng chưa bao giờ Trần Quy rầy rà trong công việc. Anh ta và A Mẫn, một cương trực một tinh tế, một hướng nội, một hướng ngoại; một giỏi đối nhân xử thế một thạo quản lý tài chính. Hai người họ quả thực là trợ thủ đắc lực của tôi.

8. Chương 4

Không ngờ đời này tôi còn có lúc bắt tay nói “hân hạnh được gặp anh” với Trình Tử Lương. Tôi cảm thấy nụ cười trên mặt mình sắp đông cứng rồi, may mà mi giả đủ dài đủ dày nên chắc không ai rõ ánh mắt tôi. Tôi cụp mi mắt, ổn định lại giọng nói và chào: “Trình tiên sinh, hân hạnh được gặp anh.”

“Tử Lương vừa từ nước ngoài về. Thất Xảo, hai người có duyên đấy.”

Tôi giữ bình tĩnh, trong một buổi tối gặp Trần Tử Lương hai lần, nếu đây là ý trời thì chỉ có thể nhẫn. Tôi cười hỏi: “Duyên gì cơ chứ, lẽ nào em và tổng giám đốc Tề không có duyên sao?”

Tề Toàn cười ha hả: “Anh nói nhầm! Đúng là uống nhiều quá rồi! Em biết chị của Tử Lương là ai không? Chính là bà Tô đấy!”

Ồ đó có không ít người biết Tô Duyệt Sinh, nghe thấy vậy thì đều cười vang: “Vậy thì vai vế loạn hết cả!”

“Trâu tiểu thư phải uống một ly!”

“Một ly nào có đủ! Ít nhất cũng phải ba ly!”

“Đây coi như gặp được ông cậu, vậy ba ly không được, phải một tá!”

Tất cả bọn họ đều đã ngà ngà say, những câu vớ vẩn càng ngày càng quá đáng, nụ cười trên mặt tôi vẫn vui vẻ như cũ, nhưng lại nói: “Các anh đùa em thì là vinh hạnh của em, nhưng nếu lời Tô tiên sinh vào trêu em thì khác nào hại em. Thôi vậy, mọi người nhìn chân em đi, sưng như giò heo, em vừa gặp bác sỹ xin thuốc bôi, bác sỹ còn dặn tuyệt đối phải kiêng rượu, đồ cay. Nhưng hôm nay mọi người đang có hứng, em cũng phải quên mình vì quân tử, uống một chén này vậy, mong các sắp lớn thương cho.”

Em phục vụ định rót rượu cho tôi, nhưng Tề Toàn đã cướp lấy chiếc ly, đổ hết đá ra ngoài rồi lại rót đầy ắp, anh ta nói: “Không được uống cho có lệ!”

Tôi cười hì hì, cầm lấy ly rồi ngửa cổ uống sạch một hơi đến tận đáy. Những người có mặt ở đó đều nể mặt tôi, vỗ tay lớp lớp khen ngợi, Tề Toàn cũng nói: “Hôm nay Trâu tiểu thư thật đầy khí khái, tôi bỏ qua cho em! Nào nào, đến hát một bài đi!”

Mặt tôi nóng bừng, từ thực quản đến dạ dày đều nóng như lửa đốt. Rượu mạnh còn không thêm đá, cứ như thế mà uống làm tôi vô cùng khó chịu. Tôi đáp: “Cung kính không bằng tuân mệnh, vậy em xin tự hát bêu xấu mình một lần, nhưng hát xong rồi thì mọi người phải đồng ý để em về cái văn phòng nho nhỏ, đang còn nhiều việc chờ giải quyết lắm.”

Tề Toàn cười cười: “Được, đàn ông ở đây em muốn mang ai đi cũng được hết!”

Tất cả đều cười rộ lên. Em phục vụ chọn bài “Vì yêu” hộ tôi, Tề Toàn đẩy Trình Tử Lương đến trước chiếc mic trên bục. Tôi rất tự nhiên nhìn anh, còn giơ tay làm tư thế “mời”, sau đó cầm lấy chiếc mic mà phục vụ đưa cho.

Khúc nhạc mở đầu quen thuộc vang lên, Trình Tử Lương không hề nhìn tôi, mà cũng không hát câu đầu tiên. Tề Toàn cười hỏi: “Sao thế?”

“Bài này tớ không biết hát, xuất ngoại quá lâu nên không biết những bài thịnh hành trong nước.”

“Đổi bài khác.” Tề Toàn kêu lên: “Chọn cho cậu một bài cũ! “Đêm trăng tròn hoa đẹp”! Bài này chắc là phải biết hát chứ?”

Lúc này Trần Tử Lương mới liếc sang tôi, tôi cười đầy nịnh nọt: “Trình tiên sinh biết chứ?”

Anh gật gật đầu: “Vây bài này đi.”

Từng làn gió xuân thổi vào lòng em

Trái tim mong nhớ về anh thổn thức không yên giấc

Vì sao anh không hiểu được hoa rơi hữu ý

Em chỉ biết ngấm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ...

Tôi chưa từng hát cùng anh bao giờ, vì chưa từng cùng nhau đi tiệc tùng. Những lúc hai người ở nhà, ngoài xem phim thì cũng chỉ cùng nấu ăn, “ăn uống và trai gái - ham thích lớn của đời người”, lúc đó làm gì có thời gian mà hát hò. Khi ở trong giai đoạn ngọt ngào thì còn thấy thời gian không đủ ấy chứ. Tôi từng nghe Trình Tử Lương hát mấy lần, đa phần đều là anh hát to trong phòng tắm, sau khi tắm xong sẽ xông ra hỏi tôi: “Vợ à, anh hát hay không?”

Tôi luôn xì mặt nói: “Như sói tru!”

Anh sẽ giống trẻ con: “Hừ hừ! Sói đến đây!”

Những ký ức đó thật khiến người ta đau lòng. Giờ phút này còn nhớ đến làm gì chứ. Tôi chăm chăm hát xong cả bài, được một tràng vỗ tay to, tất nhiên phần lớn là tặng bốc Trình Tử Lương mà thôi. Tôi đặt mic xuống, nói: “Cảm ơn mọi người, tất cả rượu hôm nay cứ tính vào em hết, mọi người cứ thoải mái đi!”

Tề công tử quả thật đã uống rất nhiều, kéo tay áo tôi, nóng nảy: “Sao lại để em trả được? Em trả thì khác nào Tô Duyệt Sinh trả? Bọn anh uống rượu thì việc gì bắt cậu ta mời?”

“Tô Duyệt Sinh và em chỉ là bạn bè bình thường thôi mà.” Tôi đẩy tay anh ta ra, giọng hờn dỗi: “Tổng giám đốc Tề suốt ngày trêu em, cứ như thế này thì em làm sao tìm nổi bạn trai?”

Tề Toàn cười hì hì: “Bạn nam bạn nữ thì có thể “bình thường” được sao?”

Tôi đáp qua loa thêm hai câu rồi cuối cùng cũng mang được Trần Quy đi ra an toàn. Trần Quy say khướt rồi, vừa đi ra khỏi toà nhà, tôi liền để bảo vệ dìu anh ta lên xe điện, còn mình thì ngồi ghế phía sau xe.

Gió đêm vừa thổi liền cảm giác được cái lạnh buốt xương, chẳng cảm giác thấy chân đau nữa, mà chỉ thấy dạ dày không ổn. Về tới văn phòng, vừa đóng cửa lại tôi liền men theo tường mà lết vào nhà vệ sinh. Ruột gan, dạ dày lộn hết cả ra, chân mềm nhũn làm tôi ngã cạnh bồn cầu. Tôi chợt thấy không hít thở được nữa, lồng ngực thắt, nhưng lại không còn sức mà đứng dậy đi lấy thuốc.

Tôi bị suyễn rất nặng, ống xịt thuốc luôn mang theo bên người. Lúc này lại để túi lên bàn ngoài kia, trong tủ ở phòng vệ sinh cũng có thuốc, tôi thử vịn bồn cầu bốn năm lần đều không đứng lên nổi, lần cuối cùng tôi đâm sầm vào cửa phòng tắm. Ngạt thở khiến ngón tay không còn sức, cũng chẳng thể mở cánh cửa cứu mạng kia.

Điện thoại réo vang cách tôi khoảng chục bước. Trần Quy say rồi, lúc này A Mẫn chắc chắn đang ở bên ngoài. Văn phòng tôi sẽ chẳng có ai đi vào nữa, lẽ nào hôm nay sẽ chết tại đây?

Tôi nghe được tiếng hít thở của mình càng ngày càng ngắn, ngón tay túm lấy cổ áo, dường như muốn chọc thủng một lỗ trên ngực.

Đúng thật là bất tự của tôi và Trình Tử Lương không hợp, mỗi lần gặp anh tôi đều phải lo đến cái mạng này.

Trước khi mất tri thức, tôi nghĩ, nếu có kiếp sau, nhất định tôi phải tránh Trình Tử Lương thật xa mới được.

Không biết tôi đã ngất đi bao lâu, chỉ biết lúc ý thức dần dần hồi phục, cảm thấy người mình như bị ngâm trong nước đá, vừa lạnh, vừa tối tăm, xung quanh đều là nước biển lạnh cảm tăm tối, bao trùm lấy tôi, làm tôi không thể nào thở được. Tôi thì thào gọi một tiếng “mẹ ơi”, sau đó có một ánh sáng trắng chói mắt, tôi nhìn thấy Trình Tử Lương.

Còn có một đám người vây quanh tôi nữa. Trình Tử Lương khom người nửa quỳ, cầm bình thuốc cứu mạng tôi trong tay. A Mãn đầy lo lắng, anh ta nói: “Xe cấp cứu sẽ tới ngay!”

Thật ra chỉ cần xịt cái thuốc kia là coi như đã lôi được cái mạng này về, tôi cũng không hiểu sao mình vẫn còn sống, tôi tựa quây một hồi, cuối cùng vẫn là tay của Trình Tử Lương đặt lên cánh tay tôi, anh bảo: “Đừng động đây.”

Những chuyện tôi không ngờ được xảy ra trong cuộc đời tôi quá nhiều, ví như mẹ chết oan uổng, ví như tôi sẽ gặp Trình Tử Lương, ví như tôi chưa từng nghĩ đến có một ngày chia tay anh. Tôi còn tưởng chuyện đó còn khó chịu hơn cả cái chết, nhưng tôi vẫn sống, mà còn sống rất vui vẻ.

Tôi cũng không ngờ sẽ gặp lại Trình Tử Lương, chuyện tôi không ngờ nhất, chính là vẫn có một ngày nghe được anh nói dịu dàng với tôi. Tôi thấy có khi mình chết đi lại hay, hoặc là, anh vẫn y như trước, hận đến thấu xương rồi chẳng thêm nói chuyện với tôi.

Tôi được xe cấp cứu đưa tới bệnh viện. Trình Tử Lương ở trên xe, cũng không có ai cảm thấy có gì không đúng cả. Nghe nói là cả đám người uống rượu xong đang chuẩn bị ra về thì anh ta chợt nổi hứng, đòi đến văn phòng tạm biệt tôi bằng được. Thế là mới cứu tôi một mạng. Tôi ghét đèn chiếu sáng trên trần xe, ghét mùi của mặt nạ dưỡng khí, còn ghét cả chuyện Trình Tử Lương cũng đang ở trên xe.

Bác sỹ chủ nhiệm Vương Khoa là người quen. Hôm nay vốn dĩ chẳng phải ca trực của anh, nhưng do tôi nhập viện nên anh ta bị gọi tới viện ngay giữa đêm khuya, nhìn tôi chỉ liên tục lắc đầu, sau đó hỏi: “Uống rượu?”

Cả người tôi đầy mùi rượu, có muốn phủ nhận cũng khó. Vương Khoa nói: “Chính mình muốn chết thì thần thánh cũng chẳng cứu nổi! Để xem cô còn tự dằn vò mình được mấy lần nữa!”

Tôi ngượng ngập: “Bác sỹ Vương, còn có bạn và cấp dưới của tôi ở đây, anh có thể cho tôi chút mặt mũi không?”

Lúc này Tề Toàn cũng tỉnh rượu rồi, đang gọi điện thoại sai người tìm chuyên gia, còn tưởng tôi đang uống thuốc đau chân, lại uống rượu nên mới dẫn đến phản ứng phụ. A Mãn nói là tôi bị say, anh ta mới gác máy rồi thông thả đi tới nhìn tôi: “Sao em lại bị bệnh này? Giống hệt Tô Duyệt Sinh sao? Đúng là người một nhà giống y như nhau. “

Tôi nhếch miệng cười, cũng không còn sức mà phản bác lại việc anh ta cứ nhắc đến Tô Duyệt Sinh. Bác sỹ kiểm tra bảo không có gì nghiêm trọng, chỉ phê bình việc tôi không để ý đến mắt cá chân thâm tím, cuối cùng phải ở lại theo dõi.

Cứ lẳng nhẳng như vậy rồi trời cũng sáng, cuối cùng Tề Toàn cùng người của anh ta đã về, đến Trình Tử Lương cũng đã đi. Có quá nhiều người nên chúng tôi chẳng nói được lời gì khác, may mà anh ta cũng không nói gì. Những chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi.

Tôi ngủ một giấc ở bệnh viện, ngủ đầy cho đến khi tự tỉnh lại. Rèm cửa sổ che kín bốn phía, phòng bệnh rất yên tĩnh, nước từ bình truyền vẫn đang chảy. Tôi giơ tay lên nhìn, lúc này mới phát hiện ra có người ở sofa đối diện.

Không ngờ là Tô Duyệt Sinh.

Tôi giật mình, khá kinh ngạc, vội vàng ngồi dậy hỏi: “Sao anh đã về rồi?”

“Việc cũng xong kha khá nên về sớm.”

Tôi nhớ ra Hương Tịnh và tôi nằm cùng bệnh viện, thăm nhủ người tình mới xinh đẹp quả là đáng khâm phục, có thể khiến Tô Duyệt Sinh về nước sớm hơn dự định, làm tôi cũng được ké chút quan tâm. Tô công tử đến thăm người đẹp còn thuận đường qua thăm tôi. Tôi hỏi: “Hương Tịnh sao rồi? Hôm nay em chưa qua thăm cô ấy.”

“Vấn ớn.” Tô Duyệt Sinh có vẻ mệt mỏi, chắc là do bay đường dài nên mệt, anh ta nói: “Nghe nói em được 120 (xe cấp cứu) đưa đến à? Sao lại quên không mang theo thuốc thế?”

“Có mang, nhưng lúc đó không lấy được.” Tính mạng yếu ớt đến vậy... Thật ra có lúc tôi nghĩ, có lẽ ngày xưa Tô Duyệt Sinh chịu chăm sóc tôi chắc là do chúng tôi mắc cùng một bệnh. Lúc bị ốm, ai cũng yếu đuối, nhếch nhác, như trẻ em, chẳng ai khá khẩm hơn ai. Vì vậy Tô Duyệt Sinh cảm thấy tôi với anh gần gũi.

Có người khê gõ cửa ở bên ngoài, là lái xe của Tô Duyệt Sinh. Anh ta đưa ít thuốc cho tôi, sau đó Tô Duyệt Sinh nói: “Anh về đi ngủ, có chuyện gì thì gọi điện thoại.”

Thật ra tôi đã hồi phục đến chín phần mười, loại bệnh như bệnh suyễn này, lúc không phát tác thì y như không có chuyện gì. Tôi ngủ một giấc xong, cảm thấy mình lại khỏe như thường. Đợi nước truyền truyền xong, tôi liền vào thang máy đi lên lầu thăm Hướng Tịnh. Cô ấy đã tỉnh, giờ có thể ăn thức ăn lỏng, được chăm sóc rất tốt, chỉ là vẫn còn khá yếu.

Người đẹp quả không hổ là người đẹp, nửa người dựa ở đầu giường vẫn đẹp như Tây Thi, trông thật thích mắt. Sau khi mổ xong, cô khá yếu nên tôi bảo cô nói ít thôi, thấy tôi cũng mặc quần áo bệnh nhân thì ánh mắt cô khó tránh khỏi ngạc nhiên.

Tôi chủ động kể: “Bệnh cũ ấy mà, suyễn, hôm qua uống rượu quá mạnh. Thật là xấu hổ.”

Hướng Tịnh nói khe khẽ: “Phải giữ gìn sức khỏe chứ, chị Xảo.”

Lần đầu tiên có người gọi tôi là chị Xảo, tôi nghe mà thấy êm tai, cứ có cảm giác như đã nghe thấy ở đâu rồi. Đến khi về phòng bệnh của mình mới chợt nhớ ra, chị Xảo chẳng phải là con gái của Vương Hy Phượng trong Hồng Lâu Mộng à?

‘Lưu Dư Khánh bắt ngờ gặp lại ân nhân. Mẫu thân may mắn, tích công đức. Khuyên thế gian, cứu giúp người khốn cùng. Đừng giống ta gặp cậu ác anh gian yêu tiền bạc quên tình thân cốt nhục. Đúng là nhân chia thêm bớt đều không thoát được tính toán của trời cao.’

Xảo Tỷ sinh vào ngày 7 tháng 7, đây là ngày xấu, cho nên bà ngoại Lưu mới đặt tên gọi ‘Xảo Tỷ’, lấy độc trị độc, mượn tên này chống đỡ bốn mạng. Tên tôi gọi là ‘Thất Xảo’, đương nhiên không phải vì sinh ngày 7 tháng 7, mà là do mẹ thích chơi trò xếp hình, nghe nói trước lúc vào phòng sinh còn cầm hộp trò chơi xếp hình xếp xếp, cuối cùng bà đỡ vừa nói là con gái, mẹ tôi liền bật thốt lên: “Vậy đặt tên Thất Xảo đi!”

Tôi so với Lý Xảo Tỷ trong Hồng Lâu Mộng còn may mắn, bởi vì tôi không có anh, mẹ tôi cũng không có anh, cho nên ‘Cậu ác anh gian’ hiển nhiên là không có, bất quá suy nghĩ một chút, mạng của tôi so với Xảo Tỷ cũng không tốt hơn là mấy. Xảo Tỷ mới trước đây tốt xấu còn có vài năm ăn ngon mặc đẹp, mà mẹ tôi một thân một mình dẫn theo tôi, thân phận không khác gì lục bình trôi, thời điểm khốn khó, ngay cả tiền thuê nhà cũng không có mà trả.

Bất quá thời điểm gặp xui xẻo, Xảo Tỷ có bà ngoại Lưu cứu, còn tôi có Tô Duyệt Sinh. Dem Tô Duyệt Sinh so sánh với bà ngoại Lưu, nghĩ lại liền cảm thấy khôi hài.

9. Chương 5: Chương 1.5

Tôi chợt mất được một lát thì có người gõ cửa phòng. Quản lý Tổng rút rè tiến đến báo với tôi rằng Trần Quy đã say mềm nhưng khách không chịu buông tha, ép anh ta nhất định phải gọi tôi ra uống một ly. Thấy tình hình không ổn nên cô ấy phải chạy đến tìm tôi.

Tửu lượng của Trần Quy rất tốt, nhưng hề trông thấy Tề công tử là ba hồn bảy vía đều bay tứ tung hết cả. Chừng như anh ta đã bị chuốc quá say nên mới không ngăn cản quản lý Tổng đi gọi tôi.

Không thể mang bộ dạng ngái ngủ này ra ngoài tiếp khách được, tội vạ dậy rửa mặt chải đầu, trang điểm thật sinh đẹp rồi chạy đến lầu ‘Nghe Sông’ giải cứu Trần Quy.

‘Nghe Sông’ là một căn lầu độc lập tọa lạc ở vị trí gần bờ sông nhất, nằm sân thượng nhìn ra cảnh sông nước tuyệt đẹp.

Tôi vừa bước chân vào Nghe Sông liền trông thấy bốn năm người say rượu, đang nằm ngủ tít mít trên sofa.

Uống nhiều cũng không sao cả, đám công tử này đều biết chừng mực, không chơi bời quá đáng. Trên gác hai rất ồn ào, người hát hò, người khiêu vũ. Trần Quy ngồi ở sofa, trông sắc mặt vẫn ổn, chỉ có mắt là ửng đỏ. Xưa nay anh ta uống rượu chưa bao giờ đỏ mặt, mà chỉ đỏ mắt. Xem ra đúng là đã say khướt rồi.

Tề công tử cũng uống rất nhiều, bộ dạng khác hẳn ngày thường. Trông thấy tôi, anh ta cười khì. “Cô chủ xinh đẹp tới rồi.... Thắt Xảo hát hay nhất quả đất, mau tới hát cho mọi người nghe một bài đi!”

Tôi đang vịn vào vai một cô bé tiếp khách để đứng cho vững, cười tươi nói: “Sếp Tề tha cho tôi đi, anh nhìn chân tôi xem, sưng vù lên thế này mà vẫn cố gắng đến mời rượu anh. Tạm thời bỏ qua cho kẻ tàn tật này một lần nhé!”

Tề Toàn lắc đầu quầy quậy. “Không được! Có phải bắt cô nhảy đâu! Ở đây có một giọng nam trầm cực hay, mau mau, song ca bài ‘Bởi vì tình yêu’ đi! Tử Lương.... Tử Lương đâu rồi?”

Ai đó lên tiếng đáp rằng Trình Tử Lương đã vào WC. Tôi cười đến nỗi mỏi cả quai hàm. “Sếp Tề hát cũng hay mà, hay là chúng ta song ca một bài nhé?”

“Không được!” Tề Toàn lắc đầu. “Tôi phải giới thiệu người bạn này cho cô! Trình Tử Lương! Trình Tử Lương! Cậu bị hỏng thận hay sao mà vào WC cả ngày không ra thế?”

Có tiếng đáp lại từ xa. Tề Toàn lại hào hứng vẫy tay với người đó. “Nhanh nào, nhanh nào! Tôi giới thiệu với cậu bà chủ xinh đẹp này. Tử Lương, đây là bà chủ của Lotus – Trâu Thắt Xảo!”

Thật không ngờ tôi và Trình Tử Lương còn có cơ hội bắt tay nhau mà nói lời hạnh ngộ. Tôi cảm thấy nụ cười trên mặt mình đã đông cứng lại, may mà tôi gấn mi giả khá dày nên người đối diện không thể nhìn rõ mắt. Tôi cúi đầu, bình tĩnh nói: “Rất vui được gặp anh Trình!”

“Tử Lương vừa về nước. Hai người đúng là có duyên đấy, Thắt Xảo!”

Một đêm gặp những hai lần, nếu đây là ý trời thì đành phải chấp nhận thôi. Tôi cười hỏi: “Có duyên gì chứ? Chẳng lẽ tôi và sếp Tề vô duyên sao?”

Tề Toàn cười lớn. “Tôi nói sai mất rồi! Đúng là uống nhiều quá rồi! Cô biết chị của Tử Lương là ai không? Là bà Tô đó!”

Ở đây có khá nhiều người biết Tô Duyệt Sinh, nghe Tề Toàn nói xong, họ đều ồ lên. “Thế này thì vai vế đúng là loạn nhì!”

“Cô Trâu phải cạn một ly mới được!”

“Một ly sao đủ! Ít nhất cũng phải ba ly!”

“Ra mắt Cậu cơ mà, ba li cũng không đủ! Phải một tá!”

Đám người này say nên nói nhảm nhí quá rồi! Tôi vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười.

“Được các vị trêu chọc là niềm vinh hạnh cho tôi, nhưng lời cả anh Tô vào thế này thì tôi tổn thọ mất! Mọi người nhìn xem, chân tôi sưng như giò heo đây này, vừa phải đến gặp bác sĩ lấy thuốc bôi, bác sĩ dặn phải kiêng đủ thứ nào là cay, tanh, rượu. Nhưng hôm nay mọi người đang vui vẻ như vậy, tôi vẫn liều uống một ly này, mong các vị gờ cao đánh khẽ!”

Cô gái bên cạnh định rót rượu cho tôi nhưng Tề Toàn giằng lấy chai rượu, rót đầy một li Whisky, nói: “Không được phép gian lận!”

Tôi cười khì, nhận lấy li rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Mọi người xung quanh vỗ tay cổ vũ. Tề Toàn lại nói: “Có khí phách! Hôm nay coi như tha cho cô, nào, giờ đến đây hát một bài đi!”

Mặt tôi nóng ran, từ thực quản đến dạ dày như bị lửa thiêu, rượu mạnh không thêm đá thực sự rất khó chịu.

Tôi nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh, tôi đành phải chịu cười chê một lần rồi! Có điều, tôi hát xong thì mọi người phải đồng ý để tôi đưa cậu Trần về phòng làm việc đấy nhé, tôi còn nhiều việc cần cậu ta xử lý!”

Tề Toàn cười đáp: “Được! Ở đây toàn là đàn ông, cô thích đưa ai đi thì đưa!”

Mọi người cười rộ lên, nữ phục vụ chọn giúp tôi bèo ‘Bởi vì tình yêu’, Tề Toàn đẩy Trình Tử Lương lên sân khấu. Tôi khẩn khoản nhìn anh ta rồi đưa tay ra hiệu “Mời!”, sau đó nhận lấy micro mà phục vụ đưa cho.

Giai điệu quen thuộc vang lên, Trình Tử Lương không nhìn tôi, cũng không hát câu đầu tiên. Tề Toàn hỏi: “Sao thế hả?”

“Tôi không biết bài hát này, ở nước ngoài lâu quá nên không rành mấy bài đang thịnh hành trong nước lắm!”

“Vậy thì đổi bài khác đi!” Tề Toàn hét lớn. “Đổi một bài xưa cũ cho cậu ta! ‘Đêm trăng tròn hoa thắm’ nhé, bài này chắc thuộc đúng không?”

Trình Tử Lương bất ngờ mới quay sang nhìn tôi. Tôi mỉm cười, hỏi: “Anh Trình hát được không?”

Anh ta gật đầu. “Bài này đi!”

‘Từng làn gió xuân thổi vào tâm trí tôi

Trái tim nhớ nhung người cứ thổn thức không yên giấc

Vì sao người không hiểu hoa rơi hữu ý

Đành nhìn ánh trăng soi ngoài cửa sổ...

Tôi chưa bao giờ song ca với Trình Tử Lương, hướng hồ là một bài hát đối đáp.

“Trăng tròn hoa thắm’ chẳng qua là một ước vọng xa vời thời còn ngây thơ, sau khi trưởng thành, chúng tôi đều biết rằng hoa không phải lúc nào cũng nở, trăng không phải lúc nào cũng tròn. Nghĩ mà cảm thấy bi thương, ngày tái ngộ Trình Tử Lương, chúng tôi lại hát ca khúc này. Trăng tròn ở đây chỉ là trăng trong nước, hoa thắm này chỉ là hoa trong gương mà thôi. Tôi chuyên tâm hát cho đến hết bài, nhận một tràng pháo tay tán dương của mọi người, đương nhiên phần lớn là vì họ muốn tang bặc Trình Tử Lương.

Tôi đặt micro xuống, nói: “Cảm ơn mọi người, tiệc rượu hôm nay tôi xin mời mọi người, các vị cứ chơi thoải mái nhé!”

Tề công tử say rượu nên lảm nhảm, kéo tay áo tôi, nói: “Sao lại là cô mời chứ? Cô mời thì khác nào Tô Duyệt Sinh mời đâu? Chúng tôi đến uống rượu sao lại bắt anh ta trả tiền?”

“Anh Tô và tôi thực sự chỉ là bạn bè bình thường thôi!” Tôi gạt tay Tề Toàn ra.

“Sếp Tề cứ trêu chọc tôi như vậy thì làm sao tôi có người yêu đây?”

Tề Toàn cười haha. “Bạn bè bình thường cái gì chứ?”

Tôi qua quýt đáp lại Tề Toàn vài ba câu rồi đưa Trần Quý rời khỏi đó. Ra khỏi căn lầu, tôi nhờ bảo vệ dìu Trần Quý lên chiếc limo. Tôi ngồi ở hàng ghế cuối, gió đêm thổi vào lạnh buốt da thịt, chân đau đến nỗi không còn cảm giác, chỉ thấy dạ dày vô cùng khó chịu. Trở lại phòng làm việc, tôi đóng cửa rồi vịn tường WC, gục xuống bên cạnh bồn cầu, đột nhiên tức ngực khó thở, thậm chí không còn sức lực đứng lên đi lấy thuốc.

Tôi bị say khá nặng, luôn phải mang theo ống xịt bên người, nhưng vừa rồi tôi lại vứt túi xách trên bàn làm việc. Tủ đồ trong WC cũng có thuốc, tôi cố gắng đứng dậy bốn, năm lần mà không được. Lần cuối cùng, tôi va vào cửa tủ, hô hấp khó khăn khiến ngón tay tôi không còn sức lực để mở cánh cửa cứu mạng ra.

Điện thoại đổ chuông, cách tôi chỉ mười bước chân. Trần Quy đã say khướt, A Mẫn lúc này chắc hẳn đang ở quầy. Ngoài hai người họ ra, thường không có ai khác đến gần phòng làm việc của tôi. Chẳng lẽ hôm nay tôi sẽ chết ở đây sao?

Tiếng thở của tôi mỗi lúc một ngắn, những ngón tay run rẩy gắng sức túm lấy cổ áo như thể hi vọng mở ra một lỗ thoát trước ngực. Tôi và Trình Tử Lương đứng là kị nhau, mỗi lần thấy anh ta, tính mạng tôi liền rơi vào tình trạng nguy hiểm.

Trước khi mất đi ý thức, tôi nghĩ, nếu có kiếp sau, nhất định sẽ tránh thật xa Trình Tử Lương.

10. Chương 5

Hồi còn trung học, có một bạn nữ gọi là Trần Minh Lệ, thành tích ngữ văn hạng ưu, cô ấy thích nhất Trương Ái Linh, cả ngày ôm quyển sổ nhỏ ghi chép đầy những câu danh ngôn của Trương Ái Linh, còn lấy tên của tôi ra mà vui đùa, bởi vì Trương Ái Linh có viết một câu nhắc tới ‘Tào Thất Xảo’, bạn nữ đó mỗi ngày đều đem tôi ra trêu ghẹo, nói nhà Tào Thất Xảo mở tiệm bán dầu vừng, còn nhà tôi thì mở thẩm mỹ viện, quả thật rất giống nhau.

Tôi nghe ra giọng điệu khinh miệt trong lời nói của cô ấy, thẩm mỹ viện còn không bằng cửa hàng dầu vừng nữa. Vốn thời gian học trung học thành tích của tôi cũng không tốt lắm, cả ngày chơi bời lêu lổng với mấy bạn nam, tan học thì chạy đến tiệm game đầu đường chơi. Trường mà tôi theo học, không tốt không xấu, đứng hàng đầu trong các trường hạng ba, miễn cưỡng cũng được coi là trường hạng hai. Chẳng qua cách trường học của chúng tôi không xa là trường kỹ thuật thôi. Khi đó bọn nam sinh bên trường kỹ thuật suốt ngày đứng ở cổng trường chúng tôi gây chuyện, trấn lột tiền tiêu vặt của nam sinh trong trường, mỗi lần nhìn thấy nữ sinh thì huyết sáo trêu đùa.

Có hôm tan học muộn, trời đã nhá nhem tối, tôi nhìn thấy một đám nam sinh trường kỹ thuật đang vây quanh Trần Minh Lệ ồn ào, Trần Minh Lệ khóc đến không kịp thở. Thì ra có một tên nam sinh đi theo phía sau vén váy cô ấy lên, Trần Minh Lệ mắng đồ lưu manh, bọn chúng ngược lại bao vây chung quanh, còn động tay động chân.

Bọn nam sinh trong trường nhìn thấy một màn này, đều e ngại vòng quanh tránh đi, tôi nhất thời tức giận, nhặt một cục gạch đi tới chỗ bọn chúng.

Chuyện này sau đó được lan truyền đi, cuối cùng bọn học sinh sinh động như thật miêu tả tôi thành nữ đại hiệp, nghe nói tôi cầm cục gạch một đầu bẫy, thế nhưng khiến bọn nam sinh chạy trốn chết. Làm gì khoa trương đến thế, đầu tiên đối phương chỉ có năm thằng, sau đó ta cầm cục gạch xông lên đánh một đũa máu chảy đầy mặt, dọa cho bốn đứa còn lại sợ đến choáng váng, tôi lại bay lên đá một cước vào bụng đứa thứ hai, nó đau quá phải ôm bụng gào khóc, cuối cùng theo bọn đồng lõa không đánh mà chạy.

Tôi cứ như vậy đánh một trận thành danh, từ đó có biệt hiệu ‘Thập tam muội’, nghe nói bằng hiệu đánh nhau giỏi nhất gồm 12 nam sinh, tôi ở tiếp sau bọn họ, bởi vậy đứng hàng thứ mười ba. Về sau dần dần biến mất đi, lên đến trung học, nhóm nữ sinh đều kính sợ gọi tôi là ‘Thất tỷ’.

Hồi học trung học tôi được tài trợ học phí, khi đó mẹ tôi quen biết rộng rãi, thẩm mỹ viện lại được kinh doanh thuận lợi, mẹ tôi ngay cả xe cũng đổi thành BMW, còn mua thêm mấy căn nhà lớn, tôi thành đứa con gái nhà giàu mới nổi. Bà hiệu trưởng thường xuyên tới thẩm mỹ viện của mẹ làm đẹp, mẹ tôi nhờ bà ấy nói hộ cho, lại đóng tiền tài trợ trường học, nhờ vậy tôi được đưa vào trường trung học tốt nhất.

Nếu không phải học ở trường trung học đó, có lẽ tôi sẽ không quen biết Trình Tử Lương, anh ta là học sinh giỏi kiệt xuất được trường mời về diễn thuyết, tôi cùng với toàn bộ học sinh ngồi trong lễ đường háo sắc nhìn anh ta.

Khi đó toàn bộ nữ sinh đều tưởng tượng Bạch mã hoàng tử bất quá cũng chỉ như thế này thôi, tuần tú lịch sự, phong độ, nói tiếng anh lưu loát như tiếng mẹ đẻ, nhân nghĩa lễ trí tín có đủ, gia thế bất phàm.

Lúc này Trần Minh Lệ đã là bạn tốt của tôi, từ khi tôi cứu cô ấy ở cổng trường, cô ấy đã xem tôi như chị em thân thiết. Cả ngày dạy tôi học, giải đề toán, cô ấy dồn hết sức chín trâu hai hổ mới thi đậu vào trường

trung học này, cho nên rất khinh thường thái độ học tập ba ngày đánh cá, hai ngày nằm ườn phơi nắng của tôi. Thế là cũng giống hết mẹ tôi suốt ngày bắt tôi học bài làm bài.

Thời Trung Học Trần Minh Lệ là người độc nhất vô nhị, được phong hoa hậu giảng đường, người theo đuổi cô ấy liệt kê mãi không hết. Mà tôi thì hâm mộ xen lẫn ganh tị, bởi vì không có một nam sinh nào thích tôi cả, bọn họ đều coi tôi như anh em mà thôi. Lúc đó tôi cố gắng trở thành một thiếu nữ văn nhâ, mỗi ngày học hỏi Trần Minh Lệ, ngày ngày niệm đọc danh ngôn của Trương Ái Linh, xem Vương Tiểu ba cùng Anny bảo bối, đó cũng là thời điểm tôi bắt đầu để tóc dài, bởi vì muốn giống Anny bảo bối trong truyện có mái tóc thật dài.

Hôm đó Trần Minh Lệ là đại biểu của học sinh, sau khi Trình Tử Lương kết thúc diễn thuyết thì đến lượt cô ấy lên đài, bản thảo diễn thuyết là Trần Minh Lệ tự mình viết, đương nhiên cũng có sự giúp đỡ của thầy giáo gọt giũa lời văn giúp, bất quá Trần Minh Lệ đã tham gia diễn thuyết nhiều lần rồi, nên nói diễn thuyết thì càng là du dương êm tai, vô cùng khí phách. Tóm lại ngày đó Trần Minh Lệ đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Trình Tử Lương, sau thầy giáo lại mời Trình Tử Lương ăn cơm, Trần Minh Lệ cũng bị an bài đi tiếp khách. Từ đó cô ấy kể cho tôi nghe rất nhiều điều về Trình Tử Lương một cách chi tiết tỉ mỉ, nói anh ta sao mà phong độ, gọi cô ấy là tiểu sư muội, giúp cô ấy kéo ghế, thời điểm nói chuyện ánh mắt luôn nhìn thẳng vào người đối diện, lúc cười rộ lên thì ôn nhu thân thiết.

Tôi nghĩ cả đời này của tôi, có lẽ sẽ không bao giờ gặp được Bạch mã hoàng tử giống như Trình Tử Lương vậy, sẽ gọi tôi tiểu sư muội, giúp tôi kéo ghế ngồi, thời điểm nói chuyện ánh mắt sẽ dịu dàng nhìn tôi.

Tôi thực sự rất hâm mộ Trần Minh Lệ.

Sau này Trần Minh Lệ đậu vào một trường Đại học rất tốt, mà tôi thì miễn cưỡng qua được kỳ thi cấp ba, còn phải nhờ mẹ đóng một khoản học phí đáng kể. Tôi đã cho cả đời này sẽ không có cơ hội gặp lại cái người tên gọi Trình Tử Lương đó nữa, thế nhưng đến mùa hè đột nhiên Trần Minh Lệ gọi điện cho tôi nói: “Ngày mai Trình sư huynh mời khách, cậu đi không?”

“Ai là Trình sư huynh?”

“Trình Tử Lương đó! Anh ấy nói sau khi kỳ thi vào trường Cao Đẳng kết thúc sẽ mời mình ăn cơm”.

Tôi cũng chưa từng nghĩ tới Trần Minh Lệ và Trình Tử Lương có liên lạc với nhau, hơn nữa Trình Tử Lương còn có thể mời cô ấy ăn cơm, tôi vô cùng vô cùng hâm mộ, lại vô cùng vô cùng cảm thấy ganh tị, kiệt lực không để chính mình phát ra âm thanh mang vị chua: “Mình đi làm gì? Anh ta đâu có mời mình!”

“Nhưng một mình mình đi ăn với anh ấy, cảm giác là lạ”. Trong giọng nói Trần Minh Lệ lộ ra vẻ ngượng ngùng, cô gái hơn mười tuổi, đi đâu cũng đều muốn kéo theo một người bạn tốt, tôi thường thường là người bạn tốt mà cô ấy muốn kéo theo, cùng đi học, cùng tan học, cùng chạy bộ tập thể dục, có nam sinh xa lạ đến gần, tôi lạnh lùng liếc mắt một cái, đem đối phương trừng trừng đuổi trở về. Chúng tôi thường xuyên ở cạnh nhau, gần như đã có thói quen lúc nào cũng ở cạnh bên nhau.

“Mình thấy vẫn không nên đi, cậu và Trình sư huynh hẹn hò, mình đi không tốt lắm đâu”.

Dường như vì những lời này của tôi, ngược lại đã khiến Trần Minh Lệ trở nên nóng nảy, sống chết cũng muốn kéo tôi theo để chứng minh cô ấy và Trình tử Lương chỉ là bạn bè bình thường.

Mấy cô gái thời đại có ai không già mồm cái lão như vậy đâu? Mọi người đều thế cả thôi.

Vậy là tôi cứ thế bị Trần Minh Lệ tha đi theo làm cái bóng đèn to, Trần Minh Lệ trước mặt nam sinh vẫn là bộ dáng văn nhâ dịu dàng, ăn cũng không nhiều, ngày đó đồ ăn quả thật rất ngon, cô ấy nói chuyện cùng Trình Tử Lương tôi cũng không thể chen miệng vào, vì thế luôn cúi đầu ăn chăm chỉ.

Thật lâu thật lâu sau đó, Trình Tử Lương mới nói với tôi, anh ta chưa bao giờ thấy nữ sinh nào có thể ăn nhiều đến vậy.

Khi đó tôi còn trẻ tuổi, da mặt mỏng, nghe anh ta nói vậy liền bóp lấy cổ anh ta không buông tay: “Nói lại! Nói lại ngay!”

Anh ta cười to, thuận thế nắm lấy cánh tay tôi, hôn thật sâu nói: “Anh thích người ăn nhiều”.

Có một số việc kỳ thực không thể nghĩ ra được, suy nghĩ một chút liền cảm thấy trong lòng hoang vắng. Tình yêu mới bắt đầu, có lẽ đã sớm nhận định phải kết thúc, tuổi tôi còn trẻ nên không biết đem theo mắt mà đi nhìn người. Lời mẹ nói vẫn là sâu sắc nhất, bà nói: “Con và Trình Tử Lương không có kết quả tốt đâu, một đứa con gái nếu không danh không phận đi theo một người đàn ông, thời gian qua lâu, cái gì cũng sẽ không có”.

Tôi không nghe vào, hơn nữa Trình Tử Lương đã từng hứa hẹn sẽ cưới tôi, anh ta gọi tôi là vợ của anh. Khi đó tôi rất ngốc, anh ta nói gì tôi cũng tin, mãi cho đến cuối cùng, tôi kỳ thực vẫn hy vọng anh ta sẽ dẫn tôi theo.

Có điều trên đời này làm gì có nhiều cô bé lọ lem, truyện cổ tích đều là bịa ra để gạt người thôi, hoàng tử diệt rồng ác, cứu cũng là công chúa. Huống chi trên đời chắc gì đã có rồng ác, nói không chừng tự bản thân vị hoàng tử đó có ý bịa ra.

Lúc tôi xuất viện Hường Tịnh còn chưa được ra, Tô Duyệt Sinh đến bệnh viện thăm tình nhân, vừa hay gặp tôi xuất viện, anh ta liền thuận tiện tiễn tôi luôn. Vốn tôi muốn từ chối ý tốt của anh ta, vì thế mới nói: “Không sao đâu, taxi xé đang trên đường đến đây rồi, anh ở trong này bồi Tình Tình đi.”

“Anh có chuyện muốn nói với em”

Tô Duyệt Sinh rất ít khi nói chuyện nghiêm túc với tôi, kỳ thật là tôi ít khi gặp được Tô Duyệt Sinh, anh ta ở địa bàn khác, còn tôi tuy ngủ trong gian phòng của anh ta, nhưng anh ta lại ít khi đến đây.

Ở trên xe Tô Duyệt Sinh cũng chưa nói chuyện, chỉ đến khi về nhà, tôi rửa hoa quả cắt cho anh ta ăn, anh ta mới mở miệng nói chuyện, “Trình Tử Lương gặp em rồi phải không?”

Tôi tập trung cắt táo, cũng chưa ngắt đầu: “Không có, chỉ là mấy người Tề Toàn mời khách ở Trạc Hữu Liên, mới rồi em phát bệnh được đi bệnh viện, sau đó anh ta cũng không có tới”.

Cuộc sống cũng không phải như phim truyền hình, chia tay là chia tay, nào có nhiều chuyện phức tạp không rõ như vậy. Trên thực tế tôi cũng không hiểu vì sao Tô Duyệt Sinh lại hỏi đến Trình Tử Lương, anh ta chưa bao giờ lo lắng chuyện vô ích không liên quan mình.

“Anh có chút chuyện phiền phức với Trình Tử Tuệ*, còn tưởng Trình Tử Lương sẽ đến tìm em báo thù thay chị anh ta chứ”.

((Nhắc lại một chút, Trình Tử Tuệ là mẹ kế của Tô thiếu gia chúng ta đây))

Tô Duyệt Sinh cười rộ lên, khoe miệng hơi nhếch, trong lòng tôi lại nói xấu anh ta cười trông như bị trúng gió, thở dài: “Ồ bên ngoài có lửa, đừng đốt đến em đang yên phận trong chậu này là tốt rồi”.

“Dù sao em cũng xem như người của anh, nếu bên ngoài thực sự có lửa, em cũng sẽ xui xẻo”.

Tôi bấm tay đếm đếm, lại lắc đầu. Tô Duyệt Sinh hỏi: “Em đang tính gì vậy? Bối toán tử vi hử? Học được môn này hồi nào thế?”

“Không phải, em đang đếm, năm nay tổng cộng chúng ta có ngủ chung giường một lần, cũng là do ngày lễ tình nhân hôm đó anh uống say. Em thật sự oan uổng đi gánh cái hư danh này. Ngoài cửa bị cháy đến, rất oan”.

Mỗi lúc Tô thiếu gia giận tím mặt, ước chừng người bên ngoài rất ít thấy, kỳ thực tôi cũng hiếm khi thấy. Anh ta tức giận hai mắt đều đỏ lên, tôi vẫn không hiểu anh ta tức giận cái gì, táo cũng không thèm ăn, dần mạnh chén trà xuống bàn, thiếu chút nữa ném ngã luôn chén trà.

Tôi vội vã thành tâm thành ý nói xin lỗi: “Anh biết em nói chuyện không phân nặng nhẹ mà, anh cứ cho là em nhìn thấy Trình Tử Lương nên bị động kinh đi”.

Tô Duyệt Sinh nói móc tôi: “Xem ra cô đối với anh ta quả thực chưa dứt tình nhỉ?”

“Cũng không phải tình chưa dứt”. Tôi có hơi ừ ừ, vực dậy không nổi tinh thần: “Em chẳng qua là nhân vật nhỏ bé, các người đi tới đi lui, đứng núi này đánh trâu bên kia, tùy tiện ném xuống một đao cũng đủ khiến em xong đời. Cả ngày lo lắng đề phòng, rất khó chịu. Sao Trình Tử Lương không tiếp tục ở nước ngoài nữa? Anh ta trở về làm gì?”

Tô Duyệt Sinh ngược lại không tức giận nữa, gương mặt giống như bình thường nhìn không ra hỉ nộ ái ố, âm giọng cũng rất bình tĩnh: “Anh ta trở về để kết hôn”.

Tôi ‘A’ một tiếng, làm rơi cả quả táo. Tô Duyệt Sinh nhắc nhở tôi: “Rơi quả táo kìa”.

“Quả kia mới dành cho anh”. Tôi nhanh chóng đem mâm đặt ở trước mặt Tô Duyệt Sinh: “Quả này do em chọn, lớn nhất, màu hồng đậm, nhất định là quả ngọt”.

“Không ăn táo nữa, hôm nay anh đền cho em”.

Tôi hơi sững sờ kinh ngạc: “Cái gì?”

Tô thiếu gia không kiên nhẫn: “Không phải nói năm nay chỉ ngủ chung giường với em có một lần sao? Hôm nay anh đền, đỡ cho em phải oan uổng gánh lấy hư danh”.

Tôi không biết nên khóc nên cười nên kinh ngạc vì được cưng chiều hay khiếp sợ xấu hổ mới tốt, qua một lúc sau đành phải cười ngây ngô với Tô thiếu gia một chút.

Ngủ chung giường với một người như Tô Duyệt Sinh, kỳ thực cũng không quá khó chịu, dù sao kỹ thuật cũng là ngàn đánh trăm luyện, tốt hết lời để nói. Lần đầu tiên anh ta ngủ chung giường với tôi biểu hiện không được tốt lắm, có lẽ do tôi khiến khẩu vị Tô thiếu gia không ngon nên từ đó về sau cũng rất ít chạm vào tôi. Thời gian lâu lại thành người tình trong trắng thuần khiết rồi.

Hôm nay Tô thiếu gia tâm tình không tốt, phát huy rất kém cỏi, tôi tuy có ý định cố gắng lấy lòng anh ta, nhưng cũng không thể khiến anh ta cao hứng bao nhiêu. Hai người cuối cùng hao hơi tổn sức đi ngủ, hơn nữa còn là đưa lưng về phía nhau mà ngủ.

Trong lúc tôi nửa tỉnh nửa mê, bỗng nghe tiếng Tô Duyệt Sinh hỏi: “Cô cố ý?”

Tôi giả bộ ngủ, Tô thiếu gia lại đá tôi một cái, vừa vặn đá vào ngay mắt cá chân đang bị thương của tôi, tôi đau đến nhe răng nhếch miệng ngồi dậy, ôm chân xuýt xoa một hơi: “Em cố ý cái gì chứ?”

11. Chương 6: Chương 2

Tôi không biết mình đã hôn mê bao lâu, khi mơ màng tỉnh lại, tôi có cảm giác mình đang bị ngâm trong băng đá, vừa lạnh vừa tối. Bốn bề bao quanh bởi đại dương lạnh giá và đen kịt khiến tôi không thể nào hít thở nổi. Tôi thì thào gọi một tiếng ‘mẹ’, ánh đèn chói lóa làm mất tôi mờ đi. Tôi trông thấy Trình Tử Lương.

Còn có rất nhiều người khác vây quanh tôi, Trình Tử Lương nửa ngồi nửa quỳ, trong tay cầm lọ thuốc xịt của tôi. A Mãn cuồng quát nói: “Xe cấp cứu tới ngay bây giờ đây!”

Thực ra, chỉ cần đưa cho tôi lọ thuốc là coi như kéo tôi từ cõi chết trở về rồi. Không biết vì sao mình vẫn sống tốt, tôi yếu ớt vùng vẫy một hồi, cuối cùng, Trình Tử Lương ghì cánh tay tôi xuống. Anh ta nói: “Đừng cử động!”

Những chuyện không thể ngờ được trên đời này đúng là nhiều vô kể. Chẳng hạn như, tôi vẫn sống vui vẻ sau khi chia tay Trình Tử Lương dù rằng tôi từng nghĩ sự chia lìa sẽ rất đau đớn hơn cả cái chết.

Tôi cũng không ngờ sẽ tái ngộ Trình Tử Lương, điều không ngờ nhất chính là có một ngày, tôi lại được nghe giọng nói dịu dàng của anh ta với mình. Có lẽ tôi nên chết đi thì hơn, hoặc là, anh ta cứ như trước kia, hận tôi thấy tận tim gan, hận đến nỗi không muốn mở miệng nói với tôi nửa lời.

Tôi được đưa đến bệnh viện, Trình Tử Lương ngồi trên xe cứu thương cùng tôi, không ai thấy điều gì lạ thường cả. Nghe nói đám người kia sau khi uống rượu chán chê đã lôi nhau về, Trình Tử Lương nhất thời nổi hứng muốn đến chào tôi, vì thế mà cứu được mạng tôi.

Lúc này, tôi thực sự căm ghét cái mùi của mặt nạ dưỡng khí, căm ghét sự hiện diện của Trình Tử Lương ở đây.

Bác sĩ Vương Khoa là người quen của tôi, hôm nay ông ấy vốn không có ca trực, nhưng vì tôi nhập viện nên bị gọi đến vào giữa đêm thế này. Vương Khoa lắc đầu nhìn tôi. “Uống rượu phải không?”

Cả người tôi toàn mùi rượu, muốn chối cũng không được. Vương Khoa lại nói: “Người không muốn sống thì thần tiên cũng không cứu được! Xem cô còn tự giày vò bản thân được đến bao giờ!”

Tôi ngượng ngùng nói: “Bác sĩ Vương, ở đây có cả bạn bè lẫn cấp dưới của tôi, nể mặt tôi một chút được không?”

Tề toàn lúc này đã tỉnh rượu, đang gọi điện sai người mời chuyên gia đến xem bệnh cho tôi. Anh ta tưởng là tôi bị dị ứng sau khi dùng thuốc bôi chân rồi lại uống rượu, đến khi biết tôi lên cơn hen suyễn, anh ta mới cúp máy, thông thả đến chỗ tôi: “Sao cô mắc bệnh này thế? Y hệt Tô Duyệt Sinh? Đúng là người một nhà có khác!”

Tôi cười trừ, chẳng còn hơi sức để phản bác lại anh ta. Bác sĩ kiểm tra xong nói không có gì đáng ngại, chỉ quả trách tôi đi đứng không cẩn thận làm bong gân, cuối cùng yêu cầu tôi nằm viện để quan sát.

Chuyện này nối tiếp chuyện kia, cứ như thế đến khi trời sắp sáng, Tề Toàn và mọi người ai về nhà nấy. Trình Tử Lương cũng đã rời khỏi đây, giữa chúng tôi chẳng có gì để nói cả, may mà anh ta không nhiều lời thừa thãi trong lúc đông người. Quá khứ nên được giữ yên thì hơn.

Tôi ngủ một giấc cho đến khi tự nhiên tỉnh. Rèm cửa sổ vẫn kéo kín, phòng bệnh yên ắng, nghe rõ tiếng nước truyền nhỏ giọt tí tách. Tôi giơ cánh tay lên nhìn, đột nhiên phát hiện trên ghế dài có người.

Là Tô Duyệt Sinh.

Tôi giật nảy mình, kinh ngạc ngồi dậy, hỏi: “Anh....sao lại ở đây?”

“Công việc hòm hòm rồi nên về trước.”

Tôi chợt nhớ ra Hướng Tinh cũng nằm ở viện này. Không còn nghi ngờ gì nữa, Tô Duyệt Sinh yêu thương ‘gà cưng mới’ đến nỗi đang ở nước ngoài cũng phải lập tức bay về, thành ra tôi cũng được thơm lây một chút. Tô công tử thăm người đẹp xong, tranh thủ ghé qua hỏi han tôi.

Tôi nói: “Hướng Tinh sao rồi? Hôm nay em vẫn chưa qua thăm cô ấy được.”

“Ổn rồi!” Tô Duyệt Sinh có vẻ uể oải, chắc là do vừa xuống máy bay. “Nghe nói em được cấp cứu đưa tới, sao lại quên mang theo thuốc thế?”

“Em có mang theo thuốc, nhưng không lấy được.” Sức khỏe yếu như thế, thực sự đã có lúc stooi nghĩ, năm xưa Tô Duyệt Sinh cứu mình cũng một phần vì chúng tôi mắc chung một bệnh. Mỗi khi bệnh tái phát, ai cũng trở nên chậm vật, yếu đuối như một đứa trẻ, chẳng tốt hơn người kia là bao. Vì thế, Tô Duyệt Sinh mới cảm thấy tôi cùng một thuyền với anh.

Có tiếng gõ cửa vang lên, tài xế của Tô Duyệt Sinh mang thuốc vào cho tôi. Tô Duyệt Sinh nói: “Anh về ngủ một lát, có chuyện gì thì gọi điện.”

Thực ra tôi đã bình phục tám chín phần rồi. Người mắc bệnh hen suyễn, nhưng lúc không phát bệnh thì cũng khỏe khoắn như người bình thường thôi. Ngủ được một giấc, tôi có cảm giác mình đã khỏe như vâm. Đợi chai nước truyền chảy hết, tôi lên tầng trên thăm Hướng Tinh. Cô nàng cũng đã dậy, hiện giờ có thể ăn được đồ ăn loãng, nhưng trông người vẫn còn khá yếu.

Mỹ nữ đúng là mỹ nữ, ngay cả dáng vẻ lười nhác ngồi tựa thành giường cũng đẹp như Tây Thi. Hướng Tinh sau khi phẫu thuật, trung khí thiếu hụt, tôi dặn cô ấy hạn chế nói chuyện. Chỉ là thấy tôi mặc quần áo bệnh nhân, ánh mắt cô ấy toát lên vẻ kinh ngạc. Tôi chủ động giải thích: “Bệnh cũ ấy mà, chị bị hen suyễn, hôm qua uống quá chén nên phải nhập viện, thật là mất mặt!”

Hướng Tinh nhỏ nhẹ nói: “Phải giữ gìn sức khỏe nhé, chị Xảo!”

Lần đầu tiên nghe được hai tiếng ‘chị Xảo’ thân thiết như vậy, dường như tôi đã thấy cách gọi này ở đâu đó. Trở về phòng mình, tôi mới nhớ ra, Xảo Thư, đó chẳng phải con gái của Vương Hy Phượng trong Hồng Lô Mộng sao?

May sao gặp được ân nhân

Là nhờ dư phúc nường thân đó mà

Âm công vun lầy phúc nhà

Hết lòng cứu giúp người ta khi nghèo

Anh gian, cậu ác chó theo

Nhăng tình máu mủ, chỉ yêu bạc tiền

Có trời báo ứng ở trên.

(Khúc 11 trong Hồng Lô Mộng – Bản dịch của nhóm Bội Vũ Hoàng)

Xảo Thư sinh ngày mừng Bảy tháng Bảy, một ngày xấu, cho nên già Lưu đặt tên cho nàng là Xảo Thư, hòng lấy độc trị độc, hi vọng cái tên này có thể trấn áp được vận xui.

Vì sao tôi tên là Thất Xảo? Đương nhiên không phải vì sinh ngày bùng Bảy tháng Bảy như Xảo Thư rồi. Mẹ tôi thích chơi trò Tangram*, thích đến nỗi vào phòng sinh vẫn mang theo một bộ để chơi. Sau đó nghe y tá nói mẹ tôi đã hạ sinh một bé gái, bà liền gật đầu, thốt lên: “Vậy gọi là Thất Xảo đi!”

(*Trò chơi xếp hình xưa của Trung Hoa với bảy miếng gỗ)

Tôi so ra thì kém xa Xảo Thư trong Hồng Lô Mộng, bởi vì tôi không có anh trai, mẹ tôi cũng không có anh trai, đương nhiên không có ‘cậu độc ác, anh hung bạo’. Nhưng mà nghĩ lại thì số mệnh tôi cũng chẳng tốt hơn Xảo Thư là bao. Xảo Thư chỉ ít lúc nhỏ cũng được sống mấy năm vinh hoa phú quý, còn tôi do mẹ một tay nuôi nấng, cuộc đời như đám bèo trôi dạt. Đó là quãng thời gian khổ cực nhất, thậm chí còn không trả nổi tiền thuê nhà.

Có điều, lúc xui xẻo nhất, tôi đã được Tô Duyệt Sinh cứu giúp, cũng giống như già Lưu đã cứu vớt Xảo Thư. So sánh Tô Duyệt Sinh với già Lưu, đúng thật là một chuyện khôi hài.

Hồi học cấp 2, tôi có một cô bạn tên Trần Minh Lệ học ngữ văn rất giỏi. Cô nàng vô cùng thích Trương Ái Linh, suốt ngày ghi ghi chép chép mấy câu trích dẫn của Trương Ái Linh, còn lấy tên tôi ra đùa cợt. Trong tiểu thuyết Kim tảo ký của Trương Ái Linh có một nhân vật tên Tào Thất Xảo, thế nên Trần Minh Lệ lúc nào cũng trêu chọc tôi, nói nhà Tào Thất Xảo bán dầu mè, còn nhà tôi mở thẩm mỹ viện, đúng là rất giống. Tôi nhận ra thái độ khinh miệt trong giọng nói của Trần Minh Lệ, thẩm mỹ viện còn không bằng cửa hàng dầu mè. Lực học của tôi ngày ấy rất kém, lại cả ngày chơi với đám con trai, hễ tan học là cùng tụi nó đi chơi game ở cửa hàng cuối phố. Ngôi trường tôi học không phải tốt nhất nhưng cũng có thể xếp vào hạng hai. Gần trường tôi có một trường trung cấp điện tử, học sinh nam nghịch ngợm khét tiếng, thường xuyên lượn lờ trước cổng trường tôi để trấn lột tiền tiêu vặt của bọn con trai, hay huýt sáo trêu đùa đám con gái. Có hôm tan học muộn, tôi trông thấy Trần Minh Lệ bị mấy đứa con trai trong trường trung cấp điện tử vây quanh trêu chọc. Cô nàng khóc nức nở. Hóa ra có một tên khốn khiếp tới gần vén váy Trần Minh Lệ, bị cô ấy chửi là đồ lưu manh, sau đó bọn chúng kéo bè kéo hội đến vây quanh Trần Minh Lệ, còn động chân động tay.

Đám con trai trường tôi thấy vậy chỉ lạng lẽ chuồn đi, tôi nhất thời căm phẫn, nhặt một hòn gạch ném về phía bọn chúng.

Chuyện này sau đó được đồn đại rất sinh động, người ta miêu tả tôi chẳng khác nào một nữ hiệp, rằng tôi cầm gạch trong tay, một chọi bảy, khiến cả đám con trai chạy bán sống bán chết. Thực ra đâu có khoa trương đến thế! Đám người kia chỉ có năm tên, tôi ném gạch vào một tên khiến gã máu me bết bết, sau đó xông lên đá một tên khác khiến gã ngã lăn quay, kêu gào ầm ĩ. Thế là những tên còn lại sợ quá tự động bỏ chạy. Tôi nổi như cồn sau một trận đánh nhau, bắt đầu được gán biệt danh ‘Thập tam Muội’, mọi người nói trong trường có mười hai thằng con trai đánh nhau giỏi nhất, tôi hay chơi cùng họ nên trở thành người thứ mười ba. Dần dà, biệt danh này cũng biến mất, lên cấp ba, các bạn nữ đều kính nể gọi tôi là ‘chị Thất’.

Tôi vào được cấp ba là nhờ chạy tiền. Khi đó, mẹ tôi quen được một người đàn ông giàu có, việc làm ăn của thẩm mỹ viện trở nên phát đạt. Thậm chí mẹ còn đổi sang dùng một chiếc BMW, mua vài căn nhà lớn. Tôi bỗng chốc trở thành con gái nhà giàu. Vợ của thầy hiệu trưởng thường xuyên đến thẩm mỹ viện của mẹ tôi để tân trang nhan sắc, mẹ tôi nhờ cậy bà ta, đồng thời đưa tiền chạy chọt, vì thế tôi nghiễm nhiên được bước chân vào trường cấp ba tốt nhất vùng.

Nếu không học ở ngôi trường ấy, có lẽ tôi đã không có cơ hội gặp gỡ Trình Tử Lương. Anh ta được mời về trường diễn thuyết với tư cách là cựu học sinh xuất sắc. Tôi và đám bạn học ngồi trong hội trường, say sưa ngắm nhìn anh ta.

Chàng bạch mã hoàng tử trong mộng của nữ sinh cả trường có lẽ chính là một người như vậy: tuấn tú lịch lãm, phong độ có thừa, nói tiếng Anh, tiếng Pháp như gió, sinh viên của trường đại học lừng lẫy Ivy League, gia đình thế lực.

Trần Minh Lệ khi ấy đã trở thành bạn thân của tôi. Từ sau cái lần được tôi giải cứu, cô nàng liền coi tôi như chị em ruột, thường xuyên giúp tôi làm bài tập toán. Cô nàng đã phải học ngày học đêm để thi được vào trường cấp ba này, vì thế rất ‘ngứa mắt’ với thái độ học nửa vời của tôi, lúc nào cũng cường ép tôi học hành nghiêm túc.

12. Chương 6

Tô thiếu gia vẫn như cũ đưa lưng về phía tôi, âm giọng bình tĩnh như nhìn thấu mọi việc: “Tiện nghi của tôi, dễ chiếm vậy sao?”

Tôi không lên tiếng, quan hệ giữa tôi và Tô Duyệt Sinh từ lúc bắt đầu đã chưa từng thay đổi, anh ta cứu tôi ra từ trong hoàn cảnh tuyệt vọng, bà Tô là một ngọn núi, bất kỳ lúc nào cũng có thể đẩy xuống một tảng đá đè chết người, còn Tô Duyệt Sinh là một ngọn núi cao rất cao, tôi có bản lĩnh gì mà có thể khiến cho ngọn núi cao như vậy đến giúp tôi đây? Một con kiến nhỏ, mặc cho ai giơ ngón tay ra cũng có thể ép chết mất rồi.

Tôi nào dám chiếm tiện nghi của Tô Duyệt Sinh, chỉ là thời gian qua quá lâu, lâu đến mức tôi cảm thấy sợ hãi, chẳng qua anh ta vứt cho tôi chút chuyện vặt, tuy rằng không nhất thiết anh ta phải thích tôi, nhưng chỉ cần anh ta thừa nhận tôi là người của anh ta, có được thế lực của anh ta che chở, nếu ai muốn đâm chết tôi thì trước hết phải suy nghĩ dè chừng một chút.

Đây là một cách sống rất rất đáng buồn, tự bản thân tôi cũng hiểu rõ.

Nhưng dây cung đã buông, tên không thể quay đầu lại, đã chọn con đường này rồi thì dù nhiều bụi gai cũng chỉ có thể bước tới mà thôi.

Tôi không nói lời nào, Tô Duyệt Sinh ngược lại mở miệng nói: “Vậy chắc là do tôi suy nghĩ quá nhiều, chẳng qua cô gặp Trình Tử Lương nên tâm thần đại loạn, vội vã tùy tiện leo lên giường người ta, đã nghĩ chắc chưa?”

Lần này tôi không biện bạch không được, chỉ có thể cười ngây ngô nói: “Thật sự là anh suy nghĩ quá nhiều, em và Trình Tử Lương sao lại ra nông nỗi này, anh là người hiểu rõ nhất không phải sao? Nếu em còn nghĩ đến anh ta, ông trời cũng sẽ không tha cho em, ngay cả mẹ em dù đã chết cũng sẽ không an lòng”.

Nhắc tới mẹ, Tô Duyệt Sinh biết là tôi đang nghiêm túc, nên không nhiều lời nữa, chỉ cười lạnh một tiếng.

Tôi ngồi thật lâu ở đầu giường, mãi đến khi Tô Duyệt Sinh ngủ say mới đi tắm rửa.

Thời trung học tôi rất hận mẹ, vì sao bà lại qua lại mập mờ với bọn nhà giàu kia, tiền quan trọng như vậy sao? Mấy người đó cũng đâu muốn cưới bà, chẳng qua xem bà như món đồ chơi thôi.

Thế nhưng về sau, tôi so với bà càng mất mặt hơn.

Đến khi chính mình chìm vào giấc ngủ, tôi lại mơ thấy Tô Duyệt Sinh, anh ta cười lạnh hỏi tôi: “Cô có gì đáng giá để tôi ra tay giúp đỡ?”

Lần đó Tô Duyệt Sinh bận tối mắt vì chuyện của Trình Tử Tuệ, nghe nói cuối cùng kinh động đến cha của Tô Duyệt Sinh đích thân ra mặt hòa giải, ngay câu nói đầu tiên Tô Duyệt Sinh đã khiến cha anh ta tức nghẹn trở về, anh ta nói: “Người phụ nữ của tôi, để xem ai dám đụng vào”.

Cho nên cái tên Trâu Thất Xảo này cứ như vậy trong nháy mắt phong quang vô hạn, khiến Tô lão gia tức giận thiếu chút nữa bệnh tim tái phát. Ngay cả Trình Tử Tuệ cũng như gặp phải đại địch, e sợ tôi thực sự tiến dần từng bước ép người. Chị ta nằm mơ cũng không muốn có một đứa ‘con dâu’ như tôi.

May mắn Tô Duyệt Sinh cũng chỉ nói miệng vậy thôi, rốt cuộc Trình Tử Tuệ cũng hiểu rõ tôi chỉ là công cụ Tô Duyệt Sinh dùng để làm bề mặt chị ta, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Tôi ngủ không ngon giấc, giật mình tỉnh lại cả người đầy mồ hôi lạnh, gió vù vù thổi vào phòng càng thêm lạnh lẽo, tôi quần chăn trùm khắp cả người, trời còn chưa sáng mà cơn buồn ngủ đi mất rồi.

Thật ra là đói bụng, buổi chiều không có ăn cơm, ngã đầu xuống liền ngủ. Tôi đứng lên xuống phòng bếp mở tủ lạnh xem có gì ăn không, vừa vặn gặp Tô Duyệt Sinh cũng xuống uống nước.

Anh ta uống nước chanh, còn muốn bỏ thêm đá vào. Tôi lấy lòng nhanh chóng bỏ một viên đá vào ly cho anh ta hỏi: “Đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?”

Trong phòng bếp có treo một chiếc đồng hồ treo tường đang điểm ba giờ sáng. Lúc này mà nấu ăn thì có hơi kỳ quái, bất quá nếu Tô Duyệt Sinh gật đầu tôi cũng không dám để mặc anh ta đói.

Tôi nấu hai chén mì, một chén bỏ trứng gà, một chén không có.

Chén không có trứng gà là của Tô Duyệt Sinh, anh ta không ăn trứng gà, cho nên tôi bỏ thêm nhiều rau xanh một chút, rau xen lẫn sợi mì trên bề mặt, xanh rờn.

Tô Duyệt Sinh ăn được hai đĩa liền hạ đĩa xuống, tôi nghĩ anh ta không thích, vội vàng hỏi: “Hay để em gọi điện đặt thức ăn bên ngoài nhé”.

“Xin lỗi.”

Tôi nhất thời ngây ngốc, Tô thiếu gia xin lỗi tôi, đây là tình huống gì.

Anh ta trông có vẻ áy náy: “Vừa rồi đột nhiên nhớ tới hôm qua là sinh nhật em”.

“À...” Tôi nói: “Em cũng quên mất, đâu có sao. Sinh nhật là ngày vui, chẳng qua phụ nữ qua hai mươi lăm tuổi, đâu ai mong chờ đến ngày sinh nhật”. Kỳ thật ngay từ đầu tôi vì được cưng chiều mà cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Tô Duyệt Sinh nhớ rõ ngày sinh nhật của tôi.

“Năm trước sinh nhật em, có hứa cho em một nguyện vọng, em hy vọng sang năm anh có thể cùng mừng sinh nhật với em, kết quả anh lại quên mất”.

Sinh nhật năm ngoái vừa vặn Tô Duyệt Sinh đang ở đây, bọn Trần Quy ồn ào dẫn theo một đám nhân viên mua bánh ngọt đến tặng, anh ta mới biết hôm đó là sinh nhật tôi, nhất thời cao hứng hứa tặng tôi một nguyện vọng, trước mặt Tô thiếu gia, đương nhiên càng muốn nịnh nọt, tôi nói hy vọng sang năm anh ta có thể cùng mừng sinh nhật với tôi. Bản thân tôi sau khi nịnh nọt xong liền quên bống đi, không ngờ anh ta vẫn nhớ rõ.

“Không sao không sao, hơn nữa chẳng phải anh cũng đang vui sinh nhật với em đây sao?” Tôi vô cùng thức thời nói: “Xem nè, ngay cả mì trường thọ cũng đã ăn, nếu không phải anh đói bụng, em cũng không tính xông vào bếp nấu nữa”.

Có lẽ Tô Duyệt Sinh cảm thấy vụ sinh nhật vẫn còn khiến tôi khó chịu nhiều lắm, nên có chút băn khoăn, vì thế nói: “Em ước điều gì đi, anh sẽ tận lực hoàn thành cho em”.

Tô Duyệt Sinh nói lời này, quả thực ngàn năm một thuở, giống như đang cho không một tờ chi phiếu trống muốn điền bao nhiêu số 0 thì điền. Đáng tiếc tôi chỉ có thể tìm bậc thang cho chính mình bước xuống, hơi hợm giả vờ hờn dỗi: “Được, em muốn một viên kim cương to thật to, anh tặng em đi!”

Tô Duyệt Sinh rất khảng khái, hai ngày sau quả nhiên phái người đưa tới chiếc vòng cổ nam kim cương, mặt dây chuyền là một viên kim cương to, tỏa hào quang lấp lánh.

Tôi thích chí đào dặt đeo nó lên, đi khoe khắp chung quanh.

Vì thế người ngoài lại một lần nữa bàn tán, đại ý nói Hướng Tĩnh tuy được sủng ái, nhưng tôi vẫn chưa bị cho hạ bệ, có thể thấy được tôi là con hồ ly tinh đạo hạnh ngàn năm, không uống công tu luyện.

Tôi thật sự thật sự nằm mơ cũng không nghĩ tới, Trình Tử Lương hẹn tôi ăn cơm.

Phản ứng đầu tiên của tôi là từ chối, sau lại nghĩ, vì sao phải từ chối, ngược lại còn để lộ dấu vết cho người suy đoán, không bằng thẳng thắn vô tư mà gặp nhau đi.

Lời tuy nói vậy, nhưng đến giờ hẹn vẫn là tâm loạn như ma, nội chuyện mặc cái gì đi thôi cũng đủ khiến tôi rối rắm lăm lăm, cuối cùng cắn răng chọn bộ áo quý nhất trong tủ, lại cầm chiếc túi xách đắt giá nhất, đeo thêm chiếc vòng cổ kim cương kia của Tô Duyệt Sinh tặng, quả thực dùng vô số tiền đem bản thân trang bị đến tận móng chân, thể này mới ra cửa.

Địa điểm ăn cơm không ngoài những chỗ thường lui tới, tôi rất lo lắng gặp phải người quen nào, đồn tôi đồn lui sẽ biến dạng câu chuyện, cho nên vô cùng chột dạ, chẳng khác trộm là mấy. Mãi đến khi vào phòng ăn riêng mới cảm thấy an lòng.

Không phải chỉ mình Trình Tử Lương tới gặp tôi mà còn có mấy người Tề Toàn đi cùng, bọn họ vừa thấy tôi liền ồn ào: “Ôi thua rồi!”

“Chung đi!”

“Vẫn là Trình Tử Lương lợi hại, đoán được Thát Xảo sẽ đem túi da thần lẩn đến!”

Trình Tử Lương mỉm cười thu một chồng lớn tiền giấy màu hồng, rút một nửa đưa cho tôi: “Đây đây, phần này của em”.

Giờ tôi mới biết bọn họ cá cược tôi sẽ đeo túi gì, Tề Toàn vốn rất chắc chắn, nói hằng ngày tôi ra ngoài thích nhất túi Dior đen, mà Trình Tử Lương lại nói tôi nhất định sẽ xách Hermes, hơn nữa còn là loại da thần lẩn.

Tôi thực biết điều, mặt mày hớn hở nhận lấy tiền, một bên hôn tiền, một bên hôn gió, thở dài một hơi: “Đa tạ các vị đại gia nha!”

“Vậy gọi là đa tạ hả?”

“Các vị đều là đại đại gia, sao có thể bắt chẹt bà chủ nhỏ như tôi chứ?” Tôi ra vẻ diêm đáng yêu: “Hay là vậy, tối các vị đến Trạc Hữu Liên, tôi lại liêu mình bồi quân tử”.

“Coi như xong, em mà liêu mình nữa, cũng chẳng khác đem mạng ra bồi”. Tề Toàn có chút giận nói: “Lần trước em nhập viện, bị Triệu Vân biết được mắng cho anh một trận, em nói xem sao Triệu Vân lại xem em như em ruột mà che chở vậy, đâu có đúng! Nếu muốn mắng, cũng chỉ có thể là Tô Duyệt Sinh thôi!”

Tôi cười đến cứng cả mặt, “Đó là vì Triệu tổng tốt bụng, Tề tổng anh xem, anh lại nói sai rồi!”

“Hôm nay không uống rượu!” Tề Toàn nói: “Lần trước em cũng khổ sở một phen rồi, cho nên hôm nay tính mời em ra an ủi, đến đây, ngồi xuống đi!”

Tôi chết sống phản đối, cuối cùng sau khi mọi người nhún nhường nửa ngày, tôi ngồi ở vị trí khách mời, chủ trì mời khách đương nhiên là Trình Tử Lương.

“Anh Tử Lương ngày mai đính hôn, cho nên hôm nay cơm nước xong, bọn mình hãy kéo đến Trạc Hữu Liên náo nhiệt một phen đi! Cô Trâu à, đêm độc thân còn lại nha! Em nhất định phải phái một đoàn tinh binh cường tướng đến hầu hạ anh Tử Lương của bọn anh thật tốt đó!”

Tôi vội vã vỗ ngực cam đoan: “Tề tổng yên tâm, tối hôm nay ba ngàn người đẹp, tôi cho đến hết mặc Trình tổng tha hồ chọn lựa!”

Rượu qua mấy vòng, tôi cuối cùng đã biết người ngày mai đính hôn với Trình Tử Lương là tiểu thư của Phùng gia Phùng Hiểu Lâm, thật sự là môn đăng hộ đối, kim đồng ngọc nữ. Trong bữa tiệc Tề Toàn không chút để ý hỏi về chuyện hôn lễ, Trình Tử Lương đáp cũng rất không chút để ý: “Có lẽ trong năm nay”.

Tôi tập trung ăn đĩa đậu tương hấp muối, đây là món ngon trong những món ngon cung cấp nhiều chất dinh dưỡng ở đây, so với món cá muối sớm ăn đến ngán, chọn lựa món ăn đương nhiên phải là hương vị thiên nhiên thanh đạm rồi, cho nên bọn họ thường đến đây ăn, tôi thì thấy trừ bỏ món ăn ít dầu ít muối giá cao so với bên ngoài thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Ngẫm lại Trạc Hữu Liên của tôi còn không phải kiếm tiền theo cách này?

Áng chừng cơm no rượu say, mọi người bắt đầu di dời trận địa đến Trạc Hữu Liên, lúc tôi đến đã cho tài xế về rồi, vì thế Tề Toàn sắp xếp cho tôi đi chung xe của anh ta, Trình Tử Lương thì đã ở trên xe anh ta rồi, nhất thời tôi không tìm được lý do nào để từ chối, vì thế chọn chỗ ngồi cạnh tài xế. Cố tình cái tên Tề Toàn công tử lại giả chứng, chết sống bắt tôi ngồi phía sau: “Anh mua xe này là vì ghế sau rộng rãi ba người ngồi được thoải mái, nếu em không thích vậy để anh ngồi phía trước”.

Tôi không dám xem nhẹ Tề công tử, đành phải chọn ba người cùng ngồi phía sau.

Suốt chặng đường Tề công tử nói chuyện với tôi vô cùng náo nhiệt, kỳ thật dù nói chuyện nhưng trong lòng tôi cũng có chút không yên, bởi vì Trình Tử Lương đang ngồi bên cạnh.

Có thời gian mỗi ngày tôi đều đi nghe người ta giảng kinh Phật, trong bài kinh của sư Lục Tổ Huệ có đoạn gió thổi cờ bay, sư tăng nói gió động nên cờ động, Lục Tổ Huệ nói không phải gió động, cờ cũng không động, mà là do tâm động.

Tôi thừa nhận, tôi không có tâm lặng như nước, ngồi bên cạnh Trình Tử Lương, tâm của tôi chính là thỉnh thoảng nhảy loạn, đành phải tận lực phớt lờ anh ta.

Lúc xuống xe Trình Tử Lương không đợi tài xế đến mở cửa mà tự mình đi xuống, sau đó đưa tay che trên đỉnh xe, tay kia thì đỡ tôi xuống, người ta gọi hành động giúp đỡ này của các vị công tử là phong độ, xe của Tề Toàn vốn cao, tôi lại mặc váy ngắn giày cao, đành phải đưa tay cho anh ta đỡ, khi anh ta nắm tay tôi, nói thực trong đầu tôi chỉ có trống rỗng, còn chưa suy nghĩ được gì đã được hấn đỡ xuống xe. Tôi thể nhưng còn có thể phản ứng, cười nói lời cảm ơn anh ta.

Tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục đối phó qua lại với bọn họ sẽ sinh ra thất lễ, nên sau khi xuống xe an bài tốt các cô gái đến tiếp đón bọn họ liền từ biệt.

Tôi trở về văn phòng của mình, pha một ly cafe. A Man vào báo cáo một số việc, đưa báo cáo cho tôi xem, tôi tuy không uống rượu cũng cảm thấy đau đầu, thở dài nói: “Để đây trước đi”.

Khóe miệng A Man khẽ nhúc nhích, dường như có điều muốn nói, cuối cùng cái gì cũng không nói mà bỏ đi, nhưng chốc sau Trần Quy lại tiến vào nói thầm với tôi, mấy người Tề công tử lại âm ỉ, kêu hơn hai mươi người đẹp đến chơi trò ném khăn tay, lần này anh ta không đi đưa rượu mà phái một mỹ nhân đi, đỡ phải lại bị chuốc say.

Lòng tôi tràn đầy thù lương nói với anh ta, làm ăn khó tránh chuyện xã giao, đừng để chậm trễ khách. Trần Quy phỉ nhổ tôi “Cô có chút cốt khí nào không vậy, thiếu chút tiền đó cũng đâu có chết”.

Không mặt mũi không cốt khí không tự tôn, đúng là tình trạng trước mắt của tôi.

Tôi lười nhiều lời với anh ta, gọi điện kêu phòng bếp đem cơm rang lên ăn, lúc tối tuy ăn nhiều nhưng không no. Trần Quy cực kỳ hứng thú giành giật cơm của tôi, chúng tôi hai cái đầu đang chạm trán nhau đùn đẩy tranh giành món cơm rang nổi tiếng, đột nhiên ngoài cửa có người nói: “Cô Trâu đúng là có số hưởng phúc nhỉ?”

13. Chương 7: Chương 2.2

Thời cấp ba, Trần Minh Lệ là hoa khôi toàn trường. Cô ấy thích mặc váy trắng, thích buông mái tóc đen dài, dáng vẻ thanh tao như nữ chính trong những bộ phim thần tượng. Số người theo đuổi cô ấy nhiều không đếm xuể khiến tôi vừa ngưỡng mộ vừa ganh tị. Chẳng có đứa con trai nào thích tôi, bọn họ đều coi tôi là ‘huynh đệ’ tốt!

Bắt đầu từ khi ấy, tôi trở thành một cô gái mơ mộng, hằng ngày đều bắt trước Trần Minh Lệ, đọc danh ngôn của Trương Ái Linh, Diệc Thư, đọc truyện của Vương Tiểu Ba, Annie Bảo Bối... Cũng từ khi ấy, tôi bắt đầu nuôi tóc dài cho giống với rong biển như ngôi bút của Annie Bảo Bối từng miêu tả.

Trần Minh Lệ là đại diện của trường lên phát biểu sau khi Trình Tử Lương diễn thuyết xong. Bài phát biểu do cô ấy tự viết rồi được giáo viên chỉnh sửa. Cô ấy đã tham gia nhiều cuộc thi hùng biện nên giọng nói trầm bổng du dương rất có khi thế. Ngày hôm đó, Trần Minh Lệ đã gây ấn tượng sâu sắc với Trình Tử Lương. Sau buổi diễn thuyết, ban lãnh đạo trường mở tiệc mời Trình Tử Lương. Trần Minh Lệ được yêu cầu đi cùng, lúc trở về, cô ấy cứ suýt xoa khen Trình Tử Lương phong độ, nào là anh ta đã kéo ghế giúp cô, gọi cô là ‘sư muội’, ánh mắt dịu dàng, nụ cười thân thiện,... Tôi nghĩ, cả đời này tôi cũng không thể gặp được một bạch mã hoàng tử như Trình Tử Lương, người sẽ gọi tôi là ‘sư muội’, sẽ kéo ghế giúp tôi, sẽ nhìn tôi triu mến.

Tôi thực sự rất ngưỡng mộ Trần Minh Lệ. Về sau, cô ấy thi đỗ một trường đại học tốt, còn tôi chỉ đỗ trường nguyện vọng ba, còn đào khoét của mẹ một khoản tiền lớn để đóng học phí. Những tưởng cả đời này tôi sẽ không được gặp nhân vật kiệt xuất như Trình Tử Lương, thế nhưng trong kì nghỉ hè, tôi nhận được điện thoại của Trần Minh Lệ. Cô ấy nói: “Mai anh Trình mời khách, cậu có đi không?”

“Anh Trình nào cơ?”

“Trình Tử Lương chứ còn ai nữa! Anh ấy hứa sẽ mời tớ ăn cơm sau kỳ thi đại học.”

Tôi không ngờ Trần Minh Lệ còn thường xuyên liên lạc với Trình Tử Lương, hơn nữa, còn được anh ta mời ăn cơm. Càng nghĩ, tôi càng ghen tị.

“Tớ đi làm gì chứ? Anh ấy có mời tớ đâu.”

“Nhưng đi một mình tớ ngại lắm!” Trần Minh Lệ ngượng ngùng nói.

Thiếu nữ mười tám đôi mươi đi đâu cũng lôi kéo bạn thân đi cùng, tôi thường xuyên trở thành đối tượng rủ rờ của Trần Minh Lệ. Chúng tôi cùng nhau đến trường, cùng nhau tan học, cùng nhau chạy bộ... đường như đã hình thành thói quen dính lấy nhau như hình với bóng.

“Thôi, tớ không đi đâu, cậu với anh Trình hẹn hò riêng, tớ đi không tiện lắm.”

Có thể là vì câu nói của tôi mà Trần Minh Lệ lại càng căng thẳng, nhất quyết lôi kéo tôi đi bằng được, như muốn chứng minh rằng quan hệ giữa cô ấy và Trình Tử Lương chỉ là bạn bè bình thường.

Thời con gái, ai mà chẳng như vậy!

Thế là, tôi bị Trần Minh Lệ lôi đi làm kì đà. Ở trước mặt người khác giới, Trần Minh Lệ luôn tỏ ra nhã nhặn, dịu dàng, ăn nói nhỏ nhẹ. Các món ăn hôm đấy đều rất ngon, tôi không chen được câu nào vào cuộc trò chuyện giữa hai người họ nên chỉ có thể cầm đầu ăn.

Rất lâu, rất lâu về sau, Trình Tử Lương nói với tôi rằng, anh chưa bao giờ thấy cô gái nào ăn khỏe đến thế. Lúc đó, tôi vẫn còn trẻ, nghe Trình Tử Lương nói vậy liền nhéo cổ anh. “Anh dám nói nữa không!”

Trình Tử Lương cười lớn, kéo cánh tay tôi lại và hôn. “Anh lại thích con gái ăn khỏe!”

Có những chuyện không nên hồi tưởng, hồi tưởng là thấy lòng cô quạnh. Thời điểm một tình yêu bắt đầu, có lẽ cũng chính là lúc nó được định trước kết cục. Tôi còn quá non nớt để nhìn thấu lòng người, mẹ tôi thì khác, mẹ nói: “Con và Trình Tử Lương sẽ chẳng đi đến đâu cả.”

Tôi không nghe lời mẹ. Khi đó tôi còn ngốc lăm, thích một người là cho rằng cả đời không thay đổi, gắn bó dài lâu sánh cùng trời đất. Tôi không biết rằng thế sự vô thường, có rất nhiều tình cảm chỏ trong chớp mắt đã đứt đoạn. Trên đời đâu có nhiều nàng lọ lem đến thế, truyện cổ tích chỉ được bịa ra để lừa gạt người.

Hoàng tử liệu mình giết rồng đen cũng là để cứu công chúa, cho dù không có rồng đen, thì hoàng tử cũng đã tự mình thay đổi chủ kiến.

Lúc tôi được ra viện, Hướng Tinh vẫn chưa được ra. Tô Duyệt Sinh đến thăm Hướng Tinh, trùng hợp gặp tôi chuẩn bị ra về nên cho tôi đi cùng.

Tôi từ chối. “Không sao, tài xế đang trên đường tới rồi, anh ở lại thêm với Tinh Tinh đi!”

“Anh có chuyện cần nói!”

Chẳng mấy khi Tô Duyệt Sinh nói chuyện nghiêm túc với tôi. Thực tế là tôi rất ít gặp anh, anh có một nơi ở khác, mặc dù trong căn hộ của tôi có một phòng ngủ riêng cho anh, nhưng số lần anh đến không nhiều.

Tô Duyệt Sinh im lặng suốt dọc đường, mãi đến khi về nhà, tôi rửa trái cây đem ra gọt, anh mới mở miệng: “Trình Tử Lương đến gặp em rồi à?”

Tôi tập trung gọt trái cây, không ngẩng đầu lên. “Không, Tề Toàn đãi khách ở Lotus, đúng lúc em phát bệnh nên họ đưa em đi viện. Sau đó thì anh ta không đến nữa.”

Cuộc sống đâu phải phim kịch, chia tay là chia tay, làm gì có mấy tình tiết mập mờ không rõ. Tôi thực không hiểu vì sao Tô Duyệt Sinh lại đột nhiên hỏi đến Trình Tử Lương, xưa nay anh vốn không phải người nhiều chuyện.

“Anh đã gây rắc rối cho Trình Tử Tuệ, cứ tưởng Trình Tử Lương đến tìm em trả thù thay chị anh ta chứ?”

Tô Duyệt Sinh nhếch môi cười khẩy, tôi lại thầm nghĩ điệu cười của anh thật giống bị trúng gió.

Tôi thở dài. “Đừng để em liên lụy là được!”

“Dù sao em cũng là người của anh, chấy thành vạ lây, em khó tránh lắm!”

Tôi gơ ngón tay lên đếm, sau đó lắc đầu.

Tô Duyệt Sinh tò mò hỏi: “Thái độ gì thế? Tính cái gì thế? Làm thầy bói đấy à? Học từ bao giờ thế?”

“Không phải. Em vừa tính ra, năm nay chúng ta chung giường được có một lần, hôm đó là lễ Tình nhân, anh uống say mềm. Em cũng là hữu danh vô thực, lần này chấy thành vạ lây quá oan uổng!”

14. Chương 7

Tôi nhìn lên nào ngờ lại là Trình Tử Lương, vội vàng bày vẻ mặt tươi cười đứng lên: “Trình tổng sao lại đến đây, chốn chật hẹp nhỏ nhoi này của tôi, quả thật... vinh hạnh cho kẻ hèn này!” Trần Quy vội vàng đẩy ghế ra: “Mời Trình tổng ngồi!”

“Đừng gọi Trình tổng, tôi đâu có công ty, nào phải ông chủ gì”. Trình Tử Lương xem chừng uống rượu không ít, lúc này ăn cơm đã uống rất nhiều, hiện tại càng cảm thấy như say đến cực hạn, neho mắt đánh giá bốn phía: “Thất Xảo, chỗ này của em không tệ nha, rất yên tĩnh.”

Tôi cũng không dám nói nhiều, hơn nữa Trình Tử Lương đang say, chỉ cười nói: “Trần Quy đưa Trình tiên sinh về đi, nếu Tề công tử phát hiện ngài trốn khỏi bàn tiệc, chắc chắn sẽ phạt rượu đó.”

Trình Tử Lương nói lỏng caravat, nói với Trần Quy: “Nhờ Trần quản lý tránh đi một lúc giùm, tôi có việc muốn bàn với cô chủ của anh.”

Trần Quy không khỏi liếc nhìn tôi một cái, vẻ mặt tôi vẫn như cũ tươi cười, trong lòng đã sớm run run, cũng chỉ có thể gật gật đầu với Trần Quy. Trần Quy đi ra ngoài, đặc biệt lưu tâm chỉ khép hờ cánh cửa, Trình

Tử Lương có chút dăm chiêu nhìn nhìn cánh cửa khép hờ, sau đó quay đầu nhìn lướt qua tôi, cuối cùng nói: “Kỳ thật chỉ có một câu thôi, vốn anh đã nghĩ sẽ làm theo lời em nói, nhưng không thể”.

Tôi không biết phải trả lời thế nào, đành ra vẻ chăm chú lắng nghe, Trình Tử Lương nói: “Đừng theo Tô Duyệt Sinh nữa, anh ta là loại người gì, em hiểu rõ hơn anh mà”.

Quả thật tôi không lường trước anh ta sẽ nói những lời này, sau khi trầm mặc một lúc, tôi cười nói: “Hóa ra Trình tiên sinh hiểu lắm, tôi và Tô tiên sinh không phải như mọi người nghĩ đâu...”

Trình Tử Lương nghiêm túc liếc nhìn tôi hỏi: “Vụ tai nạn xe lần trước em còn nhớ không?”

“Tai nạn xe?” Tôi sửng sốt một chút, sau đó ‘À’ một tiếng, “Chuyện mẹ em à? Kỳ thật cũng đã qua nhiều năm...”

“Anh đang nói đến tai nạn xe của em đó”. Trình Tử Lương nhìn vào mắt tôi, gần từng chữ: “Không phải em thật sự quên rồi chứ?”

Tôi có chút hoang mang nhìn anh ta, anh ta nói: “Xe em đụng vào cây thiếu chút nữa mất luôn cả mạng, lúc đó anh đang ở nước ngoài, chuyện bị giấu kín đến giọt nước cũng không rỉ, về sau anh biết được liền tìm cơ hội gọi điện cho em nhưng em luôn ở trong bệnh viện, bọn họ không cho em nghe điện thoại”.

Tôi rơi vào ngờ nghệch, cuối cùng cẩn thận nói: “Trình tiên sinh, tôi không có lái xe đụng vào cây... Nửa năm tôi nằm viện, nhưng đó là vì tôi bị bệnh... Khả năng lái xe của tôi rất tốt...”

Trình Tử Lương đột nhiên xông lên hôn tôi, tôi hoàn toàn ngây ngốc, trong đầu trống rỗng, qua vài giây mới nhớ tới giấy dũa. Trên người anh ta có mùi rượu, còn có hơi thở xa lạ khiến tôi thấp thỏm lo âu. Anh ta thật sự say rồi. Tôi vô cùng lo lắng có người bắt chợt vào đây, nên càng cố sức giấy dũa, thậm chí hung hăng véo mạnh lên cánh tay anh ta.

Trình Tử Lương rút cục buông ra, đôi con ngươi đen phản chiếu hình ảnh ngược gương mặt tôi, nho nhỏ, giống như hai ngọn lửa đỏ, anh ta nói: “Em quên cái gì cũng được, nhưng không thể quên anh”.

Tôi chỉ có thể không so đo với anh ta, xem anh ta như trẻ nhỏ mà dễ dàng: “Được, tôi không quên anh đâu”.

Anh ta chăm chú nhìn tôi một lúc lâu, ánh mắt khiến tôi cảm thấy sợ hãi, cuối cùng ôn nhu nói: “Yên tâm, anh sẽ nghĩ cách để em trở lại bên anh”.

Tôi không biết nên khóc hay cười, đang định tìm biện pháp thoát thân, vừa vặn A Mẫn ở bên ngoài gõ cửa hỏi: “Cô Trâu, cô có trong đó ko?”

Tôi biết là Trần Quy lo lắng nên bảo anh ta đến, vì thế liên tục trả lời bảo anh ta vào, Trình Tử Lương không nói gì nữa, mà đứng lên im lặng rời đi. Tôi biết tính Trình Tử Lương, trước tình huống rối loạn này, đành phải để anh ta đi, chỉ mong ngày mai tỉnh rượu sẽ quên hết mọi chuyện.

Có lẽ vì bị Trình Tử Lương quấy rối mà tâm thần tôi không yên ổn. Đợi đến lúc sắp tan tầm, nhện không được nhắn tin cho Tô Duyệt Sinh, hỏi anh ta có muốn tôi đem phần ăn khuya về giúp không.

Tôi rất ít khi chủ động tìm Tô Duyệt Sinh, cho nên Tô Duyệt Sinh rất nhanh liền gọi điện lại hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Sắp hết giờ làm rồi.”

“Không ăn đâu”. Anh ta ngừng một chút, lại hỏi: “Có phải muốn tài xế đến đón em không?”

Tôi và Tô Duyệt Sinh có chút giống vợ chồng già, nói chuyện không bao giờ quanh co lòng vòng, tôi hỏi: “Tối nay anh rảnh không?”

Tô Duyệt Sinh không trả lời vấn đề này, chỉ nói: “Đến nhà em đi.”

Tôi vẫn đem hai phần ăn khuya trở về, đầu bếp Trạc Hữu Liên nấu cực kỳ ngon, bằng không làm sao hầu hạ được mấy đại gia có tiền kia. Nếu Tô Duyệt Sinh không ăn, để dành mai ăn trưa cũng tốt, về phần bữa sáng, tôi từ trước tới giờ đều không dậy sớm nổi để ăn bữa sáng.

Thế nhưng tôi đoán sai tình huống, lúc về đến nhà lại thấy Tô Duyệt Sinh mặc áo ngủ nằm trên giường của tôi xem Giải Euro. Phòng anh ta không có tivi nên xem trong phòng tôi. Đàn ông! Thấy bóng đá rồi thì dù đêm trâu tới kéo cũng không nhúc nhích mới là đàn ông! Tô Duyệt Sinh là người thích sạch sẽ, vậy mà chịu nằm trên chiếc giường không thay drap mỗi ngày của tôi.

Tôi ân cần hỏi anh ta có muốn ăn khuya không, muốn uống nước không, trong tủ lạnh có bia muốn uống không... Anh ta đều trả lời qua loa, ánh mắt đương nhiên dán chặt vào màn hình, nào có tâm trí để ý đến tôi. Tôi đem hộp thức ăn đặt vào tay anh ta, anh ta cứ thế bóc ăn theo bản năng, giống con nít vừa xem tivi vừa ăn. Trong lòng tôi mừng rỡ, hận không thể cầm điện thoại lên chụp ngay cảnh này, Tô Duyệt Sinh lấy tay bóc thức ăn! Ăn bóc tay! Nếu chụp được tôi nhất định có thể uy hiếp anh ta suốt đời không chừng?

Tôi rót một ly bia lạnh cho anh ta, anh ta càn sàng khoái, ăn xong đưa hộp đồ ăn để lại vào tay tôi, hai bàn tay vẫn giữ nguyên đó không rút về, tôi ngoan ngoãn nhận mệnh lấy khăn ướt nhanh chóng lau tay cho anh ta, lúc này Tô Duyệt Sinh vô cùng nghe lời, quả thực giống hệt đứa con ngoan. Đáng tiếc tôi không đặc ý được lâu, đến giờ nghỉ giữa hiệp rồi.

TV bắt đầu phát quảng cáo, Tô Duyệt Sinh cũng khôi phục thái độ bình thường, rốt cục liếc nhìn tôi đánh giá một phen, hỏi: “Buổi tối xảy ra chuyện gì?”

“Đâu có gì”. Tôi đặc biệt ôn nhu cười cười, ôm lấy cổ anh ta: “Chỉ là đột nhiên nhớ anh thôi”.

Tô Duyệt Sinh ghét bỏ kéo tay tôi xuống: “Học người ta làm nũng cũng không xong”.

Hiệp 2 trận bóng nhanh chóng bắt đầu, tôi tắm rửa sau đó thay bộ áo ngủ đi ra, dù sao tôi mặc cái gì Tô Duyệt Sinh cũng xem như không thấy, quả nhiên tôi nằm cạnh anh ta nửa ngày, mơ màng sắp ngủ, cho đến khi trận bóng rốt cục kết thúc, anh ta tính trở về phòng mới chợt nhớ hỏi tôi: “Rốt cuộc hồi tối xảy ra chuyện gì?”

Suy đi nghĩ lại, tôi quyết định nói thật với anh ta: “Hôm nay Trình Tử Lương hẹn ăn cơm với em”.

Tô Duyệt Sinh ‘À’ một tiếng, không cho ý kiến. Tôi ngồi dậy, rất nghiêm túc nói với anh ta: “Anh đừng hiểu lầm, ăn cơm ở trong phòng lớn, mấy người Tề Toàn cũng có mặt, em cảm thấy nếu không đi thì không hay lắm, người ta biết được lại cho có chuyện gì đó cũng nên. Kỳ thực em với anh ta không có gì hết”.

Tô Duyệt Sinh nửa cười nửa không nhìn tôi nói: “Em yên tâm, anh không hiểu lầm đâu”.

Tôi có chút dỗi “Nếu không phải anh ta nói mấy lời kỳ quái, em sẽ không nói cho anh biết đâu”.

“Anh ta nói gì?”

“Anh ta hỏi em có nhớ vụ tai nạn xe hay không, còn nói em lái xe tông vào cây, em đâu có lái xe tông vào cây”. Tôi xem như đang kể chuyện cười cho Tô Duyệt Sinh nghe, “Không ngờ Trình Tử Lương lúc say cũng nói hươu nói vượn, may mắn lúc đó A Mẫn đến, bằng không không biết anh ta sẽ nói gì nữa”.

Biểu tình Tô Duyệt Sinh vẫn như cũ nửa cười nửa không: “Anh ta chưa nói vẫn còn yêu em”.

Tôi đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở, không biết vì sao, có lẽ chữ ‘yêu’ này khiến tôi xúc động. Tôi nói: “Em với anh ta đã sớm xong đời, kể với anh cũng là vì không có khúc mắc, em lại không có bạn bè nào khác, chỉ có anh biết chúng ta xảy ra chuyện gì thôi”.

Tô Duyệt Sinh không nói nữa, chỉ châm điếu thuốc. Đầu giường tôi không có gạt tàn, là anh ta lấy từ phòng khách, tôi cũng rất muốn hút một điếu, nhưng lại lười đứng dậy lấy.

Tôi nói: “Mười năm yêu thích một người như thế, cuối cùng vẫn là kết thúc thê lương, ôi, ngẫm lại thật sự khổ sở... Tô Duyệt Sinh, anh phải đối xử tốt với Tịnh Tịnh nhé, một cô gái nếu đã một lần yêu thương sâu đậm, cả đời xem như định rồi, không thể yêu ai được nữa”.

Tô Duyệt Sinh ‘Ừm’ một tiếng, dường như hứng thú rã rời nói: “Anh sẽ đối xử tốt với cô ta, em nên lo lắng cho chính mình đi thì hơn”.

“Cả đời này của em, xem như xong”. Giọng điệu đặc biệt thoải mái: “Qua tám hay mười năm nữa, nhận một bé gái làm con nuôi... quên đi, không nên hại đến đứa nhỏ mồ côi, đi theo cha mẹ trong sạch, so với theo em sẽ tốt hơn nhiều. Chỉ còn tuổi già cô đơn đến hết đời thôi”.

Tôi không nhớ mình đã nói hươu nói vượn gì nữa, rõ ràng đâu có uống rượu, lại lắm mồm như đã uống nhiều lắm, dù sao thì sau đó tôi còn đột ngột nổi cơn bất ép Tô Duyệt Sinh nói yêu tôi, anh ta tuy không trở mặt nhưng lại không chịu nói, âm ỉ một hồi cuối cùng anh ta vỗ vỗ tôi mấy cái: “Đừng nổi điên nữa, mau ngủ đi”.

“Vậy nói anh thích em đi!” Tôi lui từng bước, kéo thắt lưng áo ngủ của anh ta, một lòng bức người, anh không nói tôi không cho anh ngủ.

“Hôm nay cô bị người tình cũ kích thích quá có phải không?” Tô Duyệt Sinh thực sự nổi giận, từng câu từng chữ đều là ác tâm: “Muốn nổi điên thì điên một mình đi, cô năm nay 28 tuổi rồi chứ không phải gái 18, ai rảnh hơi theo cô dễ dàng hả? Mà cho dù cô có là gái 18, cũng không biết tìm cái gương mà soi thử đàn ông nào thích cô nổi?”

Tôi bị anh ta mắng đến nước mắt chảy ròng ròng, anh ta ghét bỏ đẩy tay tôi ra quay trở về phòng ngủ, tôi cuộn mình trong chăn, trong lòng thực chán ghét dáng vẻ này của anh ta, lại nhịn không được mà khóc thật to.

Tôi khóc đến sức cùng lực kiệt rồi ngủ thiếp đi, ở trong mộng tôi thấy mình đang lái chiếc Porche 911, phía trước là đường núi đầy sương mù, nơi đó vô cùng hoang vắng, hoàn toàn xa lạ, tôi lái xe phóng nhanh như bay, trong lòng tràn đầy phấn uất, không biết vì sao chỉ muốn cứ thế đạp lút cán chân ga. Đến đoạn cua gắt, xe không khống chế được bay ra ngoài, tông thẳng vào một thân cây, vô số cành lá bị chấn động vang lên tiếng ào ào, có lá cây rơi xuống trán tôi, tôi biết mình bị chảy máu, nơi nơi đều là máu, có người hoảng sợ gọi tên tôi, tầm mắt tôi mơ hồ, cảm thấy người kia dường như là Trình Tử Lương.

Sau đó tôi giật mình tỉnh lại, tôi chưa từng mơ thấy Trình Tử Lương, tôi không biết người trong mộng kia có phải Trình Tử Lương hay không. Nhưng nếu không phải anh ta thì là ai? Tuy không thấy rõ lắm, nhưng tôi nghe được giọng nói của người đó, hỗn loạn kinh hoàng cùng tuyệt vọng, đó nhất định là Trình Tử Lương, trên đời này có lẽ chỉ có anh ta là lo lắng cho tôi thôi.

15. Chương 8: Chương 2.3

Chẳng mấy khi người khác thấy bộ dạng giận dữ của Tô công tử, ngay cả tôi cũng vậy. Hiện giờ, anh đang tức giận đến nổi hai mắt đỏ ngầu. Tôi sợ gây người, không hiểu vì sao anh đột nhiên nổi cơn thịnh nộ. Táo đã được gạt xong nhưng tôi cũng không dám ăn, tôi đặt tách trà lên bàn, tay run rẩy suýt làm rơi.

Tôi thành khẩn nói: “Anh cũng biết em nói chuyện không biết nặng nhẹ mà, cứ coi như tại em gặp lại Trình Tử Lương xong bị động kinh vậy nhé!”

Tô Duyệt Sinh giấu cợt tôi: “Hóa ra em vẫn còn lưu luyến hán nhĩ?”

“Lưu luyến gì chứ!” Tôi ủ rũ nói. “Em chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, các anh khinh công cao cường, cách sơn đả ngư*, chạm nhẹ một cái là em đã tiêu đời rồi. Cả ngày em cứ nơm nớp lo sợ, làm sao không bị chọc cho được? Vì sao Trình Tử Lương không ở nước ngoài, tự đứng về nước làm gì thể?”

(*Tên các chiêu thức võ thuật)

Tô Duyệt Sinh ngời giận, trở lại trạng thái bình thường, sắc mặt không lộ rõ vui buồn, giọng điệu cũng thản nhiên: “Về nước kết hôn.”

Tôi ‘à’ lên một tiếng, tiếp tục gọt táo. Tô Duyệt Sinh nhắc nhở: “Vừa gọt một quả rồi!”

“Quả đó cho anh.” Tôi vội đặt quả táo trước mặt anh. “Em chọn quả to nhất, đỏ nhất cho anh đấy, chắc chắn rất ngọt.”

“Đừng ăn táo nữa, hôm nay phải bồi thường cho em.”

Tôi ngẩn ra. “Gì cơ?”

Tô công tử mất kiên nhẫn. “Em vừa nói năm nay mới chỉ lên giường một lần đấy thôi? Hôm nay bù đắp cho em, kéo em lại kêu mình hữu danh vô thực.”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, nên mừng hay xấu hổ, ngắc ngắc một lát, đành gượng gạo cười.

Lên giường với Tô Duyệt Sinh thực ra cũng không phải chuyện khổ sở gì, vì dù sao kĩ thuật được gọt giũa lâu dài cũng trở nên nhuần nhuyễn không có chỗ chê. Lần đầu tiên lên giường với anh, biểu hiện của tôi thực sự là không tốt cho lắm. Chắc do tôi không hợp với phong cách của Tô công tử nên từ đó anh rất ít khi đụng vào tôi. Cứ như vậy, lâu dần quan hệ giữa chúng tôi biến thành bạn bè đơn thuần.

Tâm trạng Tô công tử hôm nay không tốt, dù tôi có cố gắng đến mấy vẫn chẳng thể khiến anh vui lòng. Cuối cùng, chúng tôi lăn ra ngủ, còn quay lưng vào nhau.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi nghe thấy Tô Duyệt Sinh hỏi: “Em cố tình phải không?”

Tôi giả vờ ngủ say, Tô công tử bèn đá vào chân tôi, chẳng may trúng vào chỗ bị thương, tôi đau điếng người.

“Cố tình cái gì?”

Tô công tử vẫn quay lưng về phía tôi, giọng nói lạnh lùng: “Anh dễ bị lợi dụng thế sao?”

Tôi không trả lời. Quan hệ giữa tôi và Tô Duyệt Sinh bắt đầu không mấy suôn sẻ, anh cứ tôi ra khỏi bước đường cùng, bà Tô là một ngọn núi, bất cứ lúc nào cũng có thể nhả đá xuống đè chết người, còn Tô Duyệt Sinh lại là ngọn núi cao hơn, tôi có vinh hạnh gì được ngọn núi cao chót vót ấy cứu vớt đây? Tôi chỉ là một con kiến nhỏ bé, dễ dàng bị người ta dẫm chết bằng một ngón tay. Tôi nào dám lợi dụng gì Tô Duyệt Sinh chứ, chỉ là ở cạnh anh quá lâu, lâu đến nỗi tôi thấy sợ hãi. Anh vứt bỏ tôi chỉ là chuyện trong phút chốc, mặc dù không hẳn anh thích tôi, nhưng chỉ cần anh thừa nhận tôi là người của anh thì dầu kẻ khác có muốn bóp chết tôi, cũng cần phải cân nhắc kỹ càng.

Đây thực sự là một cuộc sống rất bi thương, tôi hiểu rõ điều đó. Thế nhưng, cười hổ khó xuống, một khi đã lựa chọn con đường này, dù nhiều chông gai thế nào cũng vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước.

Thấy tôi im lặng, Tô Duyệt Sinh lại mở miệng: “Hay là anh đã nghĩ nhiều rồi? Em gặp lại Trình Tử Lương nên thần thờ, đành tùy tiện lên giường với người khác để giữ tâm trạng bình tĩnh?”

Lần này thì phải phân trần rồi, tôi cười ngốc nghếch, nói: “Anh nghĩ linh tinh quá, chuyện em và Trình Tử Lương, chẳng phải anh rõ mười mươi rồi ư? Em mà còn lưu luyến anh ta thì trời không dung tha em, ngay cả mẹ em cũng không thể yên lòng nhắm mắt.”

Nghe tôi nhắc tới mẹ, Tô Duyệt Sinh biết tôi chân thành nên không nói thêm nữa, chỉ cười nhạt một tiếng.

Tôi ngồi ở đầu giường rất lâu, đợi đến khi Tô Duyệt Sinh ngủ say mới đi tắm rửa.

Thời trung học, tôi vô cùng ghét mẹ, vì mẹ luôn có những mối quan hệ mập mờ với những kẻ lăm lăm tiền. Tiền quan trọng đến thế sao, những kẻ đó cũng đâu có cưới mẹ, họ chỉ coi mẹ là món đồ chơi mà thôi.

Sau này, tôi còn vô liêm sỉ hơn cả mẹ.

Tôi về phòng riêng, chớp mắt một lát lại mơ hồ thấy Tô Duyệt Sinh. Anh nói: “Em có gì đáng để tôi rat ay giúp đỡ?”

Lần đó, Tô Duyệt Sinh đã cãi nhau một trận ra trò với Trình Tử Tuệ. Nghe nói đến cuối cùng, ông Tô phải ra mặt giảng hòa. Tô Duyệt Sinh nói một câu khiến cha mình phải ghen hờn: “Người phụ nữ của tôi, ai dám động vào!”

Từ đó, ba chữ Trâu Thất Xảo trở thành cái tên gây tò mò, ông Tô suốt chút nữa thì phát bệnh tim, ngay cả Trình Tử Tuệ cũng sợ tôi sẽ được bước chân vào nhà họ Tô. Bà ta có nằm mơ cũng không muốn thấy tôi trở thành ‘con dâu’. Thế nhưng Tô Duyệt Sinh chỉ nói vậy mà thôi. Trình Tử Tuệ rốt cuộc cũng hiểu ra tôi chỉ là công cụ để Tô Duyệt Sinh đối đầu với bà ta.

Tôi ngủ chập chờn, tỉnh dậy thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Gió lạnh ùa vào trong phòng, tôi co ro trong chăn. Trời vẫn chưa sáng, nhưng tôi lại không hề cảm thấy buồn ngủ. Thực ra vì buổi tối chưa ăn cơm nên

giờ bụng đói cồn cào không ngủ nổi. Tôi mò xuống bếp, mở tủ lạnh xem có gì ăn được không, đúng lúc Tô Duyệt Sinh cũng xuống uống nước.

Anh uống nước chanh, còn bỏ thêm đá. Tôi rót cho anh một cốc nước, nịnh nọt: “Anh đói không? Có muốn ăn gì không?”

Đồng hồ treo trong bếp đã điểm ba giờ sáng, lúc này làm đồ ăn thì có phần kì quặc, nhưng Tô Duyệt Sinh nghiêm nhiên gật đầu, tôi không dám để anh ôm bụng đói. Thế là, tôi nấu hai bát mì, một bát có trứng gà, một bát không. Tô Duyệt Sinh không ăn trứng nên tôi thêm thật nhiều rau vào bát của anh.

Ăn được hai ba miếng thì Tô Duyệt Sinh buông đũa. Tôi sợ anh chê, vội hỏi: “Hay để em gọi đồ ăn bên ngoài về?”

“Xin lỗi!”

Tôi ngây ra. Tô công tử đang nói xin lỗi tôi? Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Anh có phần áy náy. “Vừa rồi đột nhiên nhớ ra, hôm qua là sinh nhật em!”

“À...Em còn quên nữa là! Không sao cả! Không kỉ niệm sinh nhật là tốt nhất, phụ nữ qua hai mươi lăm, ai còn muốn nhớ sinh nhật nữa chứ!”

Nói vậy chứ thực ra trong lòng tôi vẫn chưa hết kinh ngạc, Tô Duyệt Sinh mà cũng nhớ đến sinh nhật của tôi.

“Điều ước năm ngoài của em là có anh cùng đón sinh nhật năm nay. Vậy là anh lại quên mất.”

Năm ngoái, khi thấy Trần Quy và mấy người quản lý mua bánh ga tô đến chúc mừng tôi, Tô Duyệt Sinh mới biết là sinh nhật tôi. Anh cao hứng bảo tôi châm nến và ước. Ở trước mặt Tô công tử, tôi đương nhiên phải lấy lòng anh, vậy nên tôi đã nói là mong năm sau anh vẫn ở bên đón sinh nhật cùng tôi. Tôi nói xong liền quên, không ngờ anh còn nhớ.

“Không sao thật mà, hơn nữa, chẳng phải anh cũng đã đón sinh nhật cùng em rồi đấy thôi!” Tôi tỏ ra thức thời nói. “Anh xem, chúng ta còn ăn mì trường thọ cùng nhau cơ mà. Nếu không phải do anh bảo đói thì em cũng không nghĩ ra việc nấu mì ăn đâu.”

Dường như vẫn còn áy náy, Tô Duyệt Sinh nói: “Nói điều ước của em đi, anh nhất định sẽ đáp ứng!”

Tô Duyệt Sinh nói những lời này quả thực là ngàn năm khó thấy, chẳng phải chỉ cần đưa cho tôi một tờ chi phiếu trông để tôi tự điền số là được rồi sao. Đáng tiếc, tôi phải chừa một đường lui cho mình, nên giả vờ hờn dỗi nói: “Được thôi, thế một viên kim cương thật to nhé, anh tặng em đi!”

Tô Duyệt Sinh rất hào phóng, chỉ hai ngày sau đã sai Tiểu Hứa mang đến cho tôi một sợi dây chuyền có gắn viên kim cương rất lớn, tỏa sáng long lanh.

Tôi đắc ý đeo đi khắp nơi khoe khoang. Thế là bên ngoài lại xôn xao tin đồn, đại khái là: mặc dù Hường Tinh được ưu ái, nhưng tôi vẫn chưa ‘thất sủng’, chứng tỏ hồ li tinh là tôi đây đã không uống công tu luyện ngàn năm.

16. Chương 8

Vì gặp ác mộng nên cả người tôi đổ đầy mồ hôi lạnh, trời còn chưa sáng, tôi tắm thêm lần nữa lấy lại bình tĩnh. Ngoài ác mộng ra, còn vụ kia càng khó giải quyết, tôi đã đắc tội với Tô Duyệt Sinh, anh ta nhỏ mọn như vậy, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi đâu.

Tôi lặng lẽ vào phòng anh ta, anh ta đang ngủ say, tôi hôn vào lỗ tai anh ta cũng không dậy, tôi hôn cổ anh ta cũng không nhúc nhích, đến khi tôi hôn vào mắt anh ta mới tỉnh, tay phát phát như đang đuổi ruồi, vô cùng ghét bỏ.

Tôi giống như kẹo kéo đeo bám anh ta, ăn nói khép nép nhận sai, tựa như con chó nhỏ cọt cọt lui trên người anh ta, sáng sớm lý trí dần ông còn đang mơ hồ rồi cuộc không khống chế được, lúc này quá trình lên giường rất đơn giản, chủ yếu là ai cũng mông lung buồn ngủ, cuối cùng không có gì ngăn trở mà ngủ thiếp đi.

Tô Duyệt Sinh tuy rằng thích ghi thù, nhưng cũng không so đo với tôi nhiều, đó là một loại ăn ý kỳ dị giữa hai chúng tôi, một khi tôi phạm lỗi, sau khi lên giường xong sẽ xem như bỏ qua không nhắc tới nữa. Nói cho dễ nghe thì đây chẳng qua là tính tình công tử của anh ta, nói khó nghe một chút thì là chủ nghĩa so-vanh(*) cảm thấy đàn ông không nên chấp nhặt với phụ nữ. Mới đầu tôi rất ghét tật xấu này của anh ta, dần dần về sau lại phát hiện kỳ thực như vậy rất dễ được chiếm tiện nghi. Chẳng qua bồi thường ít thịt, thường xong thì xem như không có đắc tội, cũng bớt lo. Bất quá nếu lỡ mắc phải lỗi quá nặng, anh ta sẽ bỏ mặc tôi hai ba tháng, ngay cả người cũng không gặp được, mơ gì đến chuyện leo lên giường bồi tội.

(*) Niềm tin vô lý và hung hăng cho rằng mình là tối thượng.

Tôi ngủ thẳng đến chiều thì tự tỉnh dậy, Tô Duyệt Sinh đã đi rồi, trong gạt tàn trên đầu giường đầy một đồng đầu thuốc lá, không biết gần đây anh ta có chuyện gì phiền lòng mà hút nhiều thuốc như vậy. Con người Tô Duyệt Sinh dù có chuyện phiền lòng cũng sẽ không nói với tôi, với địa vị anh ta, ở chỗ cao khó tránh khỏi gió lạnh, những kẻ phàm phu tục tử làm sao giúp được anh ta, chỉ cần không liên lụy đến anh ta thôi đã tốt lắm rồi.

Liên tục mấy tuần tôi không gặp Tô Duyệt Sinh, nhưng Trình Tử Lương thì có gọi điện cho tôi hai lần, tôi đều không nghe máy.

‘Chuyện cũ đừng nên nhắc lại, đời người vốn nhiều mưa gió.

Dù muốn phải sạch nhưng yêu và hận vẫn tồn tại tận đáy lòng.

Thật lòng muốn chôn vùi quá khứ.

Để ngày mai có thể tiếp tục, anh sẽ không phải đau khổ đi tìm tin tức của em’.

Năm đó mẹ tôi đặc biệt thích bài hát này, bà hát rất hay, tôi vẫn cảm thấy so với mấy ca sĩ có chút tiếng tăm thì bà vẫn hát hay hơn nhiều, chẳng qua không có cơ duyên với nghề này.

Cả đời mẹ đã trải qua thăng trầm, những lúc có tiền hay không tiền, từng đám đàn ông đủ loại kéo đến rồi lũ lượt bỏ đi, đến lúc lâm chung, ngay cả người thân duy nhất là tôi cũng không ở bên cạnh. Đến cuối cùng, tôi chỉ còn thấy một khối bia mộ mà thôi.

Nhớ tới mẹ, lòng tôi liền cứng rắn lên một chút. Tôi tuyệt đối không muốn gặp Trình Tử Lương, mặc kệ anh ta muốn nói gì, tôi cũng không muốn gặp.

Trình Tử Lương không hề quấy rầy tôi, về sau nghe nói anh ta đã đính hôn với Phùng Hiểu Lâm, anh ta và vị hôn thê gần bó như keo như sơn, hiện thời họ đang đi Ý chọn lễ phục cho ngày cưới.

Kết hôn là chuyện trọng đại. Mới trước đây tôi cũng khao khát được mặc áo cưới, trắng như tuyết, tựa như một vị công chúa, trên đầu đội khăn voan, cô dâu mới trông thật thần bí lại càng nhiều xinh đẹp. Nếu tôi cố vững tâm, có phải cũng sẽ tìm được người nào đó mà gả đi hay không?

Tôi đang miên man suy nghĩ đến chuyện mặc áo cưới thì Hường Tịnh khóc suốt suốt gọi điện thoại cho tôi, gì mà ‘Sao lại thế?’ chẳng hiểu gì cả. Tôi nghe cô ấy khóc ruột gan đứt từng khúc trong điện thoại, đành phải dỗ dành khuyên lơn rồi đáp ứng lập tức đến gặp cô ấy ngay.

Thì ra gần đây Tô Duyệt Sinh rất lạnh nhạt với cô ấy, cũng không thường xuyên gọi điện thoại cho người ta, sau khi Hường Tịnh nghe ngóng mới biết dạo này Tô Duyệt Sinh đang theo đuổi một cô nàng khóa dưới ở lớp chính quy.

Mắt Hường Tịnh sưng húp như quả hạch đào, nói: “Anh ấy muốn chia tay với em cũng được, nhưng sao lại theo đuổi đàn em khóa dưới trong cùng một trường với em, thử hỏi em làm sao nhìn người đây?”

Tôi thở dài, Tô Duyệt Sinh làm vậy quả thật quá đáng, nhưng anh ta đối với phụ nữ xưa nay đâu có kiên nhẫn lâu dài, tôi nói: “Nếu trông cậy vào đàn ông sẽ yêu em, luôn sủng em, xem em như trân châu nâng

niêu trên tay, còn phải cần đến may mắn nữa“.

“Em không hiểu”, Hướng Tịnh nức nở: “Vốn đang rất tốt mà, tại sao trong chớp mắt lại thay đổi như vậy?”

Tôi cười cười: “Trên đời này có gì là lâu bền đâu? Ráng chiều dễ tan lưu ly dễ vỡ, ngoại trừ tự an ủi bản thân suy nghĩ thông suốt một chút, ta còn làm được gì bây giờ?”

Hướng Tịnh khóc thút thút hỏi: “Có phải anh ấy chưa từng yêu em không?”

Tôi nói: “Em nên hỏi anh ta ấy“.

Hướng Tịnh khóc lớn, cũng may cô ấy chỉ khóc, cũng không có hành động gì quá mức, tôi nghĩ về sau tôi nhất không nên dính dáng đến phụ nữ của Tô Duyệt Sinh, quây đến nước đục, gây nên nhiều tội lỗi như vậy.

Tôi vốn muốn cố khuyên cô ấy: “Đừng khóc nữa, nếu anh ta thật sự không yêu em, em khóc cũng chẳng ích lợi gì, đau lòng cũng chẳng được gì, đàn ông còn nhiều mà, người sau nhất định sẽ tốt hơn. Quên anh ta đi“.

Hướng Tịnh rốt cục nhịn không được, giọng điệu trở nên chua ngoa: “Bọn họ nói chị là người ở bên cạnh anh ấy lâu nhất, theo anh ấy suốt mười năm, có phải chị đã sớm biết sẽ có ngày này hay không? Bây giờ chị cảm thấy đắc ý lắm phải không?”

Tôi thở dài, đứng dậy chạy lấy người.

Không phải tôi không đồng tình thương cảm, nhưng lời nói thêm nữa, bí quyết ở bên cạnh Tô Duyệt Sinh lâu mà không bị phiền chán chính là ngay từ đầu đừng thương anh ta. Nào có ai làm được điều này, rất nhiều cô chỉ sợ vừa bị ánh mắt hoa đào kia nhìn thoáng một cái, đã sa lưới tình rồi.

Một người đàn ông anh tuấn phóng khoáng, lỗi lạc nhiều tiền, được tôn xưng là nhân trung long phượng, có lẽ cũng có người mới đầu không động tâm với anh ta, nhưng nếu anh ta cố tình đeo đuổi, hiếm có khi nào đuổi không kịp.

Bất quá nói đến cùng tôi cũng rất bội phục chính mình, ở bên cạnh anh ta nhiều năm như vậy mà không yêu anh ta, cũng quá khó chứ.

Tình yêu này nọ nọ rất kỳ quái, Trình Tử Lương so với anh ta kém xa, nhưng tôi lại chỉ thích mỗi Trình Tử Lương.

Không, chính là quá yêu mến.

Bị Hướng Tịnh quấy rối như vậy, tôi bảo tài xế đưa tôi đến tiệm nữ trang, mỗi khi phụ nữ không có cảm giác an toàn đều kiểm chuyện tiêu tiền, giờ là thời điểm thích hợp đi tiêu phí.

Vào tiệm nữ trang tôi mới biết tự mình đã phạm phải sai lầm lớn, bởi vì tôi gặp Trình Tử Tuệ.

Mấy năm không gặp, Trình Tử Tuệ trông vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy, nghe nói so với tôi chị ta còn lớn hơn mười tuổi, nhưng nhìn qua cứ như cùng tuổi với mình, khí chất tao nhã, nhìn thấy tôi thì hơi ngẩn ra nhưng cũng không có chút lúng túng nào, ngược lại còn chủ động đến chào hỏi: “Thất Xảo“Đại nhân vật gọi tôi một tiếng ‘Thất Xảo’ thân mật, không hiểu vì sao bà Tô lại cư xử khách sáo với tôi như vậy, mấy người trong Tô gia đều là kẻ hai mặt, mỉm cười trở mặt thành đao, khẩu phật tâm xà mà.

“Có thời gian uống ly café không?” Bà Tô hỏi tôi: “Gần đây có một quán, nếu được thì cùng uống với nhau một ly?”

Tôi chỉ có thể ngoan ngoãn đáp ứng.

Quán café rất ít người, vô cùng thích hợp để nói chuyện. Bà Tô chỉ gọi một ly nước đá, tôi thì gọi hân một ly Latte lớn. Tôi không biết có nên lên gọi điện báo cho Tô Duyệt Sinh hay không, đang do dự thì Bà Tô cười nói: “Tôi đâu phải hổ, chẳng lẽ cô sợ tôi ăn thịt cô sao?”

Tôi nghĩ cũng phải, Tô Duyệt Sinh biết nhiều chuyện sẽ dễ mất hứng, cũng không phải tôi cố ý đi trêu chọc bà Tô, chẳng qua thỉnh thoảng gặp gỡ, chị ta muốn mời tôi một ly café, tôi cứ thấp thòm thôi.

Trình Tử Tuệ đánh giá tôi từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Khí sắc của cô tốt hơn nhiều rồi”.

Tôi khen tặng lại: “Chị cũng thế mà”.

Bà Tô cười cười, “Tô Duyệt Sinh nhất định là không muốn cô gặp tôi đâu, cho nên tôi cũng không muốn quấy rầy cô lâu quá. Thế nào, gần đây có khỏe không?”

Tôi nói: “Rất tốt”

Hai người chúng tôi còn nói thêm mấy lời khách sáo nữa, cứ như bạn bè bình thường xa cách nhiều năm, cuối cùng tôi cảm thấy chịu không nổi, ở cạnh loại người đáng sợ như bà Tô, người vĩnh viễn không biết chị ta rốt cuộc muốn làm gì. Chờ khi ly Latte nhanh chóng được uống cạn, bà Tô mới nhàn nhàn nói: “Tử Lương về nước rồi, hơn nữa cũng sắp đến ngày kết hôn, hy vọng cô đừng gây thêm quấy rối”.

Tôi cười mỉa: “Bà yên tâm, tôi đâu có năng lực đó”.

Bà Tô mỉm cười: “Năng lực của cô thế nào tôi biết rất rõ, lúc trước Tử Lương vì cô đòi chết đòi sống, may mắn cuối cùng cô lừa được nó, bằng không bây giờ không biết đã xảy ra chuyện gì”.

Tôi vẫn duy trì ý cười trên mặt, trong lòng đã vô cùng chán ghét cuộc nói chuyện này, tôi chỉ muốn tìm cái cớ bỏ chạy lấy người, trên mặt bà Tô ý cười lại sâu thêm vài phần, chị ta hỏi: “Nghe nói những chuyện trước kia cô đã quên hết rồi, là thật sao?”

Tôi ừ ừ cạc cạc nhìn chị ta, ngón tay chị ta mảnh khảnh gõ gõ trên mặt bàn, giống như trầm ngâm: “Kỳ thật tôi cũng không phải người nhiều chuyện, chỉ là tò mò, cô thật sự đã quên”.

Trong lòng tôi có một loại cảm giác kỳ quái, như đang nằm mơ, hoặc như đang đi trên đường đột nhiên lạc mất phương hướng, ngẩng đầu lên nhìn chẳng thấy mặt trời đâu, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, tôi mơ hồ nói: “Có một số việc quên đi cũng tốt”.

Biểu tình bà Tô không có gì biến hóa, vẫn cười cười như cũ nói: “Đúng vậy, kỳ thực chuyện tôi không rõ nhất là Tô Duyệt Sinh, anh ta không sợ ngày nào đó cô đột nhiên nhớ ra sao?”

Di động chợt vang lên từng hồi, đúng là Tô Duyệt sinh, tôi nuốt nước miếng một cái, nói với bà Tô: “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại đã”.

Tôi vội vàng chạy qua hành lang, Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Em đang ở đâu?”

“Quán cafe.”

“Hẹn bạn à?”

Tôi do dự nửa giây, rốt cục nói dối anh ta: “Là Hướng Tịnh, cô ấy không vui nên tìm em tâm sự”.

“Bây giờ em đổi nghề làm bác sĩ tâm lý rồi hả?”

Tôi thở dài, theo lời anh ta nói, nửa giả nửa thật oán giận: “Sau này anh làm ơn đừng hại đến mấy cô gái ngây thơ nữa, nhìn rất đáng thương”.

“Anh cũng biết em rất đáng thương”.

Tôi nhất thời không khôi phục được tinh thần, nghĩ là mình nghe lầm, cho nên ‘A?’ một tiếng.

“Đừng vớ vẩn nữa, xoay người lại”.

Tôi theo bản năng nghe lời anh ta, xoay người lại, vừa vặn thấy Tô Duyệt Sinh đứng cạnh cửa sổ sát đất ngắt điện thoại, cười với tôi, nụ cười tươi kia bất quá rất quen thuộc, tôi lại cảm thấy kinh hãi. Phục vụ đẩy cửa ra, Tô Duyệt Sinh vào đến, ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng, tôi quay đầu nhìn Trình Tử Tuệ, chị ta dường như cũng bị hoảng sợ, nhìn Tô Duyệt Sinh.

Ngay từ đầu Tô Duyệt Sinh không hề để ý đến Trình Tử Tuệ, tựa như vốn dĩ không hề biết đến sự tồn tại của chị ta, anh ta chỉ nói với tôi: “Đi thôi”.

Tôi chỉ biết ngoan ngoãn đi lấy túi, theo anh ta ra ngoài.

Lên xe xong mới dần dần cảm thấy sợ hãi, Tô Duyệt Sinh một câu cũng không nói, xưa nay anh ta lái xe luôn trầm mặc, chỉ có im lặng lái xe. Tôi ngượng ngùng hỏi anh ta: “Sao anh lại đến?”

Đi ngang qua cũng đâu có khéo vậy, anh ta không trả lời, tôi đột nhiên hiểu ra, là tài xế của tôi gọi điện cho anh ta, tôi cảm thấy uất giận, cố gắng nhẫn nhịn, vẫn nhìn đến tận lúc về nhà, sau khi lên lầu đóng cửa lại tôi mới chất vấn: “Anh cho người theo dõi em?”

“Cô đâu có quan trọng đến vậy”. Tô Duyệt Sinh nói một cách khắc nghiệt, quả thực không khác gì dao găm: “Chẳng qua tài xế thấy Trình Tử Tuệ đến, nên mới gọi điện cho tôi thôi. Đã dạy cô bao nhiêu lần, còn không biết cách xa bà ta ra một chút, ngày nào đó chết như thế nào cô còn không biết!”

“Sao anh không cho em nói chuyện với Trình Tử Tuệ?” Tôi hỏi anh ta: “Trình Tử Tuệ nói em đã quên rồi, em đã quên cái gì?”

Tô Duyệt Sinh không trả lời tôi, anh ta ngay cả giày cũng chưa đổi, xoay người muốn đi, tôi nhào lên giữ chặt anh ta lại: “Tô Duyệt Sinh, anh nói cho tôi biết đi, tôi đã quên cái gì?”

Tô Duyệt Sinh quay đầu, tôi nhìn thấy trên mặt anh ta hiện rõ nụ cười châm chọc, nói: “Cô cái gì cũng chưa quên, chẳng lẽ không đúng sao?”

17. Chương 9

Tôi bị anh ta đẩy ra, sập cửa rồi đi, tôi cảm thấy lòng tràn đầy buồn giận, giống như lúc trong mơ, tôi lái chiếc xe kia, cứ thế lao tới lao tới, đường núi uốn lượn không có điểm cuối, đèn xe chỉ có thể chiếu ra chút ánh sáng phía trước, tôi liều mạng đạp chân ga. Cuối cùng đụng vào một thân cây, giấc mộng kia rõ ràng như thế, tôi cảm thấy dường như đó là sự thật.

Tôi không tả được cảm giác trong lòng mình là gì, một mình đứng trong phòng khách, ngôi nhà này là Tô Duyệt Sinh mua cho tôi, đây là gian nhà trọ tốt nhất trong thành phố, nhà to yên tĩnh, có một tầng lầu, ấm cúng tinh tế, đột nhiên tôi cảm thấy toàn thân rét run, tựa như đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, ngay cả mình là ai cũng không biết, nhìn quanh bốn phía, chỉ có mờ mịt.

Tôi lấy lại bình tĩnh, quyết tâm đem con đường núi trong mộng kia vẽ ra, có lẽ nó thật sự tồn tại, có lẽ đó cũng không phải là một cơn ác mộng.

Trong nhà chỉ có bút ký tên và giấy trắng, tôi tìm ra giấy bút, chậm rãi vẽ, mới đầu tôi chỉ như đứa trẻ vẽ mấy đường gấp khúc cong cong, vẽ ra còn đường kia một cách đơn giản, sau vài nét bút, tôi đột nhiên phát hiện tay vẽ dường như không chịu sự khống chế của mình nữa, tôi đặt bút xuống vẽ rồi lại đề, ngòi bút ở trên giấy vô cùng lưu loát, cực kỳ quen thuộc, âm thanh xẹt xẹt khiến tôi cảm thấy rất thân thiết, thời điểm dừng bút, động tác quen thuộc cứ như bản năng vốn có, tôi theo bản năng vẽ ra một bức tranh, tôi chưa từng ý thức được mình sẽ vẽ được nhanh như vậy, hơn nữa còn là vẽ một cách vô cùng thuần thực, vẽ tranh như thế này gọi là... vẽ như máy?

Tôi nhìn tờ giấy, bức tranh tuy đơn giản nhưng rất thật, tranh này chắc không phải do tôi vẽ đâu, loại kỹ pháp vô cùng chuyên nghiệp, hơn nữa chắc hẳn đã trải qua quá trình luyện tập khắc khổ mới có thể vẽ thuần thực như vậy. Đột nhiên tôi có một loại xúc động, tôi ngồi vào trước gương soi, bắt đầu vẽ chính gương mặt mình trong gương.

Hình dáng quen thuộc mà lại xa lạ dần dần hiện ra trên giấy trắng, tôi vẽ đặc biệt mau, chỉ xẹt xẹt vài nét bút, nhưng vừa nhìn thấy đã biết ngay đó chính là chân dung của chính mình, tôi thậm chí còn không chút suy tư ký bút danh xuống phía dưới, hai chữ Thất Xảo được tôi viết ra rất lưu loát, so với chữ ký trên giấy tờ này nọ của tôi hoàn toàn không giống, ngay cả chữ viết cũng không giống chữ tôi thường viết, tôi trừng mắt nhìn chữ ký xa lạ kia, cảm thấy như mình sắp điên rồi.

Tôi hoảng hốt đứng lên, nghĩ nghĩ có lẽ nên tìm ai đó xin giúp đỡ. Nhưng phải tìm ai đây?

A Mãn? Trần Quy?

Theo bản năng tôi nghĩ đến Trình Tử Lương, nghĩ đến lời nói tối hôm đó của anh ta, tôi hốt hoảng đứng lên, gọi điện cho Trình Tử Lương, điện thoại không kết nối, giọng nữ máy móc vang lên, một lần lại một lần xin lỗi tôi. Tôi nghe xong hồi lâu, cảm thấy ý lạnh đang vây chặt lấy mình. Không biết từ khi nào tôi ôm lấy điện thoại ngồi dưới đất, tựa vào sofa, toàn thân phát run. Tôi biết chuyện này không đúng, nhưng không nói được không đúng chỗ nào, nhóm bạn bè của tôi đâu? Không, đây chắc hẳn là những người bạn trong mấy năm gần đây mới quen biết được, mà tôi ngay cả một cô bạn thân cũng không có.

Tôi nghĩ đến Trần Minh Lệ, sao tôi lại không nhớ số điện thoại của cô ấy? Đã bao lâu rồi chúng tôi không liên lạc với nhau? Từ sau khi cô ấy xuất ngoại chúng tôi không còn liên hệ nữa, vậy còn những người bạn khác của tôi đâu? Bọn họ đã đi đâu?

Tôi hao hết khí lực cũng không nghĩ ra được gì, đến cùng thì tôi còn bạn bè nào nữa, chẳng lẽ ngoài Trần Minh Lệ, vốn không còn ai khác sao? Sinh mệnh giống như đột nhiên bị đứt gãy, đoạn trống rỗng rộng lớn phẳng phất như đáy vực sâu nuốt người, còn tôi đang đứng ở vách núi đen bên cạnh, không dám trợn mắt nhìn xuống, không dám nhớ lại, chỉ muốn bám vào một nhánh cây cứu mạng, để nó giúp kéo tôi ra khỏi hoàn cảnh tuyệt vọng này. Nền gạch mát lạnh như băng, tôi dấn gương mặt nóng bỏng của mình lên đó, cảm giác mát lạnh kia như một vũng nước mát khiến nội tâm đang cuồng loạn của tôi cảm nhận được chút ít an ủi.

Có lẽ là tôi đang ngủ, có lẽ tôi bị mất trí rồi, tóm lại tiếng chuông điện thoại vang lên dần dần kéo ý thức của tôi trở về, là Trần Quy gọi, anh ta hỏi: “Cô Trâu, tối nay có hẹn khách ăn cơm, cô đừng quên đó”.

Hiện thực hết thảy đều gào thét kéo trở về, tôi như rơi vào một giấc mộng hảo huyền, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mê ly không rõ. Tôi lấy lại bình tĩnh, hỏi anh ta: “Tài xế của tôi do công ty phát lương hả?”

Trần Quy có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời: “Không phải, cô đang dùng là tài xế của Tô tiên sinh, hẳn là bên kia phát lương”.

Tôi cảm thấy bản thân như đang khốn đốn lạc vào mê cung, trí nhớ có được chỉ có một phần, tài xế này đã dùng rất nhiều năm, trung thực tin cậy, nhưng tôi nghĩ mãi không ra từ khi nào anh ta trở thành tài xế của tôi, chuyện hôm nay khiến tôi đột nhiên bình tĩnh, bắt đầu truy cứu lai lịch người này. Mà anh ta không ngờ lại là người của Tô Duyệt Sinh.

Trần Quy ước chừng đang kinh ngạc với sự khác thường của tôi, anh ta hỏi: “Không phải là cô không khỏe chứ? Có đang ở đâu vậy? Có thuốc ở đó không?”

“Đâu có, tôi không sao”. Tôi không kiên nhẫn đỡ lấy cái trán nóng bỏng của mình, đem mái tóc rối bời gạt sang một bên: “Anh đừng lo, tôi đang ở nhà”.

Tôi hy vọng có thể hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, có lẽ Trình Tử Lương nói thật, tôi thật sự đã từng lái xe đụng vào cây, chỉ là bản thân tôi đã quên mất.

Tối đó chúng tôi có hẹn ăn cơm với một vài vị khách quan trọng tại Trạc Hữu Liên, cơm ở Trạc Hữu Liên cũng là đúng chuẩn hàng đầu, vấn đề ẩm thực do A Mãn quản, A Mãn làm việc phải nói là vô cùng nghiêm cẩn, củi gạo dầu muối, mọi thứ đều chọn loại tốt nhất, dù sao chúng tôi cũng là bán đất, đất cũng có đạo lý của đất. Mấy trăm đồng tiền gạo, làm được một bữa cơm đặc biệt thơm ngon, bất quá ở Trạc Hữu Liên, mỗi khi say sưa, thường thường vừa uống vừa hát, mà đã hát rồi thì ăn sao vô. Hôm nay bởi vì đón khách quan trọng, cho nên đồ ăn cũng rất phong phú, khách đến cũng rất nể tình, không có uống rượu nào loạn, mọi người đều vui vẻ chiêu lòng nhau.

Sau khi đồ ăn được dọn lên, Trần Quy lặng lẽ phái phục vụ đến nói cho tôi biết, hôm nay có Triệu Vân đến đây, đang ở lầu kế bên mời khách. Quan hệ giữa Triệu Vân và Tô Duyệt Sinh không bình thường, anh ta cũng ít khi đến, hiển nhiên tôi phải đi ra chào hỏi. Vì thế đành cáo lỗi với những người trong bữa tiệc, nói có bạn đến phải đi kính chén rượu.

Gian lầu ở ngay cạnh bên, không cần phải ngồi xe, đi bộ qua cũng được. Có điều tuy nói là gần, cũng phải mất vài phút đi vòng qua vườn hoa. Bên trong gian lầu rất im lặng, đây cũng là tác phong của Triệu Vân, anh ta ghét nhất mấy chuyện hồ háo nào loạn.

Tiệc ở bên này của Triệu Vân cũng đã gần tàn, khách khứa thì ca hát trên lầu, anh ta lại ở dưới lầu uống rượu Phở, trông thấy tôi liền vẫy tay: “Lại đây uống chén rượu, rượu riêng nha, anh tự mình đem đến, so với loại rượu Phở ở đây của em hoàn toàn hơn hẳn”.

Tôi cười nói: “Vội vã tới đây kính anh chén rượu, ai mà ngờ các anh đã muốn tàn tiệc rồi”.

Triệu Vân nói: “Biết em sẽ đến, nên anh muốn tặng em một cái kính hỉ đó”.

Tôi hỏi: “Kính hỉ gì?”

Triệu Vân hướng ra ngoài cửa sổ huýt sáo một cái, lúc này tôi mới thấy ở bên ngoài có chiếc xe đang đậu, tuy rằng xe được che chắn cẩn thận, nhưng vừa nhìn thấy, tôi liền nhận ra đây là xe của Tô Duyệt Sinh.

Trong lòng tôi nhảy dựng, cũng không biết vì sao, Triệu Vân nói: “Em vẫn nên qua đó nhìn một cái đi, anh đã khuyên cậu ta về phòng ngủ rồi nhưng cậu ta không chịu, em cũng biết tính cậu ta mà, uống say rồi là lăn đùng ra ngủ, con người cậu ta đầy tật xấu, thử hỏi ai mà áp đặt được cậu ta, anh mặc kệ, xảy ra chuyện đành để em lo thôi”.

Qua một lúc lâu sau, tôi mới miễn cưỡng cười cười, “Uống ở đâu mà thành như vậy?”

“Ngay tại đây”. Triệu Vân cười rộ lên, lộ ra một hàng răng trắng: “Trách ai được? Còn không phải tại rượu ở đây ngon ư! Nhanh đi nhanh đi! Nếu không đi anh sẽ đuổi em đi đó!”

Tôi đành tạm biệt rồi đi ra ngoài xuống đài, mở cửa xe nhìn rõ quả nhiên là Tô Duyệt Sinh đang ngã lệt ở ghế sau, ngủ thật là ngon. Mùi rượu phảng phất cũng không nhiều, đèn đường như ẩn như hiện, bị cây cối cành lá thấp thoáng che khuất, chỉ còn lại chút ánh sáng mờ nhạt như ánh trăng, chiếu lên chân mày anh ta, rồi như trẻ con nhú mày lại.

Tôi nghĩ thầm cứ để anh ta ngủ như vậy không phải càng khó, không bằng gọi anh ta dậy, kéo về phòng ngủ. Nhưng đẩy liên tục mấy cái, cũng không lay tỉnh anh ta được, tay vừa chạm nhẹ vào lưng mới cảm nhận được da thịt nóng bỏng, lại sờ sờ cái trán, không phải là phát sốt chứ? Lúc này Triệu Vân cố tình đem chén rượu tới, đi thong thả như đang xem náo nhiệt: “Đừng phí sức nữa, nếu gọi tỉnh được, còn kính hỉ cho em được sao?”

Tôi tức giận nói: “Anh sờ thử xem, nóng bỏng tay luôn nè, đây gọi là kính hỉ hả?” Triệu Vân vốn dĩ không tin, nhưng nhìn nhìn biểu tình của ta, đoán chừng không giống như đang làm bộ, thế này mới cúi xuống sờ sờ trán Tô Duyệt Sinh, ‘Ôi trời’ một tiếng, nói: “Anh còn nói sao hôm nay cậu ta ư ư như vậy, nói chuyện cũng ít, thì ra là bị bệnh”.

Tôi gọi điện cho Trần Quy, bảo anh ta phái vài người đến. Trần Quy nghe nói Tô Duyệt Sinh uống rượu liền tự mình dẫn theo vài vị bảo vệ khỏe mạnh. Mấy người cùng nhau ra tay mới khiêng được Tô Duyệt Sinh ra, đưa đến phòng khách nghỉ ngơi. Trạc Hữu Liên trước giờ vẫn luôn phòng bị một vị bác sĩ, không phải có ý gì, chẳng qua việc kinh doanh của chúng tôi thường thường là đến tận ba bốn giờ sáng, chỉ sợ khách khứa có chút gì không thoải mái linh tinh mà nhiễm bệnh.

Nuôi mấy vị bác sĩ này coi thể cũng được vài lần công dụng, có đôi khi khách uống say quá, phải truyền dịch cấp cứu, lắm lúc giống như hôm nay vậy, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi bác sĩ xem qua, bước đầu phán đoán là bị cảm lạnh, hỏi trước đó làm những gì, Triệu Vân nói: “Ra biển, hồi chiều tụi tôi có ra biển câu cá”.

Bác sĩ nói: “Có lẽ là do gió biển, không sao đâu, nếu lo lắng thì có thể đưa đến bệnh viện kiểm tra”.

Tất cả mọi người nhìn tôi, tôi chỉ hoàn toàn ngoan ngoãn nhìn Triệu Vân, Triệu Vân nói: “Anh mặc kệ, em làm chủ”. Tôi gõ gõ nhịp tay đưa ra chỉ thị, uống thuốc hạ sốt xong rồi quan sát, xem có cần đưa vào bệnh viện hay không.

Lúc Tô Duyệt Sinh tỉnh lại đã là nửa đêm, tất cả mọi người đi rồi, chỉ còn tôi ở lại phòng khách chăm sóc anh ta. Tôi cũng đang mơ màng ngủ trên sofa, anh ta gọi tên tôi một tiếng, tôi vốn ngủ không sâu, vội lục đục bò dậy đi qua sờ trán anh ta, đầy mồ hôi, lạnh lạnh, vậy là hạ sốt rồi. Tôi hỏi anh ta có muốn uống nước không, Tô Duyệt Sinh mơ mơ hồ hồ, cau mày nói: “Muốn tắm, không thoải mái”.

Trong phòng khách có bồn tắm lớn, tôi mở vòi sen thả vào nước, lại nghĩ tới không có khăn lông cho anh ta dùng, bất quá trong phòng làm việc của tôi có một cái, là khăn bình thường tôi hay dùng, có thể lấy ra cứu cấp. Chờ đến khi tôi cầm khăn từ văn phòng trở về, Tô Duyệt Sinh đã ngủ lại. Tôi thấy anh ta ngay cả quần áo trên người cũng đều ẩm ướt mồ hôi, sợ anh ta lại vì cảm lạnh mà phát sốt lần nữa, vì thế một bên gọi tên anh ta, một bên chụp lấy cánh tay, mong kéo anh ta tỉnh dậy, gọi liên tục mấy tiếng, rốt cục Tô Duyệt Sinh cũng mở mắt liếc nhìn tôi một cái, thời điểm anh ta chưa tỉnh ngủ là lúc đẹp mắt nhất, con ngươi giống như bị một tầng sương che mờ, lông mi cong cong, có chút hồn nhiên như trẻ con, ánh mắt mơ hồ bối rối, giống như không nhận ra tôi.

“Đi tắm đã”

Tô Duyệt Sinh trở mình một cái, đưa lưng về phía tôi, lẩm bẩm: “Em tắm trước đi”.

Thật sự là sốt đến hồ đồ, tôi không còn cách nào, sức vóc đàn ông to lớn như vậy tôi cũng không thể kéo đi được, tôi nhận mệnh đem khăn lông đi vắt nước nóng, giúp anh ta lau mặt, tuy không có tắm rửa, nhưng dùng khăn nóng chà lau ít ra cũng được chút thoải mái. Lúc tôi lau mặt và cổ cho anh ta, anh ta cũng không động dậy, ngủ say sưa như đứa trẻ to xác, khăn nóng ước chừng khiến anh ta cảm thấy rất thoải mái, Tô Duyệt Sinh vốn vẫn nhăn mày rít cục buông lỏng ra. Tôi vào bồn tắm nhúng khăn thêm lần nữa, quay trở ra bắt đầu cởi nút áo, vừa mở được hai cái nút thì Tô Duyệt Sinh tỉnh dậy, bỗng chốc đè tay tôi, đôi con ngươi đen nhánh chòng chọc nhìn tôi một lúc, đột nhiên nói: “Sao em lại ở đây?”

18. Chương 10

“Anh bị sốt đó”. Tôi rút tay ra: “Lúc thì đòi tắm, lúc lại lăn đùng ra ngủ, em đành phải giúp anh lau người thôi”.

Tay anh ta chậm chậm buông ra, rồi đưa lên sờ sờ mặt tôi, đầu ngón tay hơi mát, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi, tôi cũng không hiểu anh ta đang nhìn cái gì, làm như trên mặt tôi có hoa vậy, anh ta chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi cả, cũng không thể nói rõ đây là ánh mắt gì, nhìn đến mức trong lòng tôi cảm thấy nôn nao. Rốt cục tôi không nhịn được nói: “Khăn lạnh rồi”.

“Anh đi tắm”. Giọng Tô Duyệt Sinh nghe có vẻ rất tỉnh táo: “Dép lê ở đâu?”

Tô Duyệt Sinh tắm lâu ơ là lâu, tôi chán ngán ngã trái ngã phải, ngồi ở chỗ này gật gù một cái, tựa ở chỗ kia đánh ngáp một cái, cuối cùng Tô Duyệt Sinh ra tới gọi tôi dậy. Tắm rửa xong cả người Tô Duyệt Sinh trông rất nhẹ nhàng khoan khoái, cúi người nói bên tai tôi, giống như đang ở rất gần bên: “Lên giường ngủ đi”. Hơi thở phun vào vành tai ngứa ngứa, tôi vô cùng buồn ngủ, đá đôi dép ra sau leo lên giường, nệm ở Trắc Hữu Liên đều do A Mãn cố ý chọn dùng hàng hiệu, nghe nói phù hợp cho tất cả mọi cơ thể người, độ cứng mềm vừa phải không khác gì giường ngủ ở nhà. Tôi thoải mái rên lên một tiếng, đang muốn đánh một giấc phía sau lại truyền đến vết gặm đau nhẹ. Không cho người ta ngủ đích thị là tên khốn! Tôi đang muốn nhấc tay đem người nào đó đẩy xuống sàn, đột nhiên nhớ tới đó là Tô Duyệt Sinh, thiếu chút nữa cánh tay nện lên mặt anh ta rồi. Tôi tỉnh cả người gian nan giải vây cho chính mình: “Anh... nè... Anh còn đang sốt...”

Tô Duyệt Sinh cái gì cũng không nói, kéo mặt tôi qua hôn. Anh ta rất ít khi hôn tôi, chúng tôi ngay cả lên giường cũng ít, hôn môi lại càng ít, tôi cũng không biết thì ra anh ta hôn là như thế, có điều thực sự quá mệt mỏi, anh ta hôn cứ hôn tôi ngủ cứ ngủ, anh ta cắn lên môi tôi một cái thật mạnh, đau đến mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, vừa nhấc đầu lên lại cộng phải cảm anh ta, tôi nước mắt lưng tròng. Tô Duyệt Sinh thể nhưng không tức giận, ngược lại khước miệng còn cong lên, giọng điệu hết sức khinh người: “Tập trung vào!”

Được rồi, tập trung để anh ta ăn no, đàn ông là loài sinh vật kỳ quái, những lúc không vừa lòng tính tình phải nói cực kỳ quái dị, anh ta muốn thế nào thì đành thế đó đi, dù sao vừa rồi người phát sốt cũng là anh ta chứ không phải tôi.

Kỹ thuật của Tô Duyệt Sinh thật sự rất tốt, hơn nữa mỗi lúc anh ta muốn lấy lòng người khác, hoàn toàn có thể khiến người ta dục tiên dục tử, tôi nghĩ nếu trong tương lai ngày nào đó anh ta đột nhiên cùng đường, chỉ dựa vào một chiêu này thôi cũng đủ để có cơm ăn, nghĩ đến đây tôi rất cục nạnh không được phì cười ra tiếng, Tô Duyệt Sinh vô cùng bất mãn, nhìn chằm chằm vào mắt tôi, “Em cười cái gì?”

Trên trán anh ta có giọt mồ hôi, ngay đầu chân mày, chậm chậm chảy xuống, thấy nó sắp sửa chảy đến hàng mi rậm hơi cong của anh ta, tôi đưa tay lên giúp anh ta lau đi, “Cười anh tắm rửa sạch sẽ quá”.

“Đồ lừa đảo”.

Tôi kiên trì nói: “Thật mà, bằng không anh cho là em cười cái gì?”

Tô Duyệt Sinh kinh ngạc nhìn tôi một lúc lâu: “Cười anh khờ”.

Tôi nằm mơ cũng không dám nghĩ đến Tô thiếu gia sẽ nói ra ba chữ này, tôi ngượng ngùng cười cười: “Anh thông minh như vậy, ai dám nói anh khờ chứ”.

“Ngoài miệng em không nói, nhưng trong lòng lại cười anh khờ”.

Tôi cảm nhận được lòng bàn tay anh ta vẫn mát lạnh, hẳn là không có phát sốt, nhưng sao anh ta lại nói mê sảng được, tôi ôn nhu nói: “Em không đời nào cười anh ngốc, anh so với em thông minh hơn rất nhiều, em chưa bao giờ cười người thông minh hơn em cả”.

Lông mi anh ta hơi run run, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi, một cái chớp mắt cũng không, nhìn đến mức khiến tôi thấy sợ hãi. Anh ta vô cùng vô cùng ôn nhu hôn vào vành tai tôi nói: “Sau này không được gạt anh nữa”.

Tôi bị hành động thân mật của anh ta làm cho ngứa ngáy, cười cười co mình lại, gật lung tung đáp ứng, anh ta vẫn chưa chịu: “Nói đi”.

Tôi giống như đang dỗ dành đứa nhỏ qua loa nói: “Được, được, sau này em sẽ không lừa anh”.

Chẳng qua đáp cho qua chuyện, không biết vì sao, tối nay Tô Duyệt Sinh cứ như không biết thế nào là thỏa mãn, lòng tham không đáy, tôi bị vây đến không còn chút tinh thần ứng phó, đến khi tôi ngủ mê đi, mơ hồ nghe thấy tiếng Tô Duyệt Sinh lại đi tắm nữa, đàn ông ưa sạch sẽ thật đáng sợ, tôi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ ngon lành đột nhiên có người ‘rầm rầm’ nện vào cửa, tôi nhất thời mơ màng không rõ chuyện gì, còn tưởng mình đang ở nhà, đứng lên lung tung khoác áo ngủ đi ra ngoài mở cửa, cửa vừa mở được một chút Triệu Vân đã đẩy cửa bước vào, tựa như một cơn gió lốc: “Sao rồi? Đã khỏe hơn chưa? Hạ sốt chưa?”

Gian phòng khách lớn như vậy, mà Triệu Vân chỉ hai bước chân đã qua khỏi cửa xông vào đến nơi rồi, Tô Duyệt Sinh còn buồn ngủ, nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên tôi: “Trâu Thất Xảo, em mở cửa làm gì hả?” Triệu Vân cũng hiểu được, vội vàng lui ra sau: “Ồi chào, thật ngại quá, các người cứ tiếp tục đi!”

Tiếp tục cái gì?! Tôi đang định nói, Triệu Vân đã đóng cửa lại đi mất rồi.

Bệnh của Tô Duyệt Sinh dường như đã khỏi hẳn, không khác gì so với ngày thường, cầm lấy đồng hồ trên đầu giường nhìn nhìn thời gian, nói: “Anh phải ra sân bay, em gọi tài xế lấy đồ cho anh đi”.

Hóa ra đã mười giờ sáng, chẳng trách Triệu Vân đến gõ cửa, ngoài anh ta ra còn ai có can đảm làm việc này. Tôi bảo tài xế đi lấy quần áo cho Tô Duyệt Sinh thay, bản thân thì có cất mấy bộ đồ ở văn phòng nên có thể qua bên kia tắm rửa thay quần áo. Buổi sáng ở Trạc Hữu Liên rất yên tĩnh, nhân viên vẫn chưa đi làm. Khu ký túc xá im ắng, tôi tắm rửa xong thì đứng trước gương soi tới soi lui, thật sự là vô cùng thê thảm.

Qua hai mươi lăm tuổi, ngủ không đủ giấc mắt sẽ bị thâm quầng, dù có phấn lót cũng không che lấp được, cái thân xác thối tha này thật sự đáng chán. Đợi đến khi tôi trang điểm xong đi ra, Triệu Vân và Tô Duyệt Sinh đã ở nhà ăn chờ tôi rồi.

Khách sạn có một loại điểm tâm gọi là Brunch, tuy Trạc Hữu Liên không kinh doanh vào buổi sáng, nhưng đầu bếp luôn túc trực 24/24 có thể nấu cho chúng tôi một bữa sáng bằng các món Trung Quốc ngon lành, canh Thiên Tần ăn kèm bánh bao nhỏ, mỗi người còn được thêm một bát cháo hoa.

Khẩu vị của tôi vô cùng tốt, ăn rất nhiều, lúc sáng Triệu Vân xông vào phòng giờ nhìn thấy tôi liền cười, nụ cười tươi không khác gì phật Di Lặc, dù sao thì da mặt tôi cũng dày, cứ hồn nhiên như không có gì xảy ra. Nhưng không biết sao sắc mặt Tô Duyệt Sinh lại suy sụp thấy rõ, cứ âm u nên ăn chẳng được bao nhiêu.

Tôi nghĩ anh ta ăn xong sẽ ra sân bay ngay, ai ngờ cơm nước xong xuôi, anh ta nói: “Em theo anh ra sân bay”.

“A?”

“Dù sao em cũng không có việc gì bận, anh đến Nam Duyệt có chút việc, vài trường hợp cần có phụ nữ đi theo, cho nên em theo giúp anh đi”.

Ai nói tôi không có việc bận? Trên danh nghĩa tên tôi có đến mười Night club, còn có hai nhà KTV, trong Trạc Hữu Liên còn có mấy trăm nhân viên, ăn uống ngủ nghỉ, có ngày nào là không có chuyện lớn chuyện nhỏ ùn ùn kéo tới? Bất quá Tô thiếu gia đã mở miệng, tôi đương nhiên không thể từ chối, tôi cười tí mắt nói: “Được chứ, em chưa có dịp đi Nam Duyệt, vừa vặn đi chơi du ngoạn một chuyến”.

Tuy là phụ nữ, nhưng tôi đi đâu cũng rất đơn giản, mấu chốt là đi quá đột ngột, tôi cầm theo túi xách cứ thế cùng Tô Duyệt Sinh ra sân bay, đợi đến khi vào khách sạn ở Nam Duyệt rồi, anh ta hẹn người bàn chuyện, tôi sẽ đi dạo phố mua sắm quần áo cùng với mỹ phẩm dưỡng da sau.

Từ trước đến giờ chưa từng cùng Tô Duyệt Sinh đi ra ngoài, bản thân tôi cũng ít khi đi đâu, nghề này của chúng tôi lại không cần đi công tác, mỗi ngày đều là thần hồn điên đảo, thế giới phồn hoa bên ngoài sao so được với trời đêm ngợp trong vàng son? Ban ngày ban mặt rảnh rỗi không có việc gì nên đi dạo trong trung tâm thương mại, chỉ cảm thấy bản thân mình chân chính là cô hồn dã quỷ, cứ mơ hồ như sai mùi giờ.

Thời tiết ở Nam Duyệt nóng như thiêu đốt, trong trung tâm thương mại đều mở máy lạnh. Tôi chọn mấy bộ quần áo, phòng sắp tới tắm rửa thay cho mấy ngày, lại chọn thêm mấy món mỹ phẩm dưỡng da dùng hằng ngày, nhất thời cao hứng, còn mua một cái caravat cho Tô Duyệt Sinh nữa.

Tôi chưa từng mua quà này nọ cho Tô Duyệt Sinh, mà thật ra có đôi khi những món tôi mua còn trả tiền bằng thẻ của anh ta, cũng có khi anh ta tặng quà cho tôi, đa số đều là châu báu, mỗi lần tôi đều vui vẻ nhận lấy. Tôi đem hết thấy mấy món to nhỏ kích cỡ bất đồng đó thấy hết vào trong túi nhung đen, cũng được một gói to lắc lắc kêu nghe sột soạt.

Trần Quy nghe tôi kể như vậy nhin không được nói, đó thật sự là thứ âm thanh xa xỉ nhất trên đời này.

Có viên kim cương to đùng như vậy, còn than thở gì.

Buổi tối Tô Duyệt Sinh dẫn tôi đi ăn cơm, tôi không biết mình mang thân phận gì đi mời khách, nhưng Tô Duyệt Sinh đối với họ rất khách sáo, với tôi lại càng khách sáo hơn. Tô Duyệt Sinh không giới thiệu tôi với chủ nhân, cũng không giới thiệu tôi với mọi người ở đây. Tôi cứ thế mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, thành thành thật thật ăn đồ, một bàn đàn ông, nói tới nói lui đều là chuyện làm ăn, tôi giống như người tàng hình, tất cả mọi người đều làm như không thấy.

Đồ ăn tuy ngon, bào ngư vì cá có đủ, nhưng làm một người tàng hình ăn uống cũng rất vô vị.

Cơm nước xong chủ nhân buổi tiệc muốn mời Tô Duyệt Sinh chuyển sang nơi khác chơi, Tô Duyệt Sinh ngấm ngấm ở dưới bàn véo tôi một cái, tôi lập tức nói: “Duyệt Sinh, em đau đầu quá”. Kỳ thực tôi chưa từng gọi anh ta như vậy bao giờ, kêu đến chính mình còn nổi da gà, nhưng Tô Duyệt Sinh rất phối hợp, nói: “Chúng ta nên về khách sạn thôi, hôm qua em vẫn còn sốt đó”.

Quả là nói dối không chớp mắt, ngày hôm qua là ai phát sốt hử? Hôm qua rõ ràng anh ta là người phát sốt.

Chúng tôi cáo từ chủ nhân bữa tiệc trở về, trên xe Tô Duyệt Sinh cởi bỏ caravat, hẳn là anh ta cũng không thích xã giao với mấy người đó, tôi không lên tiếng kéo cánh tay anh ta, ỷ ôi tựa sát vào, lái xe lên lút liếc nhìn vào kính chiếu hậu một cái, ở Nam Duyệt Tô Duyệt Sinh có một công ty của gia đình, lái xe cũng là của công ty, tôi quyết tâm hóa trang làm hồ ly tinh nên phải diễn cho đến cùng.

Sau khi về khách sạn Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Sao em biết anh véo em như vậy là có ý gì?”

Tôi cười títt mắt nói: “Nếu chút nhân lực đó mà em cũng không có, vậy chẳng phải công không theo anh suốt mười năm ư?”

Tô Duyệt Sinh dừng một chút, mới nói: “Đúng vậy, mười năm rồi.”

Tôi nhất thời hào hứng hỏi anh ta: “Vậy chẳng phải em so với nhân viên lâu năm của anh càng có thâm niên hơn sao? Đâu có nhiều người làm việc đến mười năm, tính ra em đã làm con hồ ly tinh này được mười năm rồi đúng không?”

Tô Duyệt Sinh “Hừ” một tiếng, nói: “Hồ ly tinh? Em có mị lực lớn vậy sao?”

Nói thật đáng về tôi cũng đâu kém, nếu không phải có khuôn mặt này, phỏng chừng năm đó Tô thiếu gia cũng không chịu nín giữ tôi. Phụ nữ luôn cần xinh đẹp mới chiếm được tiện nghi, mấy chuyện thông minh có học vấn kia đều là giả, lúc mới đầu dần ông vĩnh viễn sẽ không yêu vì tâm, trước hết, khẳng định họ sẽ yêu mặt của người, những lời này tuy đả thương người, nhưng đa phần đó là sự thật.

Tôi buột miệng nói đùa với anh ta: “Nếu không có mị lực mà ở cạnh được mười năm, vậy cô gái nào so được với em, ngay cả thiên tiên còn không phải bị anh ném ra sau đầu trong ba ngày ư?”

Tô Duyệt Sinh đột nhiên trừng liếc tôi một cái, vốn chúng tôi đang đùa giỡn thôi, nhưng trong ánh mắt anh ta dường như có chứa dao găm, cái liếc mắt hung hăng gần như muốn khoét thủng tôi ra, khiến tôi hoảng sợ, tôi không cảm thấy trong lời nói của mình có điều gì quá đáng, bất quá tính tình Tô Duyệt Sinh vẫn luôn vui giận thất thường, tôi cũng không biết vì sao gần đây anh ta rất dễ giận. Tôi vội vàng nói sang chuyện khác, nói lúc chiều mua được rất nhiều đồ ở Trung tâm thương mại, nơi này cách không xa Hồng Kông nên cái gì cần đều có, sau đó tôi lấy caravat ra, hồng làm cho anh ta vui: “Tặng anh nè, cái này mua ở quầy chuyên kinh doanh caravat cao cấp, là cái đẹp nhất quý nhất đó, đừng ghét bỏ nha!”

Tô Duyệt Sinh không có hứng thú, thậm chí không thèm nhìn tới chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ đi tắm. Để mặc tôi ở đó, tiến thoái không xong. Bất quá tôi xưa nay luôn tự tìm bậc thang cho mình leo xuống, cách cánh cửa lớn tiếng nói: “Anh không thích hoa văn này thì ngày mai em sẽ đi đổi cái khác, anh có nhiều đồ trắng, đổi cái màu lam cho dễ phối đồ nhé.”

19. Chương 11

Tô Duyệt Sinh không để ý đến tôi, trong phòng tắm chỉ có tiếng nước chảy ào ào, tôi khẽ ngâm nga một bài hát tình hóa đơn mua caravat, dù sao mai cũng không có việc gì làm, đi ra Trung tâm thương mại đổi cái khác cũng tốt.

Ngày hôm sau tôi đến cửa hàng caravat, cửa hàng cố ý chạy sang cửa hàng chi nhánh lấy một cái màu lam về cho tôi xem, kỳ thật tôi cũng không liếc mắt nhìn đến lấy một lần đã bảo nhân viên gói lại cho tôi luôn. Túi gói của cửa hàng danh tiếng có khác, bên ngoài cột chiếc nơ gấm hình bướm vô cùng tinh xảo, tôi đi dạo quanh Trung tâm thương mại thêm một chút mới nhớ tới mình nên mua thêm một đôi giày đế bằng, bởi vì lúc ở trên máy bay, Tô Duyệt Sinh có nói hai ngày nữa sẽ đưa tôi lên núi Dã Lộc chơi.

Núi Dã Lộc là thắng cảnh nổi tiếng ở Nam Duyệt, cây cối xanh um, tựa như Hương Sơn ở Bắc Kinh, nghe nói người dân địa phương thường leo lên núi này chơi.

Nam Duyệt cũng có bán hiệu giày tôi thường mang, tôi quen mang giày của nhãn hiệu này rồi, kiểu dáng đơn giản dễ vận động, tôi vào chọn một đôi giày đế bằng, tôi bảo nhân viên lấy size giày cho tôi mang thử. Nhân viên cửa hàng chạy vào trong tìm thì có một người khác đến tiếp đón: “Cô Trâu! Là cô sao? Đã nhiều năm không gặp cô rồi.”

Tôi sửng sốt một chút nhìn người nọ, cô ấy mặc đồng phục, cười títt mắt cùng hàn huyên với tôi, tôi cảm thấy rất quen thuộc, người này hẳn là có quen biết nhưng tôi quên mất tên cô ấy rồi, cô ấy cũng nhận ra nên tự giới thiệu: “Tôi là Elina, cô Trâu chắc không nhớ đấy thôi, vốn dĩ cô rất thường đến đây mua giày.”

Tôi ‘À’ một tiếng, Elina rất thành thực giúp tôi thử giày, đón một ly nước chanh từ tay đồng nghiệp đưa cho tôi nói: “Tôi có dặn bỏ thêm viên đá, cô Trâu thích uống lạnh một chút mà”.

Tôi tiếp nhận ly nước chanh kia, vì hoảng hốt nên quên cả cảm tạ, chỉ cảm thấy khát nước, uống một ngụm lại hỏi Elina: “Tiệm của cô lúc đầu là ở đâu?”

“Cửa tiệm trước đây bày ở đường Phụng Hoàng bên kia“. Elina cười tí mắt nói: “Cô Trâu quên rồi sao? Lần cô mua nhiều nhất ở tiệm chúng tôi là 17 đôi giày, chúng tôi phải huy động toàn bộ nhân viên trong cửa hàng để đóng gói, sau đó phải bốn nam nhân viên giúp đưa lên xe cho cô”.

Cuống hòng tôi ngứa ngứa, chỉ kém không phun ra một ngụm máu, thật không nghĩ tới chính mình có thể làm ra chuyện như vậy, 17 đôi giày?! Tôi là khách hàng trung thành của hiệu giày này, điều đó đúng, có đôi khi còn thích ăn mặc theo mode, một hơi mua ba bốn đôi theo thị trường cũng có, nhưng 17 đôi giày, tôi thật sự đã từng tiêu xài như vậy sao?

Tôi nghĩ đến một vấn đề khác quan trọng hơn, đường Phụng Hoàng, đường Phụng Hoàng ở đâu? Sao tôi không nhớ? Tôi không hỏi Elina nhiều, chờ mua giày xong sẽ rời Trung tâm thương mại đi tìm đường Phụng Hoàng, nghe nói ở cách nơi này khoảng vài km.

Tôi chặn một chiếc taxi lại, tôi không nhớ bản thân đã từng ở tại Nam Duyệt, thành phố này đối với tôi mà nói hẳn là xa lạ mới đúng, nhưng nếu tôi đã từng tự mình mua 17 đôi giày ở đường Phụng Hoàng, tại sao tôi một chút ấn tượng cũng không có?

Xe taxi đưa tôi đến đường Phụng Hoàng, đó là con đường chính rộng lớn, hai hướng sáu làn xe, ven đường có trồng cây Phụng Hoàng cao lớn, dưới ánh nắng mặt trời từng đóa hoa tỏa ra màu sắc chói mắt như một ngọn lửa vĩ đại. Lái xe hỏi tôi: “Cô muốn xuống xe ở đâu?”

Tôi vốn đi lan man không mục đích, chỉ chọn đại một địa điểm cho xe dừng, vì thế lái xe liền dừng ở Trung tâm thương mại phía trước, giữa trưa mặt trời lên cao, chiếu xuống mặt đá cẩm thạch trước quảng trường như tấm gương soi, sáng choang phản xạ ánh nắng mặt trời. Tôi cảm thấy quá nóng nên không đi ngang qua quảng trường có mặt trời chiếu trên đầu, mà đi dọc theo lối đi bộ ở ven lộ xuống dưới đất, nơi đó có một tiệm đá bào Italia nhỏ, vừa ăn một ly đá bào, vừa có thể nghỉ chân.

Đường dưới đất râm mát thoải mái, hệ thống thông gió được thiết kế tỉ mỉ nên chỉ để lại rất ít tạp âm, tôi hốt hoảng cảm thấy dường như ở trong mơ tôi đã tới nơi này, bằng không vì sao tôi biết ở đây có nhà bán đá bào? Ác mộng dường như rất thích quấy rầy tôi, giống như có dự cảm xấu, tôi đứng lên ngay cả bước chân cũng lảo đảo, nghiêng ngả nép vào một góc, à, không có tiệm đá bào, chỉ có một tiệm trà sữa, bên cạnh là chỗ bán hàng rong và báo chí, tôi nhẹ nhàng thở ra, mua ly trà sữa, ngồi xuống uống.

Tôi hỏi em gái bán trà sữa: “Trước đây chỗ này có một tiệm bán đá bào phải không?”

Kỳ thật trong lòng tôi rất sợ cô ấy nói ra đúng đáp án, em gái lắc đầu nói: “Không rõ lắm“. Tôi như nhẹ nhõm thở dài một hơi, lại hỏi cô ấy: “Các người mở tiệm trà sữa này bao lâu rồi?”

“Đã hơn một năm.”

Ông chủ sạp báo bên cạnh rảnh rỗi không có gì làm cầm chiếc quạt phe phẩy, nghe chúng tôi nói chuyện, đột nhiên chen lời: “Ba năm trước có một tiệm đá bào ở đây, cô gái, cô hỏi thăm tiệm đá bào kia làm gì?”

Tâm của tôi đột nhiên trầm xuống, tôi hoàn toàn quên mất mình đã mơ hồ nói cái gì, tôi cầm ly trà sữa, loạng choạng đi về phía trước, cứ đi cứ đi, sẽ có cửa hàng bánh ngọt, bậc thang đi lên, cạnh đó là một Trung tâm thương mại, nơi đó có rất nhiều hàng quán, đa phần là theo tiêu chuẩn chất lượng của nhà hàng, cũng có một nhà mở tiệm sushi chân chính ở đó, vô cùng ngon, tôi đặc biệt thích món sushi cá điều ở đó, thường hay bảo tài xế đến đây mua, có đôi khi mất hứng sẽ một mình một người chạy tới ăn. Thời điểm tôi mất hứng rất nhiều, thường ngồi một mình trong tiệm sushi, ăn các loại sushi cá, bị mù tạt làm cay đến hai mắt đầm lệ, nước mắt lưng tròng.

Tôi như tỉnh lại từ trong mộng, nhớ rõ được tất cả mọi chuyện dù còn vụn vặt ngắt quãng, chỉ có một hai cái là đặc biệt quen thuộc, nơi này được nhớ rõ ràng đến vậy, tự lòng mình hiểu là do trước đây đã có đến, có quen thuộc từ trước, nhưng vẫn không rõ ràng lắm, rốt cuộc là do trong mơ thấy quá nhiều hay đã thật sự đi qua.

Tôi ở trong khu thương mại tìm tới lui mấy lần, rốt cục tìm được cửa hàng sushi kia, giữa trưa quán không đông khách lắm, bên trong không có mấy người ăn cơm. Tôi vén rèm đi vào, trong mắt đều là những người xa lạ.

Nhân viên trong tiệm cũng không nhận ra tôi, tôi nghĩ bản thân cũng chưa ăn trưa, vì thế nghiên cứu menu các món sushi cá, nhân viên hỏi: “Xin hỏi quý khách muốn ăn cá mùi hay cá điêu?”

“Mùa này hay là chọn cá mùi đi“.

Nhân viên cảm thấy tôi là người sành ăn, nụ cười trên miệng càng sâu thêm vài phần, lại hỏi tôi có uống rượu không, giữa trưa sao có thể uống rượu, tôi lắc đầu, tuy tôi rất muốn uống một ly để trấn định lại tinh thần một chút.

Tôi nghĩ những lời Trình Tử Lương nói là thật, tôi thật sự đã quên một số việc, có lẽ sự thật giống như lời anh ta nói, tôi lái xe đụng vào thân cây, sau đó quên đi một số việc. Tôi từng hỏi Tô Duyệt Sinh, phản ứng của anh ta rất kỳ quái, có lẽ anh ta không muốn tôi nhớ lại, bất quá rốt cuộc tôi đã quên cái gì chứ?

Nếu Tô Duyệt Sinh không muốn tôi nhớ ra, sao còn đưa tôi đến Nam Duyệt?

Tôi ở trong cửa hàng sushi tiêu phí hết hai giờ, ăn đủ loại sushi, mãi đến khi Tô Duyệt Sinh gọi điện đến hỏi thăm tôi đang làm gì.

“Đổi caravat.”

“Đổi caravat gì?”

“Cái hôm qua mua cho anh đó“.Tô Duyệt Sinh nói: “Em đừng đổi nữa, em mua caravat rất khó coi, có đổi lại anh cũng không dùng. Mặc kệ đi, trở về khách sạn, chiều nay anh có việc, một mình em ở trong khách sạn ngủ đi“.

“Em muốn đi dạo đây đó một chút“.

Tô Duyệt Sinh không phản đối, nhưng anh ta nói: “An ninh ở Nam Duyệt không tốt, em về trước đi, chiều anh gọi tài xế đưa em đi“.

“Em đang ở đường Phượng Hoàng.“

Tô Duyệt Sinh dừng nửa giây, tôi đoán anh ta sẽ không cho phép, có lẽ là cảm giác của tôi, dù sao rất nhanh anh ta nói: “Chỗ nào đường Phượng Hoàng?”

“Cách khách sạn không xa lắm, có một cây phượng nở đầy hoa, nhìn rất đẹp“.

“Anh gọi tài xế đến đón em“.

Tôi không nói thêm gì nữa, trong lòng chỉ cảm thấy rất khó chịu, cực kỳ buồn phiền. Hồi trước có đọc qua một truyện khoa học viễn tưởng, nhân vật chính bởi vì mắc bệnh nan y nên được cho đóng băng lại, qua ngàn năm sau băng tuyết mới tan, khoảnh khắc anh ta mở mắt ra, quả thực không tin vào thế giới đang ở trước mắt mình. Tôi cảm thấy bản thân cũng giống như đang bị đông cứng trong khối băng, lâu thật lâu, thế giới bên ngoài dường như là giả, rõ ràng chuyện có liên quan đến tôi nhưng tôi lại không nhớ rõ.

Tài xế thuận lợi tìm được tôi, đón tôi về khách sạn. Cả người tôi đổ đầy mồ hôi, sau khi tắm rửa xong liền lăn đùng ra ngủ, dường như tôi đã trải qua một giấc mộng dài, lại giống như cái gì cũng không mơ thấy, lúc tỉnh lại trời đã sập tối, trong phòng chỉ có mình tôi.

Tôi đứng dậy kéo rèm cửa sổ, ra chỗ ban công đứng, gió thổi mênh mông bao trùm lấy thành phố đang tỏa hơi nóng, thổi vào trên mặt và khắp người tôi. Trời chiều thấp thoáng chỗ mái hiên nhà, dần dần chìm xuống phía tây, tôi mặc áo tắm của khách sạn, chăm chú nhìn ánh tà dương đỏ như máu.

Tầng mây đẹp đến nhiều màu sắc, ánh nắng chiều trông như đóa hoa hồng màu vàng kim từ từ biến hóa thành màu hồng mận côi tuyệt đẹp, sau đó lại trở thành đóa hoa hồng tím, mỗi một sắc thái đều giống như một đóa hoa hồng, tôi ngẩng mặt nhìn lên, bầu trời không có chim, chỉ có mây hòa cùng với gió. Mà quan sát dưới chân, xe cộ nhà ở trông như món đồ chơi, còn có những người đi lại bé như kiến.

Tôi đột nhiên rùng mình một cái, tôi chưa bao giờ ở trên cao như vậy, trong nháy mắt có chút hoảng sợ, sợ bản thân đột ngột ở gần lan can quá sẽ bị té xuống, cứ thế rơi rơi xuống dưới, rơi vào nơi nào đó tối tăm như vực sâu, tôi từ từ lui về, dùng sức đóng chặt cánh cửa thủy tinh, một lần nữa kéo rèm lại, sau đó mở tủ lạnh uống hết một lon nước tăng lực.

Vị chua chua trong đồ uống khiến tôi cảm thấy tinh thần trấn tĩnh lại, tôi cầu mong tất cả những chuyện này đều do mình nghĩ xa xôi mà thôi, có thể ta chưa từng đi đến một nơi nào đó, nhưng vẫn sẽ có cảm giác quen thuộc, chuyện này cũng bình thường. Đây chỉ là một loại ảo giác, mọi người ai cũng thế ấy mà. Đối với tình hình trước mắt của tôi mà nói, dù có nghĩ nhiều cũng vô ích thôi.

Tôi cứ như vậy miễn cưỡng thuyết phục chính mình.

Buổi tối, đến tận khuya Tô Duyệt Sinh mới trở về khách sạn, hơn nữa còn uống say.

Có lẽ gần đây anh ta có một hạng mục gì đó cần phải hoàn thành sớm nên đầy áp tâm sự, thời điểm say rượu cũng nhiều. May là anh ta tuy uống nhưng không để đến say khướt, ngã đầu xuống là ngủ liền. Lúc nửa đêm tôi tỉnh dậy, thấy anh ta lặng im không tiếng động ngồi ở đầu giường hút thuốc.

Anh ta nhất định lại đi tắm nữa rồi, khắp người tỏa ra mùi thơm của sữa tắm, là do tôi sau khi xuống sân bay đã mua ở Trung tâm thương mại, anh ta không thích sữa tắm của khách sạn, nhất định phải là loại quen dùng, mùi Mã Tiên Thảo hoặc Mê Diệt Hương, vĩnh viễn là hai loại này, theo anh ta trong thời gian dài tôi cũng quen theo anh ta dùng hai loại này, một chai Mã Tiên Thảo vừa dùng hết là đổi sang Mê Diệt Hương, Mê Diệt Hương dùng xong lại đổi về Mã Tiên Thảo, mùi thơm thiên nhiên mộc mạc, quen thuộc mà thân thiết, khiến người ta có cảm giác an toàn.

Tôi nghe thấy giọng nói của chính mình lộ rõ buồn ngủ, lại vẫn thì thào khuyên anh ta: “Bớt hút thuốc đi, không tốt cho sức khỏe đâu”.

Anh ta dụi thuốc, một bàn tay đưa qua kéo tôi lại gần, sau đó ôm chặt lấy tôi, cánh tay ôm chặt như muốn xuyên thấu qua người tôi, tôi cũng không hiểu anh ta muốn làm gì, còn tưởng anh ta lại hứng trí nữa, nhưng anh ta chỉ ôm tôi thật chặt, giống như đang ôm một đứa trẻ, qua hồi lâu, rốt cục buông tay ra, nói: “Ngủ đi”.

Lúc anh ta nói hai chữ này giọng điệu có vẻ đã bình tĩnh lại, tôi nghĩ đây chính là thời điểm con người ta gặp phải áp lực lớn, giống như tôi khi gặp áp lực lớn sẽ bỏ nhà chạy lên núi, bởi mẹ A Man hái rau trong vườn nấu cơm, bởi ba A Man lên núi bẻ măng, sau đó đến khi tôi từ trên núi trở về, cả người như thoát thai hoán cốt, có khí lực ứng phó mấy chuyện loạn thất bát tao. Tô Duyệt Sinh có áp lực lớn, có lẽ cũng chỉ hy vọng có thể ôm ai đó một cái như vậy, tựa như tôi có đôi khi nửa đêm tỉnh lại, chỉ biết dùng tay ôm lấy gối mà khóc.

Lúc tôi ôm gối khóc đương nhiên sẽ không để bất kỳ ai biết, chuyện Tô Duyệt Sinh nửa đêm ôm chặt tôi thế này, tôi nghĩ anh ta cũng sẽ không muốn tôi nhớ rõ.

Cho nên sáng hôm sau, tôi vô cùng hào hứng rời giường, còn giúp Tô Duyệt Sinh chuẩn bị kem và bàn chải đánh răng, hầu hạ anh ta rời giường. Anh ta ngồi trên giường trầm tư trong chốc lát, nói với tôi: “Thất Xảo, trong hai ngày tới anh sẽ bận việc”.

“Không sao đâu, một mình em đi loanh quanh chơi đùa, mua này mua kia cũng được”. Tôi nhẹ tay giúp anh ta mặc áo: “Nếu anh ấy vậy, thì mua cho em một viên kim cương thật to đi”.

Khóe miệng Tô Duyệt Sinh giật giật, hình như đang cười, trong giọng nói anh ta dường như đã có chút cảm giác thoải mái: “Sau đó em sẽ bỏ nó trong cái túi to kia, giả vờ xem nó như cát đá mà rung lắc túi cho kêu sột soạt chơi hả?”

Tôi hơi dùng sức một chút, móng tay thế nhưng cào rách vớ chân, đành phải cởi ra, ném vào thùng rác, tôi mở rương hành lý tìm được một tá tất chân hôm kia vừa mới mua, lấy ra một đôi.

Hồi trước là ai nói với tôi, tất chân là một loại hàng xa xỉ phẩm, tương tự như túi xách hàng hiệu, giá bán đương nhiên cao bao gồm thuế suất. Lúc đó tôi cảm thấy rất không công bằng, tất chân loại này loại nọ, tùy tiền quẹt một cái đã hư, dựa vào cái gì đòi phải trả thuế cao.

Tôi cẩn thận mặc tất chân vào, Tô Duyệt Sinh không nói gì một lúc lâu, cuối cùng sau khi tôi mang xong tất vào, kinh ngạc hỏi anh ta: “Anh còn không đi đánh răng đi?”

Anh ta nói: “Thất Xảo, sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa”.

20. Chương 12

Trong nhất thời tôi nghĩ bản thân mình đã nghe lầm, lỗ tai ong ong tiếng máu lưu thông, dòng máu như đang chảy tràn vào trong não, tôi nhìn Tô Duyệt Sinh, tựa như chưa bao giờ biết anh ta.

Anh ta không nhìn tôi, ánh mắt chỉ nhìn vào một điểm nào đó trong hư không, biểu tình như có chút không yên lòng: “Anh cảm thấy phiền chán, chẳng lẽ em không cảm thấy thế sao?”

Kỳ thật tôi là một gốc cây tơ hồng, Tô Duyệt Sinh là gốc cây to cao giúp tôi che gió che mưa, đột nhiên bóng mát của cây đại thụ rời khỏi tôi, quả tình phản ứng không kịp.

Tôi hỏi: “Anh cảm thấy em rất phiền sao?”

Anh ta vẫn không nhìn tôi, bất quá có gật đầu một cái rất nhẹ: “Rất phiền”.

Thời gian trước tôi còn cười nhạo Hướng Tịnh trong lòng, cười cô ấy không biết tự lượng sức mình muốn nắm lấy Tô Duyệt Sinh, cười cô ấy không biết biện pháp tốt nhất để ở cạnh Tô Duyệt Sinh được dài lâu chính là không thương anh ta, mặc kệ yêu hay không yêu, kỳ thật người nắm quyền chủ động cho tới bây giờ đều nằm trong tay Tô Duyệt Sinh, anh ta nói không cần ai thì tuyệt sẽ không cần.

Tôi cảm thấy đầu gối phát lạnh, mới rồi mang vớ chân bị lộ phần chân ra ngoài khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi biết mình phải nói gì đó, tuy tôi không thông minh, nhưng cũng đã gặp nhiều tình huống còn ghê gớm hơn, thua gì thì thua nhưng không thể thua một cách chính diện, tôi đem đầy ngập phần uất nuốt trở về, mạnh mẽ tự trấn định mình, thậm chí miễn cưỡng vui đùa: “Được mà, bất quá anh phải mua cho em viên kim cương thật to nhé”.

Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Muốn bao lớn?”

Từ trước tới giờ anh ta chưa bao giờ hỏi tôi muốn mua viên kim cương bao lớn, đây là lần đầu tiên, bất quá anh ta ra tay luôn luôn rất rộng rãi, không có bạc đãi tôi. Tôi nói: “Tùy anh thôi”.

Anh ta gật gật đầu, đưa tay xuống dưới gối lấy ra, lúc này tôi mới nhìn thấy trên tay anh ta cầm một cái túi gấm nhỏ nhỏ, anh ta đưa túi gấm cho tôi nói: “Em đi đi, tôi gọi tài xế đưa em ra sân bay”.

Tôi có chút mờ mịt rút sợi dây buộc, nhìn thoáng vào bên trong túi gấm, là một viên kim cương to, rất to, so với những viên tôi đang có lớn hơn rất nhiều, viên kim cương lớn như vậy, quả thực giống như một khối thủy tinh.

Là ai nói, viên kim cương to lớn có một không hai trên đời, bất quá cũng chỉ là một cục cacbon.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Tô Duyệt Sinh đưa tôi đến Nam Duyệt, anh ta sớm đã lên kế hoạch, muốn chia tay tôi thật nhanh gọn, cho nên ngay cả kim cương cũng đã chuẩn bị sẵn, lúc nào cũng có thể lấy ra, anh ta biết tôi sẽ không mở miệng đòi hỏi gì, dù là anh ta chủ động đề nghị, tôi cũng sẽ chỉ nói muốn một viên kim cương to. Bụng tôi trướng lên, như khó chịu, hoặc là bị đầy bụng, tôi nghĩ tốt hơn hết không nói gì thêm nữa, tôi không nỡ bỏ mặt mũi chính mình.

Cầm viên kim cương to lớn kia, tôi cứ vậy bước đi.

Mãi đến lúc lên máy bay, trong lòng bàn tay còn nắm chặt túi gấm kia.

Cái túi bị tôi nắm chặt, sợi tơ dệt của túi ủ trong lòng bàn tay, đặc biệt khiến người ta khó chịu, rốt cục tôi nhét nó vào trong túi xách, mắt không thấy tâm không phiền.

Tôi trở lại Trạc Hữu Liên, việc kinh doanh vẫn rất tốt, khách vẫn đông, tôi đi một vòng chào hỏi mọi người, văn phòng bên kia gọi điện nói có tiểu Hứa tìm tôi.

Tiểu Hứa là tài xế của Tô Duyệt Sinh, nhất thời tôi nghĩ không ra vì sao anh ta tới, Tô Duyệt Sinh cũng trở về ư? Nhưng anh ta đã nói không muốn gặp lại tôi mà.

Tôi trở lại văn phòng, tiểu Hứa có chút ngại ngùng: “Tô tiên sinh nói có một số đồ riêng tư còn ở chỗ cô, ngài ấy bảo tôi qua lấy về”.

Tôi suy nghĩ một lúc mới hiểu được những lời anh ta nói là có ý gì. Tôi đưa chìa khóa nhà cho tiểu Hứa, sau đó nói: “Cậu tự đi lấy đi”.

Tiểu Hứa vừa đi, tôi ngã vào trong ghế da, nói không uể oải là giả, Tô Duyệt Sinh không phải loại người nhỏ nhen như vậy, anh ta cũng không có cái gì quý giá để ở đó, bất quá là vài món quần áo, anh ta cố ý cho người đến thu hồi toàn bộ, chẳng qua vì muốn mọi người bên cạnh hiểu rõ, tôi và anh ta ai đi đường nấy rồi.

Mười năm. Chậu cây trồng trong nhà đã nhiều năm, lâu đến mức tôi quên cả sự tồn tại của nó, mỗi ngày nhìn thấy thì không biết hiềm lạ, một ngày kia lá cây khô vàng mới chợt nhớ ra cây kia đã khô héo mấy tháng rồi, có thể nó bị bệnh gì đó, cuối cùng chậu cây kia vẫn héo rũ như thế, ngay cả rễ cũng hư thối, không còn cách nào khác đành vứt bỏ.

Trên sân thượng chỗ đặt chậu cây kia còn lưu lại một dấu vết tròn tròn, là từ đáy của chậu sứ để lại, người giúp việc chà lau nó rất tỉ mỉ, tôi từng chính mắt thấy cô ấy chà lau nơi này rất nhiều, thậm chí dùng cả miếng chùi kim loại nhưng vẫn không lau sạch được. Đó là dấu vết của thời gian, chậu cây đặt ở đây nhiều năm, cho dù có héo rũ chết đi, bị quăng bỏ ở thùng rác nào không biết, nhưng dấu vết để lại thì không thể nào xóa sạch.

Tôi và Tô Duyệt Sinh đến tình cảnh này, tuy là không có tình cảm gì, nhưng theo thói quen có một người như vậy tồn tại trong cuộc sống, đột nhiên anh ta nói không bao giờ muốn gặp mặt nữa. Buồn cái là chúng tôi thậm chí còn không phải người yêu của nhau, bằng không tôi đã có thể khóc lớn, nghìn vàng mua say, khóc lóc om sòm, liều mạng mua này sắm nọ, liều mạng ăn uống gì đó, nửa đêm không ngủ vì mất ngủ, bay đến nơi nào khác trên địa cầu... Toàn bộ thế giới đều nợ chính mình, bởi vì thất tình. Trời đất bao la, người thất tình là lớn nhất.

Tôi ngay cả chút quyền lợi ấy cũng không có.

Thế nên tôi chỉ có thể ai thanh thở dài trong chốc lát, liền giữ vững tinh thần ra ngoài xã giao với khách. Mẹ tôi nói, nếu con không có bản lĩnh nắm bắt đàn ông, vậy hãy nắm bắt tiền đi.

Mười năm trước tôi không có kiên nhẫn nghe mẹ tôi dài dòng, mười năm sau mới biết, những lời bà nói tất cả đều rất chí lý. Nửa tháng sau, bên ngoài dần dần có lời đồn, nói tôi và Tô Duyệt Sinh đã chia tay nay không còn là gì của nhau, dù sao người bên ngoài năm nào cũng vậy đồn đại tới lui, qua hai ba tháng, Tô Duyệt Sinh cũng sẽ đến Trạc Hữu Liên, hoặc là đưa tôi đi dự mấy yến hội nhàm chán, thế là lời đồn tự nhiên tan thành mây khói.

Cho nên những người quen biết bên cạnh tôi, hoàn toàn không xem đây là chuyện quan trọng. Chỉ có tự mình tôi biết, lần này không giống trước đây.

Tôi cũng không cảm thấy mình kích động lắm, chuyện liên quan đến Tô Duyệt Sinh vô tai này thì ra tai kia, anh ta cũng đâu có bạn gái mới, cô sinh viên anh ta đeo đuổi kia còn chưa tốt nghiệp đã bị anh ta hững hờ rồi mà buông tha, có người nói anh ta nối lại tình xưa với Hướng Tình, nghe nói từng có người thấy anh ta đậu xe ở bên ngoài phòng thí nghiệm chờ Hướng Tình, cũng có người nói, Tô Duyệt Sinh lần này là thực sự chân tình, ngay cả lúc đi gặp Trình Tử Tuệ cũng dẫn Hướng Tình theo.

Tôi cảm thấy khôi hài, Tô Duyệt Sinh mà chân tình thì Trình Tử Tuệ đừng mơ thấy được Hướng Tình, anh ta và Trình Tử Tuệ thủy hỏa bất dung, Trình Tử Tuệ muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của anh ta, quả thực cửa cũng không có đâu. Đừng nói gì đến một bà mẹ kế, cho dù là cha ruột của anh ta, anh ta cũng dám chống đối.

Thời điểm tiết đoàn ngo, tôi gặp được Triệu Vân, anh ta đang cùng bạn bè ăn cơm, vừa vặn tôi có hẹn người ở đó uống trà bàn chuyện, cho nên chúng tôi gặp nhau trong hành lang. Triệu Vân thấy tôi cũng chưa nói gì, chỉ nhìn tôi từ trên xuống đánh giá một phen, cuối cùng thở dài: “Em mập quá đi”.

A? Thật không? Tôi hận không thể chạy nhanh vào toilet soi gương, phụ nữ tối kỳ hai chữ, một già hai béo.

Triệu Vân hỏi tôi: “Ngày mai rảnh không? Ra bến cá với anh”.

“Em muốn ngủ. Mấy người rời bến đều là lúc sớm tinh mơ, em dậy không nổi”. Tôi ăn ngay nói thật: “Hơn nữa mấy người kia quá nhiệt huyết não loạn, em sợ ầm ỹ”.

“Chỉ hai chúng ta thôi”.

“Vậy càng không thể đi, để bạn gái anh biết được, còn không ăn chết em?” Tôi nửa đùa nửa thật nói: “Em là người tự do, Triệu tổng anh lại không phải vậy”.

Triệu Vân hung hăng trợn mắt liếc nhìn tôi một cái, dường như rất mất hứng. Tôi cảm thấy bản thân có lẽ nói sai rồi, vội lời ngon tiếng ngọt dỗ anh ta vài câu, mới đầu Triệu Vân cũng không bị chén chè ngọt của tôi đổ trúng, ngược lại nói lời thăm thía: “Thất Xảo, thông minh quá sẽ hóa thông minh lắm”.

Tôi như có như không cười nhẹ một tiếng: “Cám ơn Triệu tổng, bắt quá anh biết tính em mà, em xưa nay ngây ngốc, cũng đâu phải người thông minh”.

Lần này gặp Triệu Vân tôi cảm thấy vô cùng không thoải mái, giống như có gì đó làm nghẹn, tôi thực sự không thích loại cảm giác này. Tô Duyệt Sinh bỏ đi, nhưng sức ảnh hưởng của anh ta còn đây, quanh mình đều có bóng dáng anh ta. Tôi không phải người không có lương tâm, mấy năm nay chiếm được bao nhiêu là tiện nghi, tôi chỉ rất không thích, giống như toàn thế giới đều cảm thấy tôi sai rồi, trên thực tế tôi nào có quyền chủ động, kết quả còn không phải Tô Duyệt Sinh muốn thế nào thì được thế đó ư.

Vào cuối tháng đã xảy ra một chuyện, KTV(*) ở thành Bắc nằm trong khu quy hoạch nên phải dời đi nơi khác, có một doanh nghiệp lớn mua lại khu này muốn mở mô hình kinh doanh quy mô. Đối phương bối cảnh hùng mạnh, người chống đỡ phía sau có thế lực lớn, tôi có hỏi sơ qua một chút, ký vào đơn đồng ý bởi thường rồi dời KTV đi nơi khác.

(*)Karaoke

A Mãn xưa nay thận trọng, khi biết việc này liền cố ý đến văn phòng tìm tôi: “Cô ký vào đơn bồi thường rồi à?”

“Ký rồi, phá tài miễn tai(*), đỡ phải mỗi miệng, bắt quá chúng ta tìm nơi khác dọn qua thôi, sao đâu”.

(*) Tựa như cửa đi thay người

A Mãn có chút lo lắng, liếc mắt nhìn tôi một cái. Kỳ thực tôi rất khó chịu việc người khác quan tâm đến việc riêng của mình, hơn nữa biết rõ đối phương thật lòng lo lắng cho tôi, tôi lại càng không chịu nổi.

Tôi nói với anh ta: “Không sao đâu, thế gian có buổi tiệc nào là không tàn”.

Tôi lại không thể u mê hồ đồ đi theo Tô Duyệt Sinh cả đời, không bằng sớm ngày ly tán. Bắt quá lời tuy nói vậy, nhưng tự tôi cũng biết, hậu họa vô cùng.

Tuy rằng Trạc Hữu Liên vẫn giống như trước làm chôn bông lai, tuy việc kinh doanh vẫn tốt đẹp như cũ, tuy tôi cả ngày bận rộn, lúc đêm về cũng không mất ngủ.

Thế nhưng tôi đã phạm phải sai lầm, tính nhảm sách lược, khoảng thời gian đó tâm tình không tốt, chỉ mong bớt việc phiền toái nên mới sẵn khoái chấp nhận ký đơn dời đi nơi khác, thế nhưng trong mắt người ngoài tôi là kẻ nhất gan sợ hãi. Phiền toái tôi muốn giảm đi kia không thể coi là phiền toái, cho nên những phiền toái sau này lại càng nhiều hơn. Có người cảm thấy tôi im lìm không có lời nào phản đối chấp nhận thua thiệt, chẳng qua là đang tạm thời che giấu mưu tính.

Kỳ thực đơn bồi thường kia coi như phúc hậu rồi, bắt quá trước khi xảy ra chuyện này, người ngoài cho là họ sẽ nể mặt Tô Duyệt Sinh, nên giá đưa ra cũng cao hơn so với thị trường rất nhiều.

Ra giang hồ nhiều năm như vậy, ít nhiều gì cũng có vài kẻ thù, tuy việc làm ăn xưa nay vẫn luôn được lưu ý hòa hợp êm thấm, bắt quá người trong giang hồ thân bất do kỷ, bản thân tôi cũng hiểu điều này. Thời điểm thuận gió thuận nước tuy ta không giẫm đạp người khác, nhưng một khi rời khỏi bóng che của cây đại thụ, người khác lại rất khó không đến giẫm đạp ta.

Dù là chuyện lớn nào thì cũng sẽ bắt đầu bằng một chuyện nhỏ. Trạc Hữu Liên có một nhân viên theo lệ thường đều có kiểm tra sức khỏe, kiểm tra ra là bị nhiễm viêm gan siêu vi B. Nghề của chúng tôi nói cho cùng là nghề dịch vụ, hơn nữa là phục vụ thành phần cao cấp, khách khứa từ trước tới giờ vẫn luôn thích kiểm chuyện soi mói, vì thế Trần Quý khuyên nhân viên kia nên từ chức, hỗ trợ ba tháng tiền lương, lại cho tiền xe cùng phí thôi việc.

Theo lệ thường, chuyện này đến đây cũng coi như xong, nên từ đầu họ không báo cáo cho tôi biết. Đến lúc tôi tan tầm, vừa vặn gặp nhân viên kia mang theo hành lý đi ra ngoài, nhìn thấy xe tôi, lập tức quỳ xuống cản xe tôi lại.

21. Chương 13

Tài xế thắng xe gấp, tôi ngồi ở băng ghế sau không có thắt dây an toàn, cái trán cứ thế đụng thẳng vào ghế phía trước, cũng may xe sắp ra cửa lớn nên tốc độ xe cũng không nhanh, bằng không coi như đầu rơi máu chảy. Tài xế cho xe dừng lại, bảo vệ thấy thế lập tức chạy đến định kéo người kia ra.

Tôi đương nhiên cần phải làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì thế bảo họ dừng tay tự mình xuống xe hỏi.

Nhân viên kia là một thanh niên trẻ, mới hơn hai mươi tuổi, gọi một tiếng: “Cô Trâu”, nước mắt liền rơi xuống.

Tôi nói: “Cậu đừng khóc, rốt cuộc sao lại thế này?”

Cậu ta rối loạn đem chuyện từ đầu chí cuối nói lại cho tôi nghe, nhân viên của chúng tôi từ trên xuống dưới đều phải kiểm tra sức khỏe, bên Bộ vệ sinh phòng bệnh cũng thường đến kiểm tra đột xuất giấy tờ khám sức khỏe, vốn dĩ cậu ta rất khỏe mạnh. Chỉ là năm nay có quen một cô bạn gái, cả hai quyết định thuê nhà trọ ở chung, ai biết cô gái kia có bệnh viêm gan siêu vi B nhưng vẫn giấu không cho cậu ta biết, thời gian lâu đã lây bệnh sang cho cậu ta.

Bây giờ cậu ta bị sa thải, cô gái cũng không có việc làm, hai người bọn họ bây giờ không thể sống nổi trong thành phố được nữa, cậu ta nhất thời cảm thấy nản lòng tuyệt vọng, nên mới cản đầu xe của tôi.

Tôi nghe cậu ta nói xong, cũng cảm thấy rất cảm thông, lấy 1000 đồng trong ví tiền đưa cho cậu ta, nói: “Chế độ công ty là như thế, tôi cũng không có cách nào, đây là chút lòng thành của tôi, cậu cầm đi. Cậu còn trẻ như vậy, vẫn còn cơ hội tìm được công việc khác, không nhất định phải làm việc trong ngành phục vụ đâu”.

Cậu ta không chịu nhận tiền, chỉ đau khổ cầu xin tôi, tôi nhất thời mềm lòng, cầm danh thiếp đưa cho cậu ta: “Vậy cậu đi tìm người trên danh thiếp này, bọn họ làm nghề gia công, đối với yêu cầu sức khỏe không quan trọng lắm. Cậu đến đó xin việc đi, nói là tôi bảo cậu qua”.

Danh thiếp là của một người quen, dưới tay có mở vài xưởng gia đình, bình thường cũng hay chiếu cố đến công việc làm ăn của tôi, chuyện nhỏ như vậy, tôi tự cho là đúng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Qua vài ngày, tin tức đăng lên hàng đầu thông tin có một đôi tình nhân mở khí ga tự sát, để lại bức di thư, cả hai đã chết tại phòng cho thuê. Khoảng thời gian đó vừa vặn là thời kỳ cao trào phản đối hành động kỳ thị người nhiễm viêm gan siêu vi B, chuyện này gây ra một trận chấn động rất lớn, phóng viên nghe được tin đương sự khi còn sống từng làm việc tại Trạc Hữu Liên, theo trong di ngôn để lại nguyên nhân tự sát chủ yếu cũng do bị Trạc Hữu Liên sa thải, vì thế gọi điện thoại đến muốn phỏng vấn.

Trần Quy treo bảng chức vụ Tổng Giám Đốc lên, nhỏ nhẹ nói xin miễn mấy lần, kết quả một phóng viên điều tra kiên quyết không buông tha, mỗi ngày đều gọi điện thoại đến, không chỉ thế, còn tiến hành thu thập những tư liệu tin tức xung quanh liên quan đến Trạc Hữu Liên.

Trần Quy cảm thấy thời điểm xảy ra chuyện có chút kỳ lạ mới nói cho tôi biết, tôi vừa nghe liền cảm thấy trong việc này có chút khó hiểu, dù sao mấy năm nay đã trải qua không ít sóng gió, nên vẫn bình tĩnh nhờ các bạn bè thân thuộc giúp đỡ hỏi thăm một vòng, cuối cùng biết được người đứng sau màn thao túng mọi chuyện là Hạ Nguyên Tân.

Tôi và Hạ Nguyên Tân có chút chuyện không hay, kỳ thật cũng không thể gọi là chuyện không hay, chỉ là có lần Hạ Nguyên Tân uống say, nói thể nào cũng nhất quyết đòi tôi phải uống rượu giao bôi với anh ta, mọi thường tôi đều rất phóng khoáng, nhưng hôm đó vừa vặn Tô Duyệt Sinh đang ở gian ghé lò bên cạnh ăn cơm với bạn, Tô Duyệt Sinh ghét nhất chuyện tôi xã giao với người khác như vậy, cho nên tôi cứ lòng vòng đổi đề tài dụ dỗ Hạ Nguyên Tân, tự phạt ba chén, còn thì nhất định không chịu uống.

Có lẽ Hạ Nguyên Tân cảm thấy mất mặt trước tất cả mọi người, hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, đập vỡ ly chứa thẳng vào người tôi mắng to: “Cho cô chút mặt mũi cô liền lên mặt! Cô tưởng mình là ai? Còn không phải gãi diêm ư! Hôm nay cô không uống ly rượu này, tương lai đừng hối hận!”

Lúc này đang có rất nhiều người, bạn bè bầy kéo tám khuyen đưa anh ta rời đi. Về sau Triệu Vân từng nói với tôi, Hạ Nguyên Tân và Tô Duyệt Sinh không hợp nhau, hôm đó biết có Tô Duyệt Sinh đang ở đây nên cố ý gây chuyện vậy thôi.

Tôi tuy không thể coi là nhân vật quan trọng gì, có điều vẫn sống nhờ ánh hào quang của Tô Duyệt Sinh, được cánh chim của anh ta bao phủ, lúc đó Hạ Nguyên Tân tuy nói vậy nhưng cũng không thể làm gì tôi được. Chẳng may phong thủy đổi dời, lúc này Hạ Nguyên Tân còn nhớ tới chuyện xưa.

Người ở dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu, tôi tuy vô cùng tức giận, nhưng vẫn nhờ người làm trung gian đi gặp Hạ Nguyên Tân nói tốt mấy câu, người kia trở về đều là mặt đỏ tai hồng nói với tôi: “Thất Xảo, chuyện này theo tôi cô nên tìm cách khác đi”.

Tôi biết nhất định Hạ Nguyên Tân đã nói gì đó không mấy tốt đẹp, vì thế mỉm cười: “Không sao đâu, Hạ tiên sinh bên kia có yêu cầu gì, ngài cứ nói cho tôi biết, tôi đã có tính toán trong lòng rồi”.

Người trung gian thở dài, đem những lời Hạ Nguyên Tân nói nguyên văn thuật lại cho tôi nghe... “Bảo con kỹ nữ Trâu Thất Xảo kia cỡi hết đồ ở trên giường chờ tôi, còn Trạc Hữu Liên, tôi chỉ cần đứng tên một nửa cổ phần”.

Tôi tự động xem nhẹ nửa câu đầu, tiếp tục nhờ người trung gian chuyển lời đến Hạ Nguyên Tân: “Hạ tiên sinh để ý đến Trạc Hữu Liên, là phúc khí của Trạc Hữu Liên, bất quá đứng tên một nửa cổ phần thì nhiều quá, nơi này ngoại trừ tôi vẫn còn một vài cổ đông khác, Hạ Tiên Sinh có hứng thú hợp tác kinh doanh, có thể bớt chút lượng cổ phần hay không, để lại chén cơm cho mọi người”.

Những lời này đưa đi lại không có câu trả lời về, không chỉ có phóng viên bên kia không yên tĩnh, hơn nữa Bộ vệ sinh phòng bệnh, thuế công thương, tất cả đều theo nhau đến đây. Mỗi người đều là người quen, người nào cũng lắc đầu nói với tôi: “Thất Xảo, cô lại trêu chọc đến vị đại gia nào vậy?”

Tôi không nói lời nào, chỉ có thể cười tiếp lời: “Phải, phải, là tôi làm việc cảm tính quá, là tôi làm việc không đáng tin”.

Nhân viên ở tầng quản lý bên dưới mơ hồ nghe được chút tiếng gió, Trần Quy cùng A Man hai người làm việc rất tốt, A Man làm tròn bốn phận chính mình, không để cho nhân viên chính mình quản lý bàn tán lung tung, về phần Trần Quy, cả ngày anh ta bày ra bộ mặt xem thường tôi: “Gọi một cú điện thoại cho Tô Duyệt Sinh sẽ chết à?”

Sao tôi có thể nói với Trần Quy, tôi và Tô Duyệt Sinh đã ai đi đường nấy, tôi còn đi tìm anh ta ư, tôi là gì chứ?

Cuối cùng là chuyện Trạc Hữu Liên bị phóng hỏa khiến mọi chuyện đạt tới cao trào, một tòa nhà nhỏ đột nhiên bốc cháy, hệ thống báo cháy của chúng tôi trang bị là loại tốt nhất, 119 đến cũng đặc biệt, lúc cứu

hỏa đến lửa đã được dập tắt, nhưng lượng lớn phóng viên đang mai phục bên ngoài thì dùng mảnh xông vào đòi phỏng vấn.

Tôi biết bản thân cần cẩn thận nên rất lưu tâm, thế nhưng vẫn trúng bẫy. Cũng may lúc trước cho xây dựng Trạc Hữu Liên đã cố ý xây một con đường bí mật, trừ tôi và Trần Quy, A Mãn ba người ra, còn lại các nhân viên ai cũng không biết. Tôi ứng phó với phóng viên, A Mãn và Trần Quy dẫn khách theo lối đi bí mật thoát ra ngoài. Mặc dù có kinh sợ chứ không nguy hiểm, nhưng tất cả mọi người đều đã biết, Trạc Hữu Liên không an toàn nữa.

Đối với các hội viên cao cấp mà nói, hai chữ ‘an toàn’ hàm ý rất sâu nặng. Ở đây ý nói không chỉ là nghĩa đen, mọi người vì sao tình nguyện đến chỗ này, còn không phải vì tính riêng tư tốt, cẩn mật cao hay sao? Bây giờ một đồng phóng viên nhìn chằm chằm vào, bất cứ lúc nào cũng chụp được biển số xe, với tình hình này, ai còn dám đến?

Tôi vô cùng phiền não, như con thú bị vây khốn, biết rõ đối phương tính toán cái gì, lại không ứng phó được.

A Mãn thấy tôi tâm phiền ý loạn, nên ép tôi về nhà nghỉ ngơi hai ngày. Tôi cũng lười tranh cãi với anh ta, vì thế lái xe về nhà.

Trong lúc chờ đèn đỏ trên đường, vẫn có một đồng người huyết sáo với tôi.

Một cô gái xinh đẹp quần áo gọn gàng, chạy xe thể thao đắt tiền, mọi người đều biết cô gái xinh đẹp như hoa này, lửa nóng kèm thêm dầu nhất định là bồ nhí của nhà phú quý, còn khẳng định là chuyện bí mật không thể cho ai biết. Vì thế bọn họ lớn mật quấy rầy tôi, thậm chí có người kêu: “Người đẹp, quay đầu lại cười một cái đi!” Trước giờ da mặt tôi vốn dày, nói không chừng sẽ quay đầu nở nụ cười, nhưng hôm nay tôi chỉ trầm mặt xuống, chờ hết đèn đỏ chuyển sang đèn xanh liền phóng xe chạy mất.

Xe tôi thuộc loại tốt, tốc độ có thể lên đến cả trăm cây số trong thời gian ngắn, rất ít xe có thể đuổi theo.

Nhưng hôm nay không giống vậy, hôm nay có một chiếc vẫn luôn đi theo tôi, trong lòng tức giận đến cực điểm, còn dám phả người theo dõi tôi, vậy tôi sẽ cùng chơi đùa với mấy người.

Đó là chiếc SUV đen bí hiểm, tựa như màu sắc của chính nó, sâu không lường được. Kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt, hơn nữa xe tôi là xe thể thao, khả năng khống chế tương đương linh hoạt, xuyên qua giữa các dòng xe cộ, có mấy lần tưởng cắt đuôi được chiếc xe kia, nhưng vẫn vô ích.

Bất luận tôi đi đường vòng, hay chạy nhanh vượt lên, bất kể tôi đột ngột đổi hướng, hay thậm chí vượt qua hai cái đèn đỏ, nó cứ như chiếc bóng đuổi theo sau, bám chặt lấy xe tôi.

Vốn tôi định về nhà, nhưng nhìn đến loại tình hình này, ngược lại hạ quyết tâm, chạy vô đường cao tốc nhanh chóng ra khỏi thành phố.

Chiếc xe kia vẫn bám theo tôi đến một vùng ngoại ô nổi tiếng, tôi tìm một chỗ rộng rãi, ‘kết’ một tiếng dừng xe lại, sau đó mở cốp xe tìm cái cờ lê.

Tình huống xấu nhất bất quá là tiền dâm hậu sát thôi, bà cô đây liều mạng với các người.

Chiếc xe kia cũng dừng lại phía sau cách chỗ tôi không xa, lúc này có một người bước xuống, chậm chậm đến gần tôi, tôi trơ mắt nhìn anh ta, anh ta đột nhiên cười ôn nhu: “Thất Xảo”.

Chiếc cờ lê trong tay không biết rơi xuống đất từ khi nào, trong chốc lát tôi bỗng sợ run, xoay người lại tìm kiếm, anh ta giúp tôi nhặt lên nói: “Nếu nghĩ anh là người xấu, sao em còn cho xe chạy đến vùng ngoại thành xa xôi không một bóng người hả? Sao mà ngược thế Thất Xảo?”

Tôi cố tỏ vẻ cứng rắn, cướp chiếc cờ lê lại, cường từ đoạt lý: “Ai nói tôi nghĩ anh là người xấu? Chẳng qua tôi muốn ra ngoài đi dạo giải sầu thôi!”

“Vậy em lấy cờ lê làm gì?”

“Ai cần anh xen vào việc của người khác! Anh coi tôi là gì của anh?”

Tôi mở cốp xe ra, một lần nữa ném cờ lê vào trong, lập tức lên xe muốn quay đầu rời đi, Trình Tử Lương lại kéo tôi ra đẩy tôi ngồi vào vị trí ghế phụ, nói với tôi: “Thất Xảo, em đừng giận, anh biết em đang có chuyện, sao không gọi điện thoại cho anh?”

Tôi vẫn lặp lại câu nói kia: “Tôi là gì của anh?”

“Bạn bè cũng không được sao?”

“Không được!” Giọng điệu càng thêm cứng rắn: “Chúng ta không phải bạn bè”.

“Vậy là kẻ thù?”

“Ai có thù oán với anh?” Tôi cười lạnh: “Anh ở trong lòng tôi, không khác gì một người xa lạ”.

“Anh với em có cừu oán”. Biểu tình Trình Tử Lương trông rất thật: “Anh thực sự hận em, nhiều năm như vậy, dù có chuyện gì, em vĩnh viễn đều không gọi điện thoại cho anh”.

“Anh hại chết mẹ tôi”. Tôi nói: “Ở trong lòng tôi, anh so với người xa lạ còn không bằng, anh muốn đi đâu thì đi, tóm lại đừng đến phiền tôi là được rồi”.

“Em đâu thể không có đạo lý như vậy được”, giọng Trình Tử Lương mềm đi một ít: “Thất Xảo, năm đó là anh nợ em, em gặp chuyện, lẽ ra anh phải giúp em, em đừng xem anh như người ngoài”.

“Tôi nào dám xem Trình tiên sinh như người ngoài”. Tôi cố ý nhấn mạnh: “Chỉ là tôi có chút việc riêng, tôi không nghĩ người ngoài nên nhúng tay vào, cũng không hy vọng tăng thêm phiền toái không cần thiết cho Trình tiên sinh”.

Giọng điệu Trình Tử Lương hết sức bình thản, ánh mắt cũng không nhìn tôi, lại nói: “Quen biết em, cả đời này xem như là phiền toái lớn nhất rồi, còn sợ phiền toái gì nữa”.

22. Chương 14

Tôi sững sốt vài giây, bất thành linh giờ tay mở cửa trước bên ghế phụ, sau đó đẩy mạnh Trình Tử Lương ra, anh ta bị bất ngờ nên không phản ứng kịp bị tôi ép té xuống đất, lúc tôi đóng cửa xe lại anh ta cũng vừa đưa tay kéo, thiếu chút nữa đóng trúng tay anh ta, tôi lập tức đạp chân ga, điều khiển xe rời đi.

Xe lao thẳng một mạch về nhà, tôi mới cảm nhận được bản thân đang phát run. Trong nhà vẫn vậy, im ắng, đèn thủy tinh tỏa ánh sáng ngăn cách những ồn ào náo động bên ngoài thành phố, mỗi ngày người giúp việc đều đến quét tước sạch sẽ. Trong tủ lạnh vĩnh viễn có một chai nước chanh, tôi tự rót cho mình một ly, kéo ngăn đá đông lạnh, hận không thể bỏ thêm một viên đá thật to vào. Viên đá rơi mạnh vào trong ly, rất nhiều bọt nước lạnh bắn vào mu bàn tay, tôi uống hết ly nước mới cảm thấy trong lòng trấn định được đôi chút.

Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện, tôi vẫn ngủ lại Trạc Hữu Liên không về nhà. Hôm nay gặp Trình Tử Lương, mới cảm thấy bản thân quá lúng túng. Nhưng Trình Tử Lương đã muốn kết hôn với người khác, tôi vẫn nên quên anh ta đi thì hơn.

Tôi tắm rửa một cái sau đó ngã đầu ngủ luôn thẳng đến nửa đêm mới tỉnh dậy. Bụng thấy đói, liền bò dậy nấu mì. Mẹ tôi nói, con gái không nhất thiết phải học nấu cơm, nhưng nhất định không được để mặc bản thân chết đói. Chính bà cũng đâu biết cách nấu cơm, nhưng tài nấu nướng của tôi cũng có chút thiên phú, không biết là di truyền từ ai nữa. Tôi mở tủ lạnh nhìn nhìn, nguyên liệu nấu ăn có rất nhiều, bất quá giờ đã nửa đêm rồi nên lười nấu, cũng chỉ có thể nấu chén mì mà ăn.

Lúc tôi ăn mì lại nhớ đến Tô Duyệt Sinh, lần trước sinh nhật tôi anh ta đã ở đây, cũng là nửa đêm bò dậy nấu mì, bất quá chỉ mới ngần ngủ hai tháng, lại có cảm giác như chuyện của kiếp trước. Tôi ăn mì xong, rửa sạch bát, tình cờ nhìn đến phòng ngủ của Tô Duyệt Sinh.

Tiểu Hứa đã tới thu dọn gì đó, trong phòng chỉ có ít quần áo. Giường vẫn chỉnh tề, trong ngăn tủ tất cả đều trống không. Một người đàn ông ở trong này, nói cho cùng sẽ có chút vụn vặt gì đó. Tỷ như trong toilet sẽ có dao cạo râu, bàn chải đánh răng. Tủ giày có đôi dép lê, còn có nửa bình rượu chưa uống hết, tất cả tất cả, nhìn qua đều mơ hồ mang vẻ thê lương, quả thật chẳng khác gì di vật.

Trong lòng ác độc nghĩ, có lẽ vì gần đây quá mệt mỏi, mặc kệ thế nào, tôi cũng đã bị vứt bỏ rồi.

Tôi tắt đèn, rồi về lại phòng ngủ của mình.

Hôm sau thức dậy tôi cảm thấy phần chân hơn, tự mình gọi điện cho Hạ Nguyên Tân: “Hạ tổng, gần đây thế nào rồi, có vợ không?”

Có lẽ Hạ Nguyên Tân đã đợi điện thoại của tôi một thời gian rồi, bất quá giọng điệu vẫn rất ung dung thông thả: “Có chuyện muốn tìm tôi?”

“Đúng vậy”. Tôi cười nói: “Hạ tổng là người sáng khoái, tôi sẽ không vòng vo, gần đây ngài thực sự bỏ ra nhiều thủ đoạn bất ngờ, phàn gái như tôi chịu không nổi”.

Hạ Nguyên Tân cười ha ha, hỏi: “Đã lâu không gặp, nếu cô có thành ý, tôi sẽ mềm lòng mà bỏ qua cho cô”.

“Được chứ”. Tôi nói rất sáng khoái: “Chúng ta cũng nên gặp mặt một chuyến, để bàn chuyện hơn”.

Hạ Nguyên Tân nói: “Được, thời gian địa điểm do cô chọn”.

Tôi nói: “Cải lương không bằng bạo lực, ngay tối nay đi, bất quá anh đợi tôi một chút nhé, tôi phải đi mua một bộ quần áo mới, còn phải trang điểm làm đẹp lại tóc tai”.

Hạ Nguyên Tân lạnh lùng nói: “Đừng có bày trò, chưa có người phụ nữ nào dám để tôi chờ cả”.

“Coi anh kìa, làm nũng chút cũng không được, tôi chỉ muốn trang điểm đẹp một chút, hy vọng để lòng anh mềm thêm một chút vậy thôi”. Tôi nhẹ nhàng cười: “Nếu anh không muốn chờ, vậy buổi tối khi nào tới rồi tôi sẽ gọi anh. Tôi chờ anh là được chứ gì”.

Bỏ điện thoại xuống tôi liền đi mua quần áo, thời tiết oi bức, tôi để xe mui trần ở nhà, đổi sang dùng chiếc TT. Chiếc này là Tô Duyệt Sinh tặng, lúc trước anh ta đáp ứng tặng tôi một chiếc, kỳ thật tôi rất muốn chiếc SUV, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận chiếc này giá cả và tốc độ vừa phải. Khi đó chúng tôi vẫn tương kính như tân, tôi sợ công phu sư tử ngoạm làm anh ta sợ, đợi đến sau này mới biết anh ta ngay từ đầu đầu xem chút chuyện nhỏ đó ra gì, thế là tôi cao hứng dâng tràn đòi anh ta mua cho tôi chiếc Porche.

Tôi ở trong cửa hàng chọn mấy bộ quần áo, lại đến tiệm làm tóc quen thuộc. A Thượng là nhà tạo mẫu tóc của tôi, hôm nay không có hẹn trước mà tới, anh ta quả thực rất ngạc nhiên, tôi nói với anh ta tối nay có một cuộc hẹn rất quan trọng, vì thế anh ta liền nhanh chóng bớt chút thời gian tu bổ đầu tóc cho tôi.

Anh ta hỏi tối nay mặc đồ gì, tôi lấy điện thoại đưa hình chụp bộ đồ thử ở tiệm áo cho anh ta xem. Phụ nữ thích nhất hai nơi, đầu tiên là thẩm mỹ viện, thứ hai chính là tiệm làm tóc, đây là hai nơi giúp phụ nữ càng trở nên xinh đẹp, có người nhỏ nhẹ phục vụ, làn da được chăm sóc hoàn hảo, tóc tai được chỉnh sửa hợp lý, khiến họ càng thêm hấp dẫn chói lọi, quá trình tuy rất dài dòng, nhưng kết quả thường khiến người ta sung sướng.

A Thượng câu được câu không nói chuyện phiếm với tôi, chủ yếu là tôi muốn nói chuyện với anh ta, kỳ thực bởi vì tôi biết rõ trong lòng mình đang rất hốt hoảng, tôi cần để mình trấn định lại.

Chờ tóc được làm xong hoàn hảo thì sắc trời cũng đã dần tàn, bầu trời tối dần, không khí nặng nề, mưa như có như không lất phất rơi xuống đường. Tôi lái xe đến khách sạn xa xỉ nhất, lúc đi ngang qua một bảng hiệu, ngẫm lại vẫn nên gọi điện thoại cho Tiểu Hứa, nói với cậu ta, “Tôi đang ở dưới lầu của các người”.

Tiểu Hứa lắp bắp kinh hãi, nhất thời có chút ngây ngây ngô ngô, giống như không biết phải trả lời với tôi như thế nào. “Không có gì đâu, chỉ là chỗ tôi đang có một ít đồ lặt vặt, lần trước cậu chưa lấy, nên tôi đưa sang đây”. Tôi rất bình tĩnh nói: “Cậu xuống lấy đi, nếu không có thời gian, tôi sẽ gửi bảo vệ, khi nào cậu rảnh thì xuống lấy”.

“Không không, cô Trâu, tôi sẽ xuống ngay”.

Tôi ôm hộp giấy bước xuống xe, chân mang giày gót cao 10cm, trên người mặc chiếc váy ngắn siêu cấp, ngay cả tay không đi đường còn hận không thể đi lại dễ dàng, huống chi lúc này đang vướng bận ôm hộp giấy, bảo vệ vội vàng chạy đến giúp đỡ, hỏi tôi: “Thưa cô muốn đến lầu mấy”.

“Không cần, tôi chờ người”.

Tiểu Hứa rất nhanh theo thang máy xuống dưới, tôi đưa hộp giấy cho cậu ta nói: “Còn gì không nhỉ, chắc là không sót gì nữa đâu”.

Tiểu Hứa rất khách sáo nói lời cảm tạ tôi, do dự hai giây, lại hỏi tôi: “Cô Trâu có thời gian không, Tô tiên sinh đang ở trên lầu, hay là... cô tự mình lên gặp ngài ấy một chút đi”.

Tôi tuyệt không muốn gặp Tô Duyệt Sinh, tôi nói: “Tôi lười lên, cậu đem đồ lên đi, nếu anh ta không hỏi gì thì cũng đừng nói có tôi tới, coi như là lần trước cậu đã lấy đủ đồ rồi. Mà quên đi, mấy thứ này chắc anh ta cũng chẳng cần, cậu giúp anh ta ném đi cũng được”.

Tiểu Hứa dù sao cũng rất chân thật, mồm há thật to nhưng vẫn không biết nên nói gì cho tốt, tôi đây đã vậy vậy tay đi rồi.

Con người một khi đã chấp nhận làm lại từ đầu, kỳ thật cũng không có gì đáng ngại nữa, thời điểm sơn cùng thủy tận, bất quá chỉ cần cắn răng một cái, đừng coi mình là người, nhắm mắt xông qua thôi.

Tôi đến khách sạn, đặt một gian phòng trắng mát, bởi vì là phòng dành cho trắng mát, nên khách sạn còn tặng chai sâm banh. Tôi chẳng quan tâm để ý làm gì, cứ thế mở rượu rót một ly uống.

Lần đầu tiên uống sâm banh là lúc tôi mười sáu, mẹ đem chai sâm banh về nhà, chúc mừng tôi thắng điểm login. Trường Trung học của chúng tôi vẫn luôn coi trọng chuyện học tập, từ năm lớp 11 đã bắt đầu tổ chức vô số cuộc thi thử, sau đó lấy hiệu suất các kỳ thi của trường Cao đẳng trong bao năm qua làm điểm chuẩn, nếu kết quả thi thử vượt qua điểm chuẩn kia gọi là login. Nếu mỗi cuộc thi đều đạt login, như vậy chuyện thi vào trường cao đẳng hay đại học chính quy hẳn sẽ không phải vấn đề quá lớn. Đáng tiếc thành tích của tôi vốn bình thường, mỗi lần đều nghiêng ngã lão đảo, đa số đều không qua nổi login.

Thầy giáo biết chuyện đều nói nhà tôi gia cảnh tốt, trong nhà có tiền, bọn họ cũng mặc kệ, dù sao mẹ tôi đều có thể bỏ tiền cho tôi đi học đại học, mỗi ngày ông chỉ nhìn chăm chăm vào học sinh ngoan hiền Trần Minh Lệ, trông cậy cô ấy đạt Bắc Đại Thanh Hoa, sau đó được viết tên lên bảng vàng danh dự, tạo vẻ vang cho trường. Nếu đạt được danh hiệu thủ khoa nữa thì quá tốt rồi.

Kỳ thi vào trường Cao đẳng rốt cục cũng xong, đối với con gái mười tám mọi thứ đều cảm thấy mới mẻ, anh ta dạy tôi cách ăn cơm tây, cách dùng nĩa, lúc ngồi xuống chân nhất định phải khép lại, khi đứng lên thắt lưng phải thẳng. Lúc người đàn ông giúp người kéo ghế ngồi, người sẽ nhẹ giọng nói cảm ơn.

Lúc đó tôi chẳng suy nghĩ gì cả, chỉ mong mau mau học lên đại học, học đại học chính là người lớn rồi, học đại học tức là được tự do, tôi có thể muốn làm gì thì làm.

Tôi uống thêm mấy ly sâm banh, đang ngà ngà say lại nhớ tới Trần Minh Lệ, tôi rốt cục cũng nhớ ra, cô ấy thi rất Cao đẳng, đạt 566 điểm, số điểm này cũng đủ vào được một trường đại học không tệ lắm, nhưng Trần Minh Lệ bình thường luôn đạt được ít nhất 660 điểm hơn kia, sau ngày có kết quả thi, cô ấy liền nhảy lầu tự tử.

Tôi cảm thấy trí nhớ của mình như bị phá thành từng mảnh nhỏ, tôi nhớ được từng chút từng chút rồi rạc nhưng so với ký ức vốn có thì hoàn toàn không giống. Tôi nhớ lúc cô ấy dẫn tôi theo đi gặp Trình Tử Lương, nhớ rõ thời gian nghỉ hè tôi, cô ấy và Trình Tử Lương hẹn nhau ăn cơm, tôi nhớ rất rõ, sau kỳ thi cô ấy đậu vào một trường đại học danh tiếng, sau đó, liền bật vô âm tín.

Nhất định là say rồi, nhưng với tửu lượng của tôi, chỉ mấy ly sâm banh thì đâu làm say được tôi.

Tôi gọi điện thoại cho Hạ Nguyên Tân, không đợi anh ta lên tiếng tôi liền cướp lời: “Hạ tổng, tôi đặt phòng rồi, khách sạn XX phòng 2501, anh mau đến đây đi, anh nói không muốn chờ phụ nữ, cho nên tôi sẽ ở đây chờ anh”.

Tôi cười hi hi gác điện thoại, sau đó lại tiếp tục uống sâm banh. Tôi cũng không biết mình đã uống bao nhiêu, tóm lại đèn bên ngoài phòng càng lúc càng sáng, ánh đèn neon trong thành phố đều được bật lên hết,

đủ mọi màu sắc biến hiệu, lầu cao nhà thấp, đèn đường uốn lượn, tất cả mọi thứ đều sáng ngời.

Trong phòng có xit dầu thơm mùi hoa hồng, hương thơm ngào ngạt, mùi sâm banh pha lẫn nước hoa, khiến người bên trong càng thêm say.

Ngày tốt cảnh đẹp, mà tôi ở chỗ này chờ đợi bán đứng chính mình.

Tôi đá giày cao gót qua một bên, ngã mình xuống giường lớn, ly rượu sâm banh trống trơn dán vào mặt tôi, tên kia, nếu còn không đến tôi thực sự sẽ ngủ luôn. Tôi cũng không phải mỹ nhân ngủ, tư thế ngủ hẳn là không đẹp mắt rồi, chẳng lẽ anh ta thực sự cao hứng mà hôn cho tôi tỉnh dậy sao?

Tiếng chuông cửa thánh thót rột cục vang lên, tôi phần chần tỉnh thần nhảy xuống giường, chân trái đá chân phải đi ra mở cửa. Mẹ tôi từng nói, cho dù trong lòng không thoải mái muốn chết, thì trên mặt vẫn phải giữ nụ cười, có như vậy lũ đàn ông đàn bà này nọ mới không dám tùy tiện giẫm đạp con. Vì thế tôi liền nở nụ cười bí hiểm, mở cánh cửa lớn.

23. Chương 15

Đứng ngoài cửa là Tô Duyệt Sinh, kỳ thật lúc vừa thấy anh ta, tôi liền cười không nổi, biểu tình trên gương mặt không tự chủ được trở nên cứng ngắt.

Tô Duyệt Sinh liếc mắt đánh giá tôi từ đầu tới chân, vách tường cạnh cửa có gắn một chiếc gương trang trí, tôi nhìn vào trong gương thấy mình vô cùng chật vật, vừa mới rồi lẫn lộn mấy vòng trên giường, chiếc váy kia đặc biệt ngắn, quả thực sắp bị kéo lên đến tận eo rồi, tôi xấu hổ kéo nó xuống, nhưng kéo thế nào cũng không kéo nó dài thêm được tẹo nào, đầu tóc xinh đẹp lúc chiều tỷ mỉ búi chải giờ đã rối loạn, rậm rạp như một đám rừng hoang, tóm lại muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu.

Với loại tình huống này, tôi đành phải tự mình tìm bậc thang để leo xuống, tôi ngượng ngùng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Tô Duyệt Sinh không trả lời, đi vào phòng, nhìn chằm chằm vào chai sâm banh trong thùng đá, sau đó nhặt ly rượu không trên giường lên để ở chỗ bàn, anh ta nhìn đến đôi giày cao gót bị tôi đá lung tung trên thảm trước giường, cuối cùng, mới cầm lấy một ly sạch khác, tự rót sâm banh cho chính mình.

Tôi nhìn anh ta chằm chằm uống rượu sâm banh, quả thực chỉ muốn cầm chiếc giày cao gót kia ném thẳng vào trán anh ta.

Tên hỗn đản này!

Uống xong một ly sâm banh, Tô Duyệt Sinh mới nói: “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì”.

Tôi cầm điện thoại lên, nhanh chóng xem lại lịch sử cuộc gọi, sau đó nói với anh ta: “Không có gì cả, tại tôi gọi nhầm số”.

Tô Duyệt Sinh cười một tiếng nói: “Đừng nói là cô chỉ uống mấy ly sâm banh, cho dù uống say đến chết, cũng đâu thêm gọi cho tôi. Nếu cô thích chơi đùa, vậy cứ ở trong này từ từ mà chơi đùa đi”. Nói xong liền đứng dậy bỏ đi, tôi vội vã nắm lấy tay áo anh ta: “Em sai rồi, là em sai, anh đừng giận”.

Tôi lắp ba lắp bắp đem mọi chuyện tiền căn hậu quả nói qua một lượt, vốn dĩ chuyện này cũng không phức tạp, nhưng bởi vì chột dạ, cho nên tôi mất khí lực rất lớn mới nói rõ ràng xong mọi chuyện được. Tô Duyệt Sinh nghe xong thì trầm mặc, cũng không tỏ thái độ gì. Tôi nhất thời bẽ tắc, đành phải ngượng ngùng cầm lấy chai sâm banh rót rượu cho anh ta, anh ta chạm cũng không chạm vào ly rượu kia, qua một lúc lâu, mới nói với tôi: “Đây là lần cuối cùng”. Anh ta nói: “Tôi hy vọng sau này cô đừng đùa giỡn với loại tâm kế này, lần sau tôi sẽ không xen vào nữa. Đây coi như là lễ vật chia tay”.

Tôi dùng âm giọng rất nhẹ nói: “Cảm ơn.”

Lúc này anh ta mới đưa mắt nhìn tôi, kỳ thật cũng chỉ là liếc một cái, bị anh ta nhìn như vậy, tôi đột nhiên xuẩn ngốc hỏi: “Đêm nay anh không ở lại sao?” Nói xong tự bản thân tôi còn cảm thấy hối hận, hận không thể cắt phăng lưỡi chính mình đi.

Tô Duyệt Sinh cười cười, bình thường khi anh ta cười như thế này, đều khiến người ta cảm thấy đáng giận, anh ta nói: “Thất Xảo, tôi nói rồi, tôi không muốn gặp lại cô, rất phiền”.

Tôi cúi đầu đưa anh ta ra cửa, anh ta đi rất nhanh, sau khi đóng cửa tôi mới cảm thấy lòng bị tổn thương. Mọi chuyện được giải quyết, tôi hẳn phải rất cao hứng mới đúng. Nhưng tôi vẫn rất lo lắng, Tô Duyệt Sinh rất tức giận, tôi dùng chút mưu kế nông cạn như vậy, đương nhiên sẽ bị anh ta nhìn ra, bất quá anh ta vẫn đến đây, kỳ thật tôi mong tự tìm cho mình một bậc thang, anh ta thì thuận thể cho tôi một bậc thang, có điều tôi lại cảm thấy quá khó.

Lúc tôi nâng ly uống cạn hết chai sâm banh, không biết đã đi toilet bao nhiêu lần, tôi nhớ rõ đã ở trong bồn tắm lớn ngâm mình đến mức thiếu chút nữa chết đuối, may mắn tôi túm được chiếc điện thoại bên cạnh, mượn chút lực còn sót, lại bắt được tay vịn, dây điện thoại bị tôi kéo giãn thành một đường dài, bên trong vang lên tiếng ong ong, ống nghe bị rơi vào trong nước, tôi cũng không để ý, cứ mặc kệ, lớn tiếng hát. Tôi càng không biết bản thân cuối cùng trở lại giường ngủ như thế nào. Ngày hôm sau, tôi đang ở dưới đại sảnh làm thủ tục trả phòng, Trình Tử Lương gọi điện cho tôi, tôi không muốn tiếp, ấn nút ngắt cuộc gọi, một lát sau anh ta lại gọi, tôi lại ngắt, đợi đến lần gọi thứ ba, tôi không kiên nhẫn nữa, phát giận trút vào trong điện thoại: “Anh làm ơn đừng phiền tôi nữa có được không? Rốt cuộc anh lấy thân phận lập trường gì mà đòi quản chuyện của tôi?”

Anh ta không nói gì nữa, Trình Tử Lương rốt cuộc vẫn là có lòng tự trọng, không cố ý tiếp tục dây dưa.

Tôi trở lại Trạc Hữu Liên đi làm, lòng thấp thỏm lo lắng, khắp nơi đều xem không vừa mắt. Nhóm nhân viên cũng biết gần đây tâm tình tôi không tốt, cho nên người người đều thu mình im lặng. Chỉ có A Mãn dám tìm đến tôi gây phiền, bắt tôi xuống hầm kiểm kê rượu đỏ. Loại rượu đắt tiền mỗi quý kiểm kê một lần này, đòi phải do chính tôi ký tên kiểm duyệt, đây vốn là điều lệ từ trước đến giờ. Tôi cũng không dám phản bác, đành phải cùng A Mãn đi xuống hầm rượu kiểm kê.

Bên trong hầm rượu nhiệt độ cùng độ ẩm nhất định, khiến người ta không cảm thấy thoải mái. Trên giá xếp đầy chỉ chít những chai rượu đỏ, đa số đều tích một tầng dày tro bụi, nghe nói đây cũng là lẽ thường, loại rượu không thịnh hành thường sẽ ít lấy ra lau chùi, chỉ đợi đến khi có khách gọi mới đem ra lau, cứ thế lưu trữ dần trong nhiều năm trông thật thương cảm. Tôi nhớ tới có một lần đi du lịch sang Thổ Nhĩ Kỳ, trong thành phố cổ kính của nước ngoài có một cái chợ truyền thống. Tại một cửa hàng nhỏ ở nơi này bày bán rất nhiều công cụ bằng đồng xưa, xem vẻ như đã qua nhiều năm. Chủ cửa hàng lấy một chiếc đế nến ra cho chúng tôi xem, phía trên đóng dày một lớp khói dầu, bề mặt đầy tro bụi, thổi một hơi khiến người bị sặc đến nỗi không mở mắt ra được. Tôi chợt vật che mặt lại, có người từng nói: “Đây là bụi cổ đồ”.

A Mãn còn ngồi xổm nơi đó kiểm tra nhãn rượu, tôi đã quên mình đi cùng ai đến Thổ Nhĩ Kỳ, cũng chỉ nhớ mỗi câu nói kia thôi. Còn có lúc đó tôi dùng chiếc khăn lụa màu lam che mũi. Tại Địa Trung Hải, tàu biển chở khách đều theo định kỳ, trên sàn tàu gió quá lớn, chiếc khăn lụa bị gió thổi bay xuống biển. Hình ảnh ngắt quãng vụn vặt từng mảnh nhỏ, giống như từng đoạn nhỏ trong phim điện ảnh được dựng nên, trong đầu tôi nhোáng cái hiện lên, rồi chớp mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Tôi lắc lắc đầu, cố gắng buộc bản thân không suy nghĩ đến những vấn đề mơ hồ này nữa, nếu thật sự có mất đi một phần ký ức, vậy thì hãy để cho nó mất luôn đi, tôi chưa bao giờ vì mất đi gì đó mà đau khổ rồi rầm, bởi vì đối với quá khứ nhớ mãi không quên là một chuyện rất xa xỉ, tôi nào có loại tư cách này. Tôi và A Mãn cùng nhau kiểm kê rượu đỏ, mỗi người một giá, đếm tới đếm lui vẫn thiếu một chai loại lâu năm.

Haut-Brion, giá của chai rượu này cũng không phải đắt lắm, A Mãn lại đếm một lần nữa, vẫn thiếu một.

A Mãn đi đối chiếu với sổ sách kiểm kê trong kho, tôi ngồi trong hầm rượu nghỉ một chút. Một mỗi sau một lúc lâu, mặt xám mảy tro, nên tôi cũng lười tìm ghế dựa mà ngồi, cứ thế an vị trên mặt đất, tựa lưng vào giá rượu... từng ngăn từng ngăn trên giá làm lưng tôi rất đau. Tôi bỗng cảm thấy vô cùng chán ghét cuộc sống này, mười năm, cơm ngon mặc đẹp, xe sang nhà lớn, vật chất phong phú tôi đều có, mỗi khi tôi lái chiếc sport đi giống như một trận gió thổi tung mặt đường, vô số người hâm mộ ghen tị, bản thân tôi còn đắc ý dào dạt, nhưng rốt cuộc có gì là của tôi đâu?

Thảo nào Tô Duyệt Sinh nói thấy tôi phiền, tôi cũng tự thấy mình rất phiền.

A Mẫn cầm một tờ giấy đi vào, nói với tôi: “May là tìm được, nghe nói có lần cô cầm chai rượu đến khu ghế lô ‘Thỉnh Vũ thanh’, lúc đó không ký tên nên họ viết tạm hóa đơn này, sau đó cũng quên không bổ sung. Thời điểm tôi đi tìm, thủ kho sợ tôi muốn khóc luôn, thiếu điều muốn nuốt luôn âm giọng, bảo ông ta tìm đâu ra tiền mà đền chai rượu quý này chứ? Cô cũng thiệt là, tự mình định ra chế độ nhưng cũng chính mình không chịu chấp hành...”

Tôi chặn ngang lời A Mẫn hỏi anh ta: “Anh cảm thấy, nếu tôi không kinh doanh nghề này nữa thì thế nào?”

A Mẫn không quá kinh ngạc, ngược lại hỏi tôi: “Có phải có ai đứng sau lưng phá rối gì không? Thời gian gần đây chúng ta gặp rất nhiều phiền toái”.

Tôi biết không có cách nào nói chuyện với anh ta, vì thế một mình tôi đứng lên: “Trở lại quầy rượu thôi”.

Kỳ thực bắt đầu từ hôm nay, mấy chuyện náo loạn của Trạc Hữu Liên đã dần dần lắng xuống, Hạ Nguyên Tân không xuất hiện nữa, cũng không so đo chuyện tối hôm đó tôi cho anh ta leo cây, gió êm sóng lặng, giống như tất cả đều là nước chảy trôi đi không để lại dấu vết. Công việc làm ăn cũng dần dần tốt trở lại, mùa hè là thời điểm việc làm ăn của chúng tôi được thuận lợi, bởi vì thời tiết nóng, trên núi mát mẻ, không khí lại tốt, có điều mùa hè thì nhiều muỗi, mà chỗ này của chúng tôi cây cối rậm rạp, mỗi ngày lúc trời chạng vạng, Trạc Hữu Liên bắt đầu dùng thuốc xịt muỗi, từng đám khói thuốc màu vàng bay chi chít khắp nơi, giống như những đám mây của yêu tinh trong ‘Tây Du ký’. Tôi ở trong văn phòng nhìn xuống con đường trong công viên đầy thuốc diệt muỗi, núi rừng ủ dột, sương chiều nổi lên bốn phía, khắp nơi sương khói lượn lờ, tôi cảm thấy bản thân giống như yêu tinh lâu năm sống trong núi, coi sóc động phủ đẹp như chốn thần tiên, thủ hạ là vô số Nhiếp Tiểu Thiên đẹp tựa mỹ nhân, ai biết tất cả những thứ này lại chỉ là ảo ảnh?

Lúc này tôi cảm thấy mọi chuyện đều đã qua, vì thế một mình một người đi đến Tứ Xuyên. Ở Tứ Xuyên có một vùng núi gọi là Lương Sơn, tôi đã đi qua vài lần. Nơi đó chính là quê nhà của mẹ tôi, tôi không biết bà rời khỏi núi này vào năm nào tháng nào, tóm lại sau khi bà đi, một lần cũng chưa từng trở về, càng miễn bàn đến chuyện đưa tôi trở về. Mãi cho đến sau khi bà qua đời, trong đầu tôi mới có ý nghĩ muốn nhìn thấy Lương Sơn.

Lần đầu đến Lương Sơn, tôi hoàn toàn không có kế hoạch, cho nên lộ trình rất gian khổ, đầu tiên bay đến Thành Đô, sau đó chuyển sang xe lửa, lại đổi thành xe khách đường dài, cuối cùng phương tiện dùng đi vào núi là xe ba bánh. Tôi tìm được thị trấn nọ, nơi mẹ tôi từng đề cập qua, nhưng không ai nói cho tôi biết nơi này từng có một cô gái bỏ nhà trốn đi, mà tên mẹ tôi trên chứng minh thư không chính xác, nghe nói đã sửa đổi lâu rồi. Nói đến thật buồn cười, họ tịch của mẹ cũng là sau này mới làm, tôi ngay cả tên trước đây của bà là gì cũng không biết.

Cách vài năm tôi lại đến Lương Sơn một lần, mỗi lần đi, biến hóa đều rất lớn, vốn dĩ không có xe đi lại trong thôn, vốn dĩ trong trấn chỉ có một vài cửa hàng nhỏ con con. Mỗi lần tôi đều ngẫm nghĩ trong lòng, không biết liệu tôi có gặp phải cha ruột của mình hay không, hoặc là sẽ gặp được ông ngoại bà ngoại chưa từng biết mặt.

Mẹ tôi chỉ nói với tôi về chuyện này có một lần, trong nhà muốn bà lấy chồng, nhưng bà đã yêu ba tôi, hai người tự định chung thân, nên mới theo ông ấy bỏ trốn đi nơi khác. Đón xe lửa đi suốt mấy ngày đêm, ra nhà ga, người đặc biệt nhiều, bà muốn đi toilet, ba tôi dẫn theo bà đi tìm nhà vệ sinh công cộng, chờ đến khi bà trở ra, ba tôi không biết đã đi nơi nào rồi, hành lý cũng không thấy. Mẹ tôi không dám đi trình báo án, sợ bị người nhà tìm đến bắt về, bà chỉ là một cô gái trẻ, từ trước tới giờ đi xa nhất cũng chỉ tới thị trấn là cùng.

Trong biển người mờ mịt ở chốn thành thị, trên người mẹ tôi chỉ có bảy mươi đồng tiền, ở tại một khách sạn nhỏ được vài ngày, bà chủ thấy mẹ cùng đường, nên xúi giục mẹ buôn bán xác thân. Mẹ tôi không chịu, đánh bạo đi ra ngoài tìm việc làm, thế nhưng tìm được một công việc làm bảo mẫu.

Chủ nhà cảm thấy bà tay chân nhanh nhẹn, tính khí thuộc con nhà có giáo dục, chăm lo cho đứa nhỏ cũng rất tận tình, ngay cả con chó Nhật trong nhà nuôi cũng thích bà. Qua một hai tháng, bỗng nhiên bà phát hiện mình đã mang thai. Lúc đó bà bất quá mới có mười tám tuổi, rất nhiều năm sau đó còn cười hi hi nói với

tôi: “Lúc đó gấp đến độ mỗi ngày đều ra bờ sông đi tới đi lui, thật sự là ngay cả cái chết cũng đã nghĩ đến rồi”.

24. Chương 16

Tôi không lên tiếng, cũng tại tôi hại bà, bà đương nhiên không chết, ông chủ nhà có ý dòm ngó bà, bà liền biết thời biết thế, cùng ông ta lên giường. Qua trận, lặng lẽ nói cho ông ta biết chuyện bà mang thai, ông chủ nhà nóng nảy, đưa cho bà ba ngàn đồng, bảo bà đi bệnh viện. Hơn hai mươi năm trước, ba ngàn đồng là rất đáng giá, mẹ tôi cầm khoản tiền kia bỏ đi, sau đó ở tại một ngõ hẻm trong thành thị thuê gian phòng cũ, sinh ra tôi.

Tôi rất khó hiểu vì sao bà muốn sinh ra tôi, kỳ thực chính bà cũng không hiểu, về sau có đôi lần nhắc đến chuyện này bà nói: “Mẹ đâu phải chỉ có một mình, mẹ còn có con”. Chỗ thành thị nhà cao người đông, một cô gái từ trong hẻm núi Đại Lương bước ra, đưa mắt nhìn xung quanh không quen biết một ai, giống như con thuyền con giữa biển lớn, lúc nào cũng có thể lật úp. Bà giữ lại tôi, có lẽ vì muốn có người làm bạn cùng.

Nhà ở núi Đại Lương không thể trở về, bà cũng không tính trở về, cứ như vậy mang theo tôi sống sót, lúc tôi còn nhỏ bà mở một tiệm may nhỏ, tôi ở cạnh chiếc máy may chơi đùa, trên người mặc bộ áo do bà dùng vải vụn may thành. Lúc đó tôi đầu tóc đen thùi, gương mặt tròn tròn, người người đều thích chơi đùa cùng, có người thường xuyên đến mua vải, chỉ vào bộ đồ trên người tôi, muốn may một bộ giống vậy cho con trẻ ở nhà. Không quá vài năm các tiệm may trong thành thị ngày càng ít, việc làm ăn cũng ngày càng kém, mọi người đều đến Trung tâm thương mại mua quần áo, không đi may nữa, mẹ tôi chuyển sang bán bánh kẹo hạt dưa, cửa hàng lấy tên là tiệm bánh Tây Thi. Đến khi tôi vào tiểu học, mẹ đi học thêm nghề cắt tóc, thời đó các tiệm làm tóc kiếm được rất nhiều tiền, mẹ một mình trông coi tiệm, chuyện làm ăn đặc biệt tốt, tôi thường ngồi trên ghế cắt tóc trong tiệm, xem bà vừa cắt tóc cho người ta vừa trò chuyện tán gẫu.

Hồi nhỏ tôi rất ít nói, luôn luôn có mấy người đàn ông sờ bóp tay mẹ, hoặc có khi sờ lên mặt của bà. Trước mặt tôi mẹ luôn cười cười tránh đi, cũng thường có mấy người đàn ông nựng má tôi: “Gọi ba ba đi, gọi một tiếng sẽ mua kẹo cho con ăn”.

Những người này toàn bộ chỉ muốn chiếm tiện nghi của mẹ, trong lòng tôi biết lời nói ra chẳng có gì hay ho, nhưng tuổi còn nhỏ, không biết mắng chửi người, chỉ có thể hung hăng trừng liếc mấy người đó, tiếp tục trầm mặc cuối đầu, nhìn tóc đen rơi đầy trên đất. Tôi nghĩ nếu sau này mẹ bắt tôi học nghề cắt tóc giống bà rồi cùng làm cho tiệm, những người này dám đến chọc tôi, tôi sẽ dùng kéo đâm vào yết hầu của bọn họ.

May mắn tiệm cắt tóc của mẹ mở không được bao lâu thì đổi thành thẩm mỹ viện, thuê những cô gái trẻ tuổi, khách khứa ra ra vào vào tất cả đều biến thành khách nữ, khi đó việc làm đẹp vừa phát triển, tất cả những người đến đều là các cô gái con nhà giàu có. Mẹ tôi ngày ngày làm việc đến tối lưng vác một bao đầy tiền về nhà, sáng hôm sau chờ ngân hàng mở cửa lại đi gửi tiền vào. Có lần nửa đường bà gặp phải cướp, tên cướp đâm vào bụng bà một dao thủng cả lá gan, thiếu chút nữa mất mạng. May mắn lúc ấy vừa vận có người qua đường, tên cướp chỉ cầm tiền đi, không đâm thêm mấy dao.

Mẹ tôi dưỡng thương thật tốt xong xuất viện liền triệt để thông suốt, có rất nhiều đàn ông giàu có muốn theo đuổi bà, bà chết cũng không chịu đáp ứng, vì bọn họ đều có vợ nhà con nhỏ. Bà thường nói với tôi, bán một lần là vì không còn cách nào, bây giờ không giống như năm đó là sơn cùng thủy tận, việc gì phải đi trêu chọc người đã có gia đình.

Nhưng có lẽ sau khi đi một vòng từ quỷ môn quan trở về, mẹ tôi bỗng nhiên có suy nghĩ cởi mở, bà vẫn còn trẻ tuổi xinh đẹp, giao tiếp với đàn ông ngày càng nhiều, hơn nữa càng ngày càng có phong thái.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, tôi cũng không thể nói mẹ tôi là người tốt, vẫn là người xấu thôi, vận mệnh của bà quá khổ, bà cố hết sức giãy dụa, cũng không thể rũ hết nước bùn lầy nhiễm.

Thời buổi bây giờ, còn ai có thể sánh được với đóa sen đầu?

Lúc bay đến Thành Đô, ngồi trong khoang hạng nhất tôi gặp một cái gái xinh đẹp, chuyến bay của chúng tôi là dành riêng cho những vị khách tai to mặt lớn, cho nên khoang hạng nhất cũng không có nhiều người ngồi. Tôi với cô ấy ngồi song song nhau, cách lối đi ở giữa. Thời điểm chọn món ăn chúng tôi có điểm chung là cùng chọn cơm hải sản, nhưng chỉ có một phần, vì thế cô ấy nhường lại cho tôi. Tôi cảm thấy những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp thường rất ít khi không kiêu căng như vậy, cho nên vừa nói lời cảm tạ, vừa thuận miệng khen chiếc túi Veneta của cô ấy trông thật đẹp mắt. Cô ấy cười khê, dáng vẻ rất hạnh phúc nói: “Bạn trai đi Ý mua cho đó, kỳ thực bình thường tôi không hay dùng túi hiệu này”.

Cô gái trời sinh ban cho chút may mắn, xuất thân phú quý, trưởng thành bình an thuận lợi, gặp gỡ người đàn ông tài mạo môn đăng hộ đối, giúp chồng dạy con cứ như vậy mà qua cả đời. Có đôi khi Thượng Đế bất công như vậy đó.

Chúng tôi tán gẫu qua lại với nhau một lúc, thì ra tên cô ấy là Giang Huệ, bác sĩ khoa ngoại, mới từ nước ngoài trở về, bác sĩ chuyên nghiên cứu trị liệu nổi danh trên toàn cả nước, nhân dịp nghỉ hè tính đến Thành Đô thăm bạn học, thuận tiện đến Cửu Trại Câu. Cô ấy hỏi về tôi, tôi nói tôi muốn đến Lương Sơn.

Cô ấy rất hứng thú, hỏi tôi rất nhiều chi tiết, cuối cùng còn muốn cùng tôi đi đến Lương Sơn. Tôi hoảng sợ, cô ấy nói bản thân có một đồng nghiệp đang công tác tại Tổ chức chữa bệnh thế giới, phục vụ cho những đơn vị vùng sâu vùng xa tại các quốc gia nghèo khó trên thế giới, cô ấy vô cùng khâm phục. Lần này có cơ hội như vậy, nên muốn theo tôi vào núi nhìn một chút, nói không chừng có thể giúp đỡ cho người dân địa phương.

“Trên núi rất cực khổ”. Tôi uyển chuyển nói với cô ấy: “Có đôi khi không thể tắm rửa, bởi vì nguồn nước ở rất xa, phải đi mấy chục dặm đường núi mới có nước nấu”.

Cô ấy hoàn toàn không bị tôi dọa sợ, nói: “Tôi đã từng cùng thầy đến Ethiopia rồi”.

Tôi liều mạng nhớ lại bài học địa lý hồi còn trung học, mơ hồ chỉ nhớ Ethiopia ở phi châu. Giang Huệ nói cho tôi biết đây là nước có số dân mắc bệnh AIDS nghiêm trọng nhất, hơn nữa còn là quốc gia nghèo khó khốn cùng nhất thế giới. Cô ấy nói: “Cô chắc chắn tưởng tượng không nổi tình cảnh khốn cùng ở nơi đó đâu”. Được rồi, nếu cô ấy đã có kiến thức về những quốc gia nghèo khó cùng cực vậy dẫn theo cô ấy đến Lương Sơn chắc cũng không có vấn đề gì quá lớn đâu.

Chúng tôi trò chuyện tán gẫu với nhau rất ăn ý, ra khỏi sân bay cần phải nghỉ lại Thành Đô một đêm, chúng tôi cùng nhau đón xe đến khách sạn. Bạn học của cô ấy hiện thời đang bị điều đi công tác ở Ngân Hán, vì thế cất hành lý, tôi dẫn cô ấy đi ăn đậu hoa ngư.

Một nửa dòng máu là người Tứ Xuyên, kỳ thực tôi có thể ăn cay. Giang Huệ thì hoàn toàn không thể ăn cay. Cô ấy là điển hình của miệng anh đào nhỏ, môi màu đỏ nhạt, giống đóa hoa đào mềm mại, bên cạnh thức ăn đặt ly nước lạnh, cô ấy vừa ăn vừa hít hà: “Cay quá cay quá!”. Cô ấy bị cay đến chảy cả nước mắt, ánh mắt trong suốt hờn dỗi nhìn tôi, “Sao ăn cay thế này mà da cô còn đẹp vậy hả?”

Trong lòng tôi bỗng nhiên một trận mềm mại, nếu tôi có một cô em gái, nhất định cũng sẽ khiến người yêu thương như vậy.

Ngày hôm sau, tôi gọi điện thoại thuê xe việt dã đưa đến bãi đỗ xe của khách sạn, lúc Giang Huệ nhìn thấy chiếc xe cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi tôi: “Đường khó đi lắm hả?”

“Không thể nói là dễ, bắt quá xe việt dã thì tiện lợi hơn chút”. Tôi hỏi cô ấy: “Cô có đem theo hộ chiếu không?”

Cô ấy lắc đầu.

Tôi đeo kính mát: “Vậy được rồi, đi thôi.”

Chúng tôi có hai gói hành lý cũng không nhiều lắm, tùy tiện ném ở phía sau xe, lúc đi ngang qua siêu thị, còn ghé xuống mua một đồng đồ ăn uống vặt. Đường đi tương đối gian khổ, tôi mới không cần đồ ăn uống cao cấp mà bị nguội lạnh, thà ở trên đường cắn bích quy uống nước khoáng. Giang Huệ nghe tôi nói vậy, lại mua nhiều thêm mấy hộp cơm giữ nhiệt.

Lái xe đường dài khiến người cảm thấy sung sướng, hơn nữa đường cao tốc từ Thành Đô đi ra rất tốt, đến chiều xe trên đường càng ít, mặc dù có xe tải lớn nhưng cũng không nhiều. Xe chúng tôi chạy một đường thẳng về hướng nam, mặt trời vẫn phơi nắng hơn phân nửa gian điều khiển trong xe, cả người Giang Huệ đều tắm trong sắc vàng của ánh mặt trời, tinh thần cô ấy cũng rất tốt, trên đường nói chuyện nhàn thoai với tôi, thường thường còn hỏi đông hỏi tây chứ không có ngủ gà ngủ gật, đến hoàng hôn thì chúng tôi đã đi được mấy trăm cây số rồi, thời tiết dần dần thay đổi, từng đám mây đen cuộn cuộn ở nửa cuối chân trời, bầu trời càng ngày càng thấp, lại đi thêm mấy chục cây số nữa, từng hạt mưa lớn nện xuống, đập vào tấm chắn thủy tinh vang lên rào rào.

Ai không lái xe trên đường cao tốc trong tiết trời mưa gió sẽ không biết, loại tình hình này có bao nhiêu khủng bố. Đèn pha cực đại bật lên cũng không soi rõ được đường đi phía trước bao nhiêu, chỉ cảm thấy như lúc nào cũng có một thùng nước hung hăng hắt lên kính chắn gió, cần gạt nước chạy nhanh hết công suất, chung quanh đều là trắng xóa, chiếc xe tựa như đang đi qua lòng sông.

Tôi cảm thấy cứ thế này sẽ vô cùng nguy hiểm, vì thế nói với Giang Huệ: “Tìm chỗ đậu xe tránh đường cao tốc nhé, mưa lớn quá”.

Giang Huệ gật gật đầu.

Tôi nhìn thấy phía trước có bảng hiệu, chỉ còn cách cửa khẩu 3 cây số nữa, vì thế cho tốc độ xe chạy chậm lại. Lúc này có một chiếc xe màu bạc từ phía sau vượt nhanh qua xe chúng tôi, tốc độ phải nói vô cùng nhanh, bọt nước bắn tung tóe lên kính xe bằng thủy tinh, rào một tiếng, khiến tôi và Giang Huệ giật nảy mình. Giang Huệ nói: “Đúng là không muốn sống nữa mà”.

Vài phút đồng hồ sau chúng tôi gần đến cửa khẩu, lại thấy chiếc xe vượt qua chúng tôi lúc nãy, tốc độ của nó rõ ràng đã chậm lại, bởi vì phía trước cách đó không xa có một chiếc xe vận tải lớn, lớp xe của xe vận tải lớn cao, tóe nước bắn ra cỡ vài thước xa, chiếc xe kia theo phía sau xe vận tải, rõ ràng đang tính toán muốn vượt qua. Tôi đã nhìn thấy dấu hiệu của cửa khẩu phía trước, vì thế bật đèn xe quẹo phải, lúc này chiếc xe kia đã chạy song song với chiếc xe tải, mắt thấy sắp vượt qua, không biết vì sao, đột nhiên phương hướng của chiếc xe mất đi không chế, toàn bộ thân xe đều tạt qua bên phải. Tôi nghe thấy tiếng phanh xe bén nhọn, động cơ của xe tải nặng nề thay đổi tiết tấu, xuất phát từ bản năng, xe vận tải ước chừng đã ở ngay sát cạnh, nhưng xe hơi vẫn muốn vượt lên, giống như xe đồ chơi bị đẩy xéo ra ngoài, xe vận tải đập thẳng rất mạnh, toàn bộ thân xe chặn ngang ở bên phải, gần như chắn ngang giữa lộ, đường đến cửa khẩu hoàn toàn bị ngăn chặn. Tôi cũng đã sớm đạp phanh xe, chuyện xảy ra quá nhanh, tôi nghe thấy tiếng lốp xe ma sát rít chói tai, nhưng xe vẫn không chịu không chế lao thẳng tới chỗ thân xe tải vĩ đại kia.

Tôi nghe thấy tiếng Giang Huệ thét chói tai, trong đầu trống rỗng, ‘rầm’ một tiếng, vô số mảnh nhỏ cùng mưa to rơi đầy trên mặt trên người, túi khí an toàn căng phồng bắn ra, dây an toàn đột ngột thu lực, toàn bộ đầu ngực của tôi đập vào túi khí an toàn, trước mắt nhất thời tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi. Tôi mất đi ý thức ước chừng hai giây, hai giây sau tôi giãy dựa ngẩng đầu lên, đầu xe của chúng tôi bị mắc kẹt phía dưới xe tải, nếu không phải tôi cho xe giảm tốc độ lúc thấy gần tới cửa khẩu, nếu không phải tôi thấy chuyện không may xảy ra trong nháy mắt lập tức đạp phanh xe lại, nếu không phải tôi vừa vận thuê một chiếc xe việt dã mới tinh, có lẽ lúc này tôi và Giang Huệ đã thành thịt nát...

25. Chương 17

A... Giang Huệ

Tôi nhúc nhích một chút, vai đau đốn, cổ gồng nhin đau xoay đầu sang bên trái, gọi tên Giang Huệ, cả người cô ấy gục trên túi khí an toàn, biểu tình rất đau đốn. Tôi hỏi cô ấy: “Sao rồi?”

“Đau quá...” Trên mặt cô ấy ẩm ướt, không biết là mưa hay nước mắt.

“Đau chỗ nào?”

“Đau quá...”

“Không biết...” Hiển nhiên Giang Huệ chưa từng gặp qua loại tình huống này, sắp khóc đến nơi: “Hình như chỗ nào cũng đau... Có phải tôi sắp chết rồi không...”

“Nói bậy!” Tôi cố gắng cởi dây đai an toàn ra, cánh cửa bên gian điều khiển của xe bị biến dạng, tôi làm thế nào cũng không đẩy ra được, cuối cùng đành bỏ cuộc, tôi cúi người xuống cởi dây an toàn cho Giang Huệ: “Mau xuống xe đi, lỡ có xe nào ở phía sau chạy tới đụng vào thì chúng ta xong đời”.

Trong mắt Giang Huệ lóe lên vẻ sợ hãi, mu bàn tay cô ấy có vết máu, cũng không biết là bị thương ở chỗ nào, ngón tay tôi run run, bất quá cuối cùng tôi cũng mở được dây an toàn của cô ấy, tôi hỏi: “Cô mở cửa ra được không?”

Cổ ấy dùng sức đẩy cửa, dường như đã thực sự bị dọa đến sợ hãi, tôi vừa cúi người xuống vừa cùng cô ấy cố gắng đẩy, cửa xe bên ghế phụ rốt cuộc mở ra được, mưa lả tả dội thẳng vào, bất chợt có ánh sáng trắng lóe lên từ phía sau, thế nhưng xem vẻ như chiếc xe đó đang chạy đến đây rất nhanh, tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng lốp xe chạy bắn tung nước mưa trên đường.

Giang Huệ còn chưa phát hiện, trong chớp mắt ý nghĩ chợt lóe, tôi theo bản năng dùng sức đẩy cô ấy ra khỏi xe. Trong mơ hồ tôi nghe thấy tiếng Giang Huệ kêu một tiếng, chiếc xe kia rốt cuộc phát hiện tình hình phía trước có chuyện khác thường, tiếng phanh xe gần như vang lên cùng lúc với tiếng va chạm, tôi bị đụng mạnh thêm lần nữa, lần này không có dây an toàn cùng túi khí bảo vệ, cả người tôi đều bị đẩy lên đụng bệ kính thủy tinh chắn gió bay ra ngoài.

Tôi mất đi ý thức.

Dường như tôi đang mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ tôi nằm trên xe cứu thương, có người nắm chặt tay tôi, chết cũng không chịu buông ra, nắm đến tay tôi cảm thấy đau thật đau. Mà cũng không chỉ có tay, đau đốn giống như từ trong các mạch máu thẩm ra ngoài, toàn thân không có chỗ nào là không đau thấu xương. Giọng bác sĩ lo âu vang lên như đang ở nơi nào xa xôi lắm. Tôi theo bản năng muốn mở to mắt nhưng bất kể cố gắng thế nào cũng không chuyển động được mí mắt, tôi nghĩ mình sắp chết đến nơi rồi.

Trong mộng có một đoạn giống như ký ức chợt lóe lên, lần đầu tiên tôi mơ thấy Trình Tử Lương, anh ta hỏi tôi: “Thất Xảo, em làm sao vậy?”

Tôi ở trong mộng cười nói: “Đó là vì tôi đặc biệt hận anh”.

Tôi không biết chúng tôi đang nói chuyện gì, nhưng rất nhanh đã không thấy tăm hơi Trình Tử Lương đâu, tôi ngồi một mình trong gian phòng xa lạ, tôi thấy Tô Duyệt Sinh, vẻ mặt anh ta lạnh đến mức tựa như băng đá ngàn năm, sau đó anh ta phất tay, cứ thế giáng cho tôi một bạt tai. Bạt tai đó đánh lên khiến tôi cực kỳ đau, lòng tràn đầy khuất nhục, bỏ ra khỏi phòng lái xe chạy đi, con đường núi vừa tối vừa dài, vô số đường uốn lượn, từng vòng từng vòng xe lượn cua, lòng tôi tràn đầy phẫn uất, hận không thể chết đi cho xong. Xe càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, hai bên đường bóng cây lay động xẹt nhanh qua cửa sổ xe, cột đèn sáng như tuyết chiếu ánh sáng lên con đường phía trước, tôi gần như nghe thấy tiếng tim mình đập, đập mạnh đến trầm trọng như vậy, tôi thật sự hận không thể chết đi cho xong. Cuối cùng đến một chỗ rẽ tôi không điều khiển kịp, chiếc xe đụng mạnh vào một thân cây.

Tôi mơ thấy mình đang nằm trên giường phẫu thuật, bác sĩ ông ông nói chuyện, từng giọt huyết tương lạnh lẽo tiến vào trong cơ thể, không chỗ nào không đau, tôi đích thực chống cự không nổi, mê man lần nữa.

Dường như tôi quay trở lại năm 18 tuổi, vừa mới kết thúc kỳ thi đại học. Trời nóng đến mức như có lửa từ trên trời đốt xuống, cả thành phố đều bị bao bọc trong khí nóng cuộn cuộn. Mắt tôi sưng như quả đào, bởi vì tôi mất đi người bạn thân nhất, người bạn duy nhất, Trần Minh Lệ nhảy lầu tự sát.

Lúc mọi người báo tin cho tôi, tôi hoàn toàn không thể tin được. Điểm dự thi rất quan trọng, từ mười mấy năm trước, mọi người xung quanh tôi gần như đều nhắc đi nhắc lại tầm quan trọng của điểm chuẩn này. Kết quả thi không khá chính là chuyện lớn tựa như trời sập, ngay cả loại sinh dỏ như tôi cũng cả ngày trông ngóng vào vận may của mình, mong sao có thể vượt qua được kỳ thi.

Ai nói điểm thi không có tác dụng?

Cho dù có tiền, cũng đâu thể so được với một học sinh ưu tú được thầy giáo yêu mến, bạn bè hâm mộ?

Tôi đến gặp giáo viên trung học lần cuối, tìm đến chỗ giáo viên chủ nhiệm điền vào đơn nguyện vọng, ở nơi đó gặp được vài bạn học, các đại gia lú lú cười nói, không ai nhắc tới Trần Minh Lệ. Thành tích của tôi gần như chỉ có thể đứng hàng ba, nhưng chủ nhiệm lớp cũ vẫn rất nhiệt tình, loại nhiệt tình này trong quá khứ mấy năm trước chưa bao giờ có, bà cười híp mắt nói: “Điền nguyện vọng cho tốt vào nhé, chọn một trường thật chuyên nghiệp, sau này vào đại học rồi phải tự chăm sóc cho mình”.

Lúc đó nhất định là tôi đã rơi nước mắt, bởi vì tôi nhớ rõ lúc mình từ văn phòng giáo viên đi ra, ngẩng đầu nhìn một chút, một nửa sân thể dục chìm trong ánh tím trời chiều. Tôi một thân một mình trèo lên xà đơn, ngồi ở chỗ kia nhìn ánh chiều tà trong ngày hè từng chút một hạ xuống, từng đoàn muỗi bay múa, tiếng ong ong vo ve vang lên. Tôi nghĩ đến Trần Minh Lệ, nhớ tới vô số cái hoàng hôn, tôi và Trần Minh Lệ tay nắm tay, ở trong sân thể dục xoay quanh. Đi tản bộ trong sân thể dục là hoạt động chủ yếu của đời học sinh, cô ấy học từ vững tiếng anh, cũng đốc thúc tôi học theo. Tôi đi bên cạnh vừa đọc vừa miên man suy nghĩ. Muỗi nhiều quá, bởi vì trong vườn trường điều kiện sinh sống tốt, hoa cỏ cây cối quá nhiều, Trần Minh Lệ luôn khát khao nói, trong mấy trường đại học danh giá có tiếng cả trăm năm kia, có vô số cây đại thụ cao lớn che ánh mặt trời, có núi giả, có hồ, có tháp, phong cảnh vô cùng xinh đẹp.

Lúc đó chúng tôi luôn suy nghĩ, đại học chính là cả thế giới. Có thể không cần mỗi ngày học tập 24/24 giờ, không cần mỗi ngày vừa mở mắt ra là lo lắng làm chưa xong bài tập, vĩnh viễn không cần học tập khổ cực, thi cử nữa.

Sắc trời rớt cuộc tối lại, màn đêm buông xuống, ánh trăng còn chưa lên, trong màn đêm trên trời tây có một ngôi sao lớn, càng tôn thêm màu tím thẫm trong màn đêm, xinh đẹp như ảo ảnh. Nếu Trần Minh Lệ có ở đây, cô ấy nhất định sẽ nói rất nhiều những lời nho nhã cảm thán cảnh đẹp linh tinh này nọ, nhưng thế giới tốt đẹp như vậy, Trần Minh Lệ lại không thể nhìn thấy. Một mình tôi ngồi trên xà đơn thật lâu, trên người có vô số điểm hồng vì bị muỗi cắn. Mấy ngày sau tôi đến dự tang lễ của Trần Minh Lệ, trên chóp mũi còn một vết đỏ hồng vừa ngứa vừa đau.

Trong lễ tang Trần Minh Lệ tôi lại nhìn thấy Trình Tử Lương lần nữa, anh ta mặc bộ đồ đen, thần sắc nghiêm túc, mang đến một vòng hoa trắng như tuyết, tôi chưa bao giờ thấy loại hoa đó, anh ta đặt vòng hoa trước linh cữu, mẹ Trần Minh Lệ khóc rất nhiều, mọi người đều bận rộn chăm sóc cho bà, lễ tang đành phải vội vàng kết thúc.

Tôi đứng trước nhà tang lễ, dưới ánh mặt trời gay gắt gọi xe taxi, nơi này là vùng ngoại ô, chung quanh đều là khu công nghiệp, thời gian này đường cái bị ánh nắng phơi đến trắng bóng, ánh mặt trời chói mắt vô cùng.

Lúc tôi bị phơi đến quần áo ướt đầm mồ hôi, một chiếc xe dừng lại bên cạnh tôi, Trình Tử Lương hạ kính xe xuống nói với tôi: “Bạn học, anh tiễn em một đoạn đường nhé”.

Trong xe Trình Tử Lương không khí mát mẻ vô cùng thoải mái, dọc theo đường đi chúng tôi đều không nói gì, đợi đến lúc sắp về đến nhà, Trình Tử Lương đột nhiên lái xe quẹo vào một ngõ nhỏ, anh ta bảo tôi ở trên xe đợi một chút, sau đó đi mua hai hộp kem đem tới.

Hai hộp kem, anh ta một hộp tôi một hộp, anh ta chỉ ăn hai miếng, còn tôi liều mạng mà ăn, ăn đến miếng cuối cùng thì òa khóc lên.

Thuở thiếu thời chúng tôi luôn cho rằng hoa nở trắng tròn mới là đẹp nhất, ngoại trừ thi cử nào có chuyện gì so sánh được với chuyện sống chết, có lẽ vì thế mà Trần Minh Lệ liền xem kỳ thi đại học trở thành chuyện sống chết, người bạn duy nhất của tôi, bạn thân nhất của tôi, sao cô ấy lại ngốc như vậy?

Tại lễ tang tôi không rơi một giọt nước mắt nào, mãi đến giờ phút này, tôi mới có thể tin tưởng hết thảy mọi chuyện là sự thật, Trần Minh Lệ thật sự không thể sống lại, cô ấy đã chết thật rồi.

Tôi khóc đến rồi tỉnh rồi mù, hộp kem trên đầu gối dần dần tan, giống như con người tôi đang dần dần sụp đổ, biến thành một vũng bùn không thể cứu vãn. Tôi khóc suốt khóc suốt, Trình Tử Lương một câu cũng không thể khuyên tôi, anh ta chỉ chờ đến khi tôi khóc khàn cả giọng, mới đưa cho tôi hộp khăn giấy.

Lúc này Trình Tử Lương mới nói một câu: “Đời người vốn là quá trình dần dần đi đến cái chết, một khi trưởng thành rồi, mọi người sẽ phát hiện, bản thân sẽ không ngừng mất đi một ít gì đó”.

Tỷ như ngày thơ, tỷ như giấc mộng, tỷ như, một ít chuyện tin rằng có vĩnh cửu, con người còn nhiều thời gian.

Tôi và Trình Tử Lương chân chính biết nhau, hẳn chính là từ ngày này. Sau này tôi vì điền vào đơn nguyện vọng mà gọi điện cho anh ta mấy lần, lúc đó suy nghĩ rất đơn giản, anh ta là đàn anh của tôi, lại là một người tài giỏi, anh ta nhất định biết ghi như thế nào là chuyên nghiệp nhất, tốt nhất.

Mẹ tôi kiên trì muốn tôi điền đơn, còn tôi thì hoàn toàn cảm thấy mình không có khả năng trúng tuyển vào đại học, bởi vì điểm thi của tôi chỉ miễn cưỡng đủ để vào được trường phân số thôi, hơn nữa trường đại học chuyên nghiệp hàng đầu kia cực kỳ khó vào, tôi vốn không có bất kỳ hy vọng nào, chỉ mong cầu nguyện vọng thứ hai thứ ba đừng thất bại, nhưng điều kỳ tích là tôi nhận được thư thông báo trúng tuyển vào trường nguyện vọng một.

Mẹ tôi vui vẻ ngồi ngồi quyết định mở tiệc ăn mừng tại quán rượu sang trọng nhất, mời tất cả bạn bè của bà đến uống rượu.

Tôi xem mẹ cao hứng thật đến hổng luôn rồi, tự chuốc rượu chính mình đến say mềm không còn biết gì, một người bạn của bà lái xe đưa chúng tôi về nhà, mẹ tôi vẫn còn ngồi ở phía sau ca hát, vừa hát vừa cười ngây ngô, tôi cảm thấy mất mặt, chỉ có thể không ngừng ngăn cản bà.

Về đến nhà, tôi mất thật lớn sức lực mới dàn xếp ổn mọi thứ cho bà, bà nằm trên giường còn cười: “Con gái à, mẹ nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có ngày này...”

Tôi cũng cho rằng thi lên đại học rồi, cả thế giới sẽ không giống như trước. Kết quả giờ mới phát hiện, quả thật cả thế giới hoàn toàn không giống, khi đó cứ nghĩ cả thế giới sẽ trở nên tốt đẹp hơn, nhưng đâu ngờ, cả thế giới sẽ trở nên tối tăm.

Thế giới không có Trần Minh Lệ, tôi thực cô độc, trước khi vào trường đại học, tôi chạy đến nghĩa trang thấp cho Trần Minh Lệ nén hương. Cô ấy mới đi được gần một tháng thôi, ngoại trừ người nhà cô ấy, tất cả mọi người đều bình thường giống như không có chuyện gì xảy ra. Tôi yên lặng hồi tưởng, cho dù tương lai mình có nhiều bạn tốt hơn nữa, nhất định cũng sẽ không quên cô ấy.

Trên đường từ nghĩa trang về nhà tôi nhận được điện thoại của Trình Tử Tuệ, vì thi đậu vào đại học chuyên nên mẹ đổi cho tôi chiếc di động mới, tôi còn chưa rành cách dùng nữa. Giọng Trình Tử Tuệ cực kỳ khách sáo hỏi tôi: “Cô Trâu phải không?”

Tôi chưa từng được ai gọi là cô Trâu cả, mọi người luôn luôn gọi tôi là bạn học Trâu thôi.

Tôi hỏi: “Xin hỏi chị là ai?”

“Tôi là chị của Tử Lương”.

Tôi suy nghĩ một lúc vẫn không nghĩ ra Tử Lương là ai, mãi đến hơn mười giây sau mới bừng tỉnh nhận ra, Trình sư huynh là Trình Tử Lương. Tôi nói đàng hoàng: “Chào chị Trình”.

26. Chương 18

Giọng Tử Tuệ nói chuyện dịu dàng êm tai, nho nhã lễ độ. Chị ta rất có lễ phép, nói một hồi tôi mới hiểu được ý của chị ta, thì ra chuyện tôi được trúng tuyển vào trường là do Trình sư huynh giúp đỡ, chị ta không hy vọng tôi vì loại chuyện vặt này mà đi tìm Trình sư huynh.

Tôi cảm thấy cực kỳ bất mãn, tuy không có giáp mặt chống đối nhưng sau khi ngắt điện thoại tôi liền gọi điện cho Trình Tử Lương: “Trình sư huynh, chuyện điền vào đơn nguyện vọng em có hỏi ý kiến anh, nhưng cũng đâu có nhờ anh giúp đỡ chuyện trường học, món nợ ân tình lớn như vậy, làm sao em trả được”.

Lúc đó tôi còn rất trẻ, không biết rằng nói chuyện cũng cần kỹ xảo, Trình Tử Lương nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đừng nóng giận, chúng ta gặp nhau nói chuyện”.

Trình Tử Lương hẹn tôi ở quán cà phê tại công viên cạnh bên hồ. Tôi tới trước, nhìn thấy anh ta từ xa đi tới, anh ta mặc áo sơ trắng, quần kaki. Hoa sen nở chen chúc nhau trong hồ, đầy hơn phân nửa mặt hồ, anh ta theo đường khúc chiết trên cầu thoải mái đi tới, ánh mặt trời rạng rỡ, phản chiếu lên mặt nước trong vắt, cả người anh ta giống như khối ngọc băng được mài giũa thật đẹp. Tôi đột nhiên nhớ đến một từ, Bộ Bộ Sinh Liên(*)

(*) Chân đi đến đâu, sen nở đến đó.

Anh ta ngồi xuống gọi một ly cà phê, lời nói từ tốn nhỏ nhẹ giải thích với tôi, lần đó sau khi tôi hỏi anh ta chuyện đơn nguyên vọng, anh ta cũng không rành lắm nên có đến hỏi thầy giáo quản lý chiêu sinh trong trường, rồi mới gọi điện trả lời cho tôi. Kết quả hôm đó tôi để điện thoại ở nhà, là mẹ tôi tiếp điện thoại.

Mẹ tôi kinh doanh nhiều năm như vậy, với ai cũng đều tự nhiên như quen biết từ trước, ở trong điện thoại tán chuyện với Trình Tử Lương chốc lát, liền khẩn cầu nhờ anh ta giúp đỡ chuyện trường học.

Trình Tử Lương cảm thấy đây là chuyện chung thân đại sự, nên giúp đỡ, vì thế liền thật sự giúp đỡ cho tôi.

Mặt tôi nóng bừng bừng như phát sốt, không biết có phải do nghe được từ ‘chung thân đại sự’, hay do mẹ chủ trương gây nên chuyện này.

Trình Tử Lương nói: “Lần này giúp em cũng không có nguyên nhân nào khác hết, là vì bạn Trần mà thôi”. Trong giọng anh ta lộ ra thương cảm: “Tuổi còn trẻ như vậy, cũng vì cảm thấy không vào được trường đại học mong muốn mà... thật đáng tiếc. Kỳ thực đời người có rất nhiều sự lựa chọn, có thể học lại, có thể nghiên cứu thêm...”

Đúng vậy đời người có rất nhiều con đường để lựa chọn, nhưng tôi biết Trần Minh Lệ tuyệt đối sẽ không học lại, cô ấy vốn luôn là học sinh ưu tú, cho nên một khi gặp phải thất bại, mới trở nên hoảng hốt mà đưa ra lựa chọn đáng sợ nhất.

Thoảng chốc chúng tôi đã ở trong quán cà phê đến buổi trưa, Trình Tử Lương nói với tôi cả chuyện của Trình Tử Tuệ, thì ra chị ta cũng rất đáng thương, con gái của chị ta mới chết năm ngoái, cho nên chị ta thường có triệu chứng trầm cảm rất nghiêm trọng.

“Mọi người trong nhà ai cũng nhường bước chị ấy, nếu chị ấy lại gọi điện cho em, mong em đừng phiền nhé”.

Tôi lắc đầu như trống bỏi, không thấy kỳ quái, lại càng không trách móc. Con người Trình sư huynh tốt như vậy, hơn nữa, nói chuyện với anh ta thực sự rất thoải mái, giọng anh ta dễ nghe lại êm tai, kể cho tôi nghe những chuyện trên đại học hết sức thú vị, thoảng chốc thời gian trôi qua thật nhanh.

Chúng tôi ngồi ở bờ sông đến tận hoàng hôn, nơi nơi đầy chuồn chuồn bay, chúng nó ở trên mặt nước nhẹ nhàng đáp xuống một chút, rồi lại đậu trên lá sen cạnh đó, đôi cánh dài trong suốt thật đẹp mắt.

Trình Tử Lương nhẹ nhàng đọc mấy câu:

“

()

() ”

Ngay từ đầu tôi đã nghe không hiểu anh ta đang nói tiếng của nước nào, chỉ cảm thấy âm giọng uyển chuyển dễ nghe thôi. Tôi kinh ngạc nhìn Trình Tử Lương, anh ta cười cười ôn hòa nói: “Đây là một bài đồng dao nổi tiếng của Nhật Bản. ‘Chuồn chuồn đỏ phấp phới bay trong ánh nắng chiều, em ở đâu. Thời thơ ấu gặp được em, đó là ngày nào. Hăng say cầm giỏ treo lên núi. Ngắm nhìn ruộng dâu xanh ngắt, hái quả dâu bỏ vào giỏ nhỏ, lẽ nào đây là mơ’”.

Gió đêm thổi tới hơi nước trong lành, tôi hoàn toàn bị Trình Tử Lương mê hoặc, anh ta thật sự... rất mê người.

Mười tám tuổi, ai có thể chống đỡ nổi với một người đàn ông có thể đọc bài thơ nước ngoài thật ngọt ngào, có phải không?

Nhưng mà mười tám tuổi, yêu thích một người, điều có thể làm thực sự không nhiều.

Huống chi còn có Trình Tử Tuệ.

Lúc đó Trình Tử Tuệ mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, chị ta hẹn tôi ra gặp, vừa mới thấy mặt chưa kịp nói gì đã hắt ly cà phê lên mặt tôi trước. Tôi chật vật không chịu nổi vội vã chạy thẳng vào toilet rửa sạch quần áo.

Đây là chiếc váy mùa hè mẹ mới mua cho tôi làm bằng chất liệu tơ tằm, một ly cà phê hắt lên, dù có giặt thế nào cũng không sạch nổi. Hơn nữa chất liệu mềm nhẹ như vậy, bị nước làm ỉm ướt một mảng, tôi hoàn toàn không có cách ra ngoài nhìn người.

Tôi không còn cách nào đành ở trong toilet, muốn gọi cho mẹ nhưng lại sợ bà sốt ruột, tôi giữ giữ chiếc váy cố gắng hong khô, vừa giữ vừa khóc, mãi đến khi có một nhân viên phục vụ vào đưa cho tôi một bộ quần áo.

Đó là một chiếc váy mới tinh còn cả bọc trên áo, nhân viên phục vụ nói: “Bên ngoài có một vị tiên sinh bảo tôi đem vào, nói là áo của cô không cẩn thận bị cà phê đổ trúng, cô đừng gấp, cứ thay đi”. Cô ấy cười khanh khách nói: “Bạn trai cô rất quan tâm chăm sóc cho cô nha”.

Tôi không có bạn trai, nhưng mặc kệ là ai tặng váy, đối với tôi anh ta đã là anh hùng cái thế. Tôi vô cùng cảm kích nhận chiếc váy, chạy vào gian phòng bên trong thay. Tôi cẩn đứt sợi chỉ dính bọc áo, chiếc váy kia thực quý giá, trên bọc để ký hiệu giá 6999.

Vốn mẹ tôi cũng thường nuông chiều tôi, nhưng cũng chưa từng mua qua loại váy đắt tiền như vậy.

Trong lòng không yên ổn theo bất an bước ra gian ngoài, nhân viên phục vụ đã đi rồi, tôi ngẫm nghĩ cảm thấy mình thật ngu muội, thế nhưng quên hỏi một câu người đàn ông tặng váy kia là ai, đáng về anh ta ra sao, có để lại tên hay không.

Trình Tử Tuệ còn đang ngồi bên trong, tôi muốn trốn theo cửa sau thoát đi, nhưng chị ta đã nhìn thấy nên thẳng tắp đi về phía tôi, tim tôi đập như trống giục liên hồi, quả thực nghĩ giờ có chạy cũng chạy không thoát, tôi hốt hoảng lúng túng quay đầu lại đi về phía cửa lớn, càng đến gần cửa thì càng gần vị trí của Trình Tử Tuệ, các cơ mặt của bà ta vặn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi đi thẳng tới chỗ tôi, ngay lúc tôi đang nghĩ có khi nào bị chị ta hắt thêm một ly cà phê nữa không, bỗng nhiên có một nhân viên mặc đồng phục đến ngăn cản Trình Tử Tuệ: “Bà Tô, tiệm chúng ta vừa mới đưa ra thực đơn mới là món bánh ngọt phô mai, bà có muốn nếm thử không?” “Tránh ra!”

Nghe thấy âm thanh sắc nhọn của Trình Tử Tuệ từ chối nhân viên phục vụ kia, tôi như con ruồi không đầu chạy thẳng về phía trước, cứ thế chạy đến bãi đỗ xe, tôi chống đỡ đầu gối thở, lúc này mới cảm nhận rất rõ bản thân đang run rẩy. Trốn ở chỗ này cũng tốt lắm, bốn phía đều là cây cối rậm rạp, tiếng côn trùng không ngừng vo ve, tôi dần dần ổn định lại tinh thần. Tôi nghĩ chuyện hôm nay không cần nói cho Trình sư huynh biết, tránh cho anh ta thêm phiền não.

Trình Tử Tuệ là bệnh nhân, tôi không cần so đo với chị ta.

Trong lòng tôi lý giải người mắc bệnh trầm cảm so với bệnh tâm thần thì cũng không khác nhau mấy. Cho nên tôi rất thông cảm với Trình sư huynh. Anh ta từng nói cha mẹ đã chết sớm, hai chị em cùng nương tựa vào nhau mà lớn lên, tuy nhà Trình sư huynh có nhiều tiền, nhưng dù có nhiều tiền cũng đâu phải gì cũng mua được.

Tôi đi xuyên qua bãi đỗ xe, tính qua phía bên kia đường đón taxi, hiện giờ đang đứng giữa trưa, trên đường cái dù là một người, một chiếc xe chạy ngang cũng không thấy. Mặt đường bị ánh mặt trời chiếu xuống nóng rực, cả người tôi đổ mồ hôi ướt đầm, đột nhiên nhìn thấy chỗ cách đó không xa có một chiếc xe đang đậu. Cửa sổ xe mở một nửa, có tiếng động phát ra từ đó, lúc tôi theo lối đi bộ đi ngang qua, không khỏi tò mò liếc nhìn vào một chút.

Vừa liếc mắt nhìn một cái tôi lập tức giật mình, một bàn tay từ trong cửa sổ xe vươn ra, quả thực rất dọa người, tóc gáy toàn thân tôi hoàn toàn dựng đứng, vốn dĩ váy áo đã ướt đầm mồ hôi, lúc này trong người lại toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Tôi định chạy thẳng đi luôn, nhưng vừa chạy đến đầu xe lại nhìn không được kiểng chân nhìn vào trong kính xe.

Chiếc xe vốn có giăng màn, tôi chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng một người nằm nghiêng, tôi đánh bạo tiến sát lại gần, tiếng thở gấp rên rỉ vang lên, người kia vẫn đang không ngừng thở!

Tôi vội vã mở cửa xe, đó là một thanh niên xa lạ, còn rất trẻ, đoán chừng cỡ tuổi tôi hoặc hơn. Tôi vừa thấy liền nhận ra, bệnh suyễn của anh ta đang phát tác.

Thuở nhỏ tôi cũng bị suyễn, mẹ đưa tôi đi không biết bao nhiêu là bệnh viện cũng đều bó tay với căn bệnh suyễn của tôi. Sau này mẹ có tiền mới đưa tôi đến Bắc Kinh khám ở chỗ một thầy thuốc tốt nhất, lại nhờ người mua thuốc cho tôi, nhờ vậy bệnh mới được khống chế, ít khi phát tác. Nhưng tôi lúc nào cũng phải mang theo bên người lọ thuốc xịt.

Thời điểm đó loại thuốc này đều phải nhập khẩu, giá cực kỳ đắt, nhưng nghe nói rất công hiệu. Mỗi ngày mẹ đều nhắc nhở, tôi cũng chỉ biết ngoan ngoãn đem theo lọ thuốc bên người, không ngờ hôm nay nó được phát huy công dụng.

Tôi chẳng nghĩ gì nhiều, lấy lọ thuốc từ trong túi ra, đỡ đầu anh ta lên, xịt thuốc vào trong miệng anh ta mấy hơi. Tôi còn đang lo lắng mình đoán nhầm, nghĩ nghĩ có nên gọi 120 cấp cứu gấp hay không thì đã thấy hơi thở anh ta dần dần thư thái trở lại.

Tôi cẩn thận nâng đầu anh ta dậy, vỗ vỗ nhẹ vào ngực anh ta. Ở lần phát bệnh gần nhất mẹ tôi cũng đã giúp tôi làm mát xa như vậy, lúc phát bệnh thì sống không bằng chết, kỳ thực mát xa cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng tay mẹ tôi mềm mại, cuối cùng tôi cũng cảm thấy đỡ hơn một ít.

Khoảng vài phút sau, anh ta rõ ràng đã đỡ hơn rất nhiều, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường, lúc này tôi mới phát hiện, dáng vẻ anh ta trông rất được, vẻ đẹp này so với Trình Tử Lương hoàn toàn khác hẳn. Trình Tử Lương có cốt cách của bạch mã hoàng tử, ôn hòa nho nhã. Còn người này lại có một vẻ đẹp khí phách lạnh lùng, khiến tôi nhớ tới quyển tiểu thuyết kiếm hiệp đã từng xem qua.

Nhất định là vì hàng mi dài cong của anh ta rồi.

Tôi cười cười với anh ta, anh ta cũng cười cười với tôi.

Câu nói đầu tiên anh ta nói với tôi không phải lời cảm ơn, mà là: “Cô mặc chiếc váy này rất đẹp”.

Lúc này tôi mới phát hiện tư thế ngồi của người này, nửa người tựa vào tay lái, nửa người ở ngoài không trung, ngực váy kia lại thấp, quả thực nhìn một cái liền không còn sót gì.

Tôi dù sao cũng mới mười tám tuổi, tức giận đến nhảy dựng lên chỉ tay vào anh ta: “Anh là loại người gì vậy hả? Tôi cứu anh anh lại chiếm tiện nghi của tôi”

Anh ta cười cười: “Tôi cũng đâu có gọi cô vô”.

Tôi tức giận đến đòi mạng, cầm lấy túi xách đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn xung quanh tìm taxi, trời thực rất nóng, một chiếc xe cũng không có, tôi mang đôi giày cao gót, chậm chậm bước đi, mỗi lần đi ngón chân đều phát đau.

Người kia lái xe chậm chậm đi theo sau tôi, động cơ xe của anh ta gần như không phát ra âm thanh, anh ta bóp kèn một cái tôi mới phát hiện.

“Tôi đưa cô đi!”

Trong lòng mắng anh ta đồ dê! Biến thái! Còn muốn gạt tôi lên xe, người này không biết muốn giở trò gì! Tuổi tôi tuy còn nhỏ, nhưng giang hồ lăn lộn, cũng biết trên đời này không hề thiếu bọn lưu manh bụng dạ khó lường.

“Ở đây thực sự không có taxi đâu”.

Tôi không thèm nhìn anh ta, anh ta nói: “Hay là tôi đưa chứng minh thư ra cho cô xem, tôi không phải người xấu. Lúc này tôi thực sự không cố ý, tôi xin lỗi được không?”

Tôi xoay người lại, nói với anh ta: “Nếu lời xin lỗi có tác dụng còn cần đến cảnh sát sao?”

Những lời này là lời thoại trong phim truyền hình đang chiếu thời đó, tôi xem bộ phim Đài Loan nhiều tập ‘Yêu đến chết’ kia, có nhiều anh chàng đẹp trai trong nhóm F4, quả thực hết thấy đều là mơ ước của các cô gái.

“Cho cô xem chứng minh thư cũng không được à?” Anh ta dường như rất nghiêm túc: “Hơn nữa lúc này cô mới cứu tôi, cho dù tôi có là người xấu cũng đâu thể hại ân nhân cứu mạng mình được, vậy chẳng phải không bằng cầm thú sao?”

Tôi rốt cục bị anh ta chọc cười. Tôi lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh, đúng lý hợp tình nói: “Tốt lắm, nếu anh là người xấu tôi cũng không sợ, tôi đã có hình của anh trong di động rồi”.

Chiếc điện thoại lúc đó cấu hình thấp, lại chụp rất vội, cho nên vẽ mặt anh ta trong hình còn có chút kỳ quái nữa.

Rất nhiều năm sau đó tôi thu dọn đồ cũ, phát hiện tấm hình chụp Tô Duyệt Sinh, nho nhỏ, hình rửa trông rất được, nhưng hiệu ứng lại kém vô cùng, tôi cố gắng nhớ lại cũng nghĩ mãi không ra hình này là ai chụp, chụp lúc nào, tôi nhìn thật kỹ tấm ảnh chụp, thì ra lúc Tô Duyệt Sinh còn trẻ, gương mặt lại trong sáng như vậy.

27. Chương 19

Trong trí nhớ của tôi có một đoạn trống, tựa như đĩa nhạc nhảy chậm, hoặc là phần cứng bị hỏng hóc đầu đó, vì vậy không cách nào đọc được dữ liệu, vết tích quá khứ trở nên tối tăm, có rất nhiều việc chỉ hiện lên một cách mơ hồ, vụn vặt, ngắt quãng.

Tỷ như tôi và Trình Tử Lương rốt cuộc bắt đầu quen nhau như thế nào, tôi cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ tất cả mọi người đều phản đối mối quan hệ của chúng tôi, mẹ tôi cảm thấy tôi còn quá nhỏ, mà Trình Tử Tuệ thì cực lực phản đối.

Cũng có lúc tôi và Trình Tử Lương cãi nhau, những khi đó tôi sẽ một mình một người chạy đến bãi cỏ ven sông vẽ cây vẽ cỏ. Tôi học vẽ đã nhiều năm rồi, lúc ấy mẹ tôi làm việc ở tiệm thẩm mỹ kiếm được nhiều tiền nên cho tôi đi học khiêu vũ, đàn dương cầm, đàn violon...vv... Phàm là những môn nào bọn trẻ trong giới thượng lưu của thành thị thường học, bà đều giống như nổi điên kéo tôi đi học.

Tôi học rất nhiều thứ loạn thất bát tao, nhưng cuối cùng kiên trì nhất chỉ có hội họa. Tôi thích vẽ, thích thật lòng, nhưng mẹ tôi không cho tôi học mỹ thuật tạo hình chuyên nghiệp. Bà nói: “Ra trường chỉ có thể làm cô giáo, hoặc là giáo viên trợ giảng, không có tiền đồ”.

Tôi không thích mẹ suy nghĩ mọi chuyện như đầu cơ kiếm lời, không có chuyện gì lại chạy đi học mỹ thuật tạo hình chuyên nghiệp. Tôi chỉ thích vẽ mà thôi.

Tôi ngồi bên bờ sông, nhìn vầng thái dương dần dần hạ xuống, ánh nắng chiều tỏa ra ánh sáng chói mắt đẹp cực kỳ, tôi pha màu thật lâu, nâng bút lên vẽ một đường, lúc tôi vẽ tranh trong đầu hoàn toàn không suy nghĩ gì cả, chỉ chuyên tâm vẽ, điều này khiến tôi cảm thấy rất sung sướng thoải mái. Thế gian còn chuyện gì tốt hơn như vậy, có thể làm việc mình muốn làm.

Từng tốp năm tốp ba người đi qua, có người dừng lại nhìn tôi vẽ, có người đến gần muốn bắt chuyện, tôi đều hờ hững cho qua, chỉ lăm lăm vẽ tranh của mình, đợi đến khi mặt trời lặn xuống hẳn, không nhìn thấy được gì nữa. Tôi vừa ngẩng đầu lên, mới phát hiện ở chỗ đình nghỉ chân phía xa xa có một chiếc xe quen thuộc đang đậu.

Khi đó tôi tuổi trẻ khí thịnh không sợ trời không sợ đất, lập tức đi tới phía trước, vừa đi tới nhìn cũng không thèm nhìn anh ta, chỉ nói: “Anh còn tìm em làm gì?”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, đưa tay giúp tôi ôm giá vẽ, tôi hoàn toàn không để ý đến anh ta, tức giận bỏ đi, anh ta nói: “Chúng ta đừng cãi nhau vì chuyện của chị nữa, chị ấy là bệnh nhân mà”.

Tôi vô cùng vô cùng buồn bực, kéo giá vẽ vác lên lưng, dọc theo đường đê mà đi, anh ta lẳng lặng đi theo phía sau, tôi đi bộ mệt muốn chết, thấy anh ta lại bỏ xe đi bộ theo tôi, càng tức giận hơn.

May mắn bên bờ sông có một nhà hàng, trước đây Trình Tử Lương từng đưa tôi đến đây. Tôi thuận thế quẹo vào, nhân viên trong nhà hàng rất nhiệt tình: “Xin chào, xin hỏi cô có đặt chỗ trước chưa?”

Tôi không ngờ là phải đặt bàn trước mới được, sợ run một chút định quay đầu đi, bỗng nghe tiếng người nói: “Cô ấy đi với tôi”.

Tôi vừa quay đầu lại, đó là người tôi đã từng cứu hôm nào.

Lần trước sau khi đi nhờ xe xong, chúng tôi cũng không gặp lại nhau. Nhưng tôi vẫn nhớ rõ anh ta, bởi vì người như anh ta khiến người ta rất khó quên. Tôi đang định nói với anh ta, bỗng nhiên anh ta nghiêng đầu nhìn thấy Trình Tử Lương.

Trình Tử Lương cũng đến gần, rất kỳ lạ dường như đang gọi tên anh ta: “Tô Duyệt Sinh”.

Lúc này tôi mới biết thì ra tên của anh ta là Tô Duyệt Sinh.

Trình Tử Lương nhìn nhìn tôi, hỏi Tô Duyệt Sinh: “Các người biết nhau sao?”

Tô Duyệt Sinh liếc mắt nhìn tôi một cái, lập tức lờ đi không còn một mảnh: “Không biết, bắt quá thấy anh đi phía sau, nên tôi đùa chút thôi”.

Tô Duyệt Sinh và Trình Tử Lương biết rất rõ về nhau, tối hôm đó ba người chúng tôi cùng ăn cơm chiều, món ăn đích thị là cá sông, vô cùng ngon, có điều chỉ thấy hai người bọn họ nói chuyện, tôi thì trầm mặc ít lời, không ngừng ăn.

Cơm nước xong Trình Tử Lương đi trước lấy xe, tôi và Tô Duyệt Sinh ở trong nhà hàng chờ anh ta. Trình Tử Lương đi không lâu lắm đã quay trở lại, Tô Duyệt Sinh cười với tôi, anh ta cười rộ lên lộ ra hàm răng trắng đều rất chỉnh tề, anh ta nói: “Thế nào, không sợ Trình Tử Tuệ tạt cà phê nữa à?”

Tôi liền phát hoảng, sững sờ nhìn anh ta.

Anh ta chậm điều thuốc, chậm rãi nói: “Lần trước ở quán cà phê, tôi vừa vào cửa đã thấy bà ta lấy cà phê hắt lên người cô, lúc đó tôi còn nghĩ cô gái nhỏ này làm gì mà chọc được Trình Tử Tuệ phát điên nhanh đến thế, chắc chắn, thật là giỏi. Thì ra là vì Trình Tử Lương”.

Tôi giống như con ngỗng ngốc nghếch, chỉ biết ngơ ngác nhìn anh ta, qua một lúc lâu mới nói: “Thì ra anh đã thấy”.

“Đâu chỉ thấy, lúc đó cô khóc sụt sùi chạy vào toilet, tôi nghĩ quần áo của cô chắc hỏng hoàn toàn rồi, làm sao ra gặp người được. Vừa vặn trên xe tôi có một chiếc váy, vốn tính mua tặng người ta, nên lấy ra nhờ người đưa cho cô luôn”. Anh ta liếc mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới: “Không ngờ cô mặc chiếc váy kia lại rất hợp”.

Khi đó tôi đã nghĩ, ồ, người tặng váy nhất định là một vị anh hùng cái thế. Giờ thì đã biết không phải anh hùng cái thế, mà là Tô Duyệt Sinh.

Tôi vô cùng xấu hổ nói: “Cảm ơn”.

“Không có gì để cảm ơn hết! Chuyện Trình Tử Tuệ mất hứng, khiến tôi rất cao hứng. Hơn nữa mỗi ngày làm một việc tốt sẽ có hậu ái, chẳng phải sau đó cô đã cứu tôi ư?”

Tôi chưa có kinh nghiệm giao tiếp với loại người như Tô Duyệt Sinh, đành phải kiểm chuyện nói nhảm: “Anh là bạn học của Trình Tử Lương à?”

Tô Duyệt Sinh chỉ cười, nụ cười đó biết hình dung thế nào nhỉ? Dù sao cũng khiến tôi cảm thấy chột dạ trong lòng.

Anh ta nói: “Chúng tôi có thân thích, là quan hệ thông gia”.

Tôi không thể không biết xấu hổ mà tiếp tục hỏi, đành phải ngượng ngùng ngồi một bên. Tô Duyệt Sinh cũng không nói gì nữa, anh ta hút thuốc rất nhanh, một hơi rồi lại một hơi, tôi bị ngộp rất muốn ho khan, nhưng đành phải miễn cưỡng nhịn xuống.

Trở lại xe, tôi rất cục nhẹn không được hỏi Trình Tử Lương về Tô Duyệt Sinh, Trình Tử Lương nói: “Tô Duyệt Sinh là con riêng của chị anh”.

Con riêng? Đầu tôi nao loạn hoàn toàn không hình dung ra.

“Chị anh gả cho Tô Khiếu Lâm, Tô Duyệt Sinh là con trai của Tô Khiếu Lâm và vợ cũ”.

À! Cuối cùng tôi đã hiểu.

Trình Tử Lương nói: “Anh ta nổi danh là Hồn Thế Ma Vương(*), haiz, chị anh bị anh ta quây đến mệt không biết bao nhiêu bận, anh ta không thích chị anh”.

(*) Đại ma đầu chuyên gây chuyện hại người.

Kỳ thực tôi cũng không thích Trình Tử Tuệ, giữa phụ nữ với nhau là bạn hay thù đều có thể cảm giác được, Trình Tử Tuệ đặc biệt không thích tôi, còn đối xử với tôi như vậy, tôi làm sao thích Trình Tử Tuệ cho được.

Trình Tử Lương vĩnh viễn cảm thấy chị mình là bệnh nhân nên hẳn là có thể thông cảm. Nhưng vậy thì ai sẽ thông cảm cho tôi.

Cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ ngày càng ảm ức mà thôi.

Mười tám tuổi bầu trời dù có hăm hực thì cũng không phải u ám vĩnh viễn, mặt trời mọc hướng đông sẽ lặn ở hướng tây, mỗi lúc cãi nhau, đến thời điểm giảng hòa lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Tôi và Trình Tử Lương bên nhau vẫn cứ giảng co như vậy, cho đến khi Trình Tử Tuệ tìm đến mẹ tôi gây phiền toái.

Khi đó việc làm ăn của mẹ đang rất thuận lợi, mối quan hệ quen biết cũng không ít, nhưng bất kể thế nào cũng không ngăn cản được quyền thế của nhà họ Tô. Chỉ là mẹ sợ tôi buồn phiền nên một chữ cũng không nói với tôi. Mãi cho đến một ngày tôi ngẫu nhiên từ trường học trở về nhà, bà đầu bù mặt bẩn nằm trong phòng ngủ, tôi đi gọi bà, lúc này mới phát hiện cả gương mặt bà đều sưng tấy.

Tôi hoảng sợ, vội vàng gọi bà dậy, bà ách xì một cái, nhìn thấy là tôi, sờ sờ tay tôi nói: “Con gái ngoan, mặc áo như vậy hơi ít thì phải, trời bên ngoài lạnh mà”.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Mới hơn bảy giờ tối, bà lại ở nhà ngủ, thường thường vào giờ này bà hẳn đang ở thẩm mỹ viện tới lui bận tối mặt tối mày, hoặc là ra ngoài xã giao chứ chưa về nhà đâu.

“Thấy hơi mệt nên muốn nằm nghỉ chút”.

Tôi cảm thấy rất lo lắng: “Đi bệnh viện đi, mặt mẹ sưng hết rồi kia”.

Lúc này mẹ mới sờ sờ mặt nói: “Ngủ xong sẽ khỏe thôi”.

Bà đứng dậy chải đầu rửa mặt, tôi cảm thấy tinh thần của bà không tốt lắm, nghĩ có lẽ bà bị bệnh nên không thoải mái, liền thúc giục bà đến bệnh viện. Đôi co một hồi tôi mới biết, mẹ tôi không phải bị bệnh, mà là bị Trình Tử Tuệ khó dễ.

Lúc bấy giờ mẹ tôi ở trong thành thị cũng coi như có chút danh tiếng, hắc bạch lưỡng đạo đều quen biết, nhưng lần này cả hắc bạch hai bên đều khắp nơi tìm bà gây chuyện phiền toái. Một vị khách ở trong tiệm của bà chiếu laze làm đẹp, kết quả cả khuôn mặt bị sưng đỏ, không ngừng tróc da, vị khách kia đến sở công thương kiện cáo, thẩm mỹ viện của mẹ tôi lập tức bị niêm phong, mẹ tôi còn bị người ta đánh lên mặt mày sưng húp.

Mới đầu mẹ tôi nghĩ việc này là tai nạn ngoài ý muốn, bởi vì chiếu tia laze làm đẹp đã làm rất nhiều lần rồi, đa số khách hàng đều có phản ứng tốt, thỉnh thoảng mới có người nói bị dị ứng, đến bệnh viện thoa thuốc mỡ cũng sẽ khỏi. Lần này chuyện trở nên lớn như vậy, mẹ tôi nhờ người đến sở công thương biện hộ, tình nguyện bồi thường đền tiền cho khách, một người quen mới lên nói cho bà biết, chuyện này không phải vì tiền, là có người cố ý tìm bà gây chuyện. Vị khách bị dị ứng kia chẳng qua là lừa gạt đến gây chuyện mà thôi.

Trong lúc vô tình tôi nghe mẹ gọi điện thoại mới biết được chuyện này, nhưng lúc đó tuổi còn nhỏ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được cách nào giúp bà, tôi cũng không thể nói với Trình Tử Lương, trong lòng tôi hiểu rất rõ, nếu nói với Trình Tử Lương là chị anh ta gây ra có khi chuyện càng không thể dàn xếp.

Bất chợt ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi nghĩ đến Tô Duyệt Sinh, biết nói thế nào đây, người đã từng giúp mình một lần, nhất định sẽ chịu giúp thêm một lần. Hơn nữa quan hệ giữa Tô Duyệt Sinh và Trình Tử Tuệ không tốt, ngay cả Trình Tử Lương cũng nói Tô Duyệt Sinh là Hỗn Thế Ma Vương, anh ta nhất định sẽ có cách đối phó với Trình Tử Tuệ.

Lúc đó tôi tuổi trẻ dễ xúc động, suy nghĩ không chu toàn, trong lòng quyết tâm cứ thế xem lên di động của Trình Tử Lương, tìm được số điện thoại của Tô Duyệt Sinh liền lạng lẽ nhớ kỹ, sang ngày hôm sau thì gọi điện hẹn gặp Tô Duyệt Sinh.

Anh ta tuy rất ngạc nhiên, nhưng cũng không từ chối: “Vậy cô qua đây đi, tôi đang ở Night Club Kim Cương”.

Night Club Kim Cương đặc biệt nổi danh thời bấy giờ, là nơi tiêu tiền sang cả nhất xứ, các loại tin tức lớn nhỏ về nó được lan truyền một cách thần bí, nào là mỹ nữ khiêu vũ múa cột, nào là mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên bồi rượu... Tôi chưa bao giờ đến những nơi như thế này nên trong đầu cũng có chút lo sợ.

Trong lúc đang do dự, giọng Tô Duyệt Sinh trong điện thoại cười nhẹ: “Thế nào, không dám tới hả?”

Dám! Có gì mà không dám! Tôi bị khích tướng, quyết liều một phen, cả gan đem hoàng đế kéo xuống ngựa, không phải là Night Club thôi sao, không lẽ Tô Duyệt Sinh dám ăn tôi?

Tôi xách túi đi thẳng tới Night Club Kim Cương, cửa lớn nơi này đặc biệt khí thế, hai bên cửa đứng một loạt gái đẹp, tôi còn chưa xông vào được đã bị mấy người đón khách rất tế nhị ngăn cản, sau khi hỏi rõ là tôi đến tìm Tô Duyệt Sinh, gương mặt cô gái kia liền cười đến càng đẹp mắt: “Tô tiên sinh ở trên lầu khu ghế lô, để tôi đưa cô đi”.

Trên hành lang Night Club Kim Cương đều là gương thủy tinh, trên đó còn dính vô số những viên kim cương to bằng thủy tinh, vừa đi vào bốn phương tám hướng đều là người với người, quả thực đủ choáng váng dọa người. Nếu không phải có người dẫn đường, tôi thậm chí đi hướng nào cũng không biết.

Cô ta cười khanh khách dẫn theo tôi quẹo trái rẽ phải, đi được một lúc lâu, cuối cùng đến một cánh cửa lớn khí phách đầy ra hai bên, tiếng nhạc cùng với mùi nước hoa gần như đập thẳng vào mặt, tôi lấy lại bình tĩnh, lúc này mới nhìn thấy khu ghế lô to lớn, bên trong có không ít người. Có người đang hát, có người đang chơi bài, còn có người uống rượu. Nhiều người lắm, tôi tìm khắp mà không thấy Tô Duyệt Sinh đâu, cuối cùng vẫn là Tô Duyệt Sinh nhìn thấy tôi trước, cho người dẫn tôi qua.

Tôi đi đến trước mặt anh ta mới thấy cả người anh ta đang ngồi gọn trên chiếc sofa nhưng to lớn, chân dài gác trên bàn trà, dáng vẻ xem chừng đang rất thích thú.

Tiếng nhạc quá âm ỹ, tôi cao giọng nói: “Tô tiên sinh, tôi có chuyện muốn nói với anh”. Tô Duyệt Sinh phát tay, cũng không biết là ai vỗ tay, mọi người gần như buông bỏ câu chuyện ngay lập tức, nối đuôi nhau rời đi, toàn bộ khu ghế lô thoáng chốc chỉ còn lại hai người, ngay cả tiếng nhạc cũng tắt, một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng.

Tôi lấy lại bình tĩnh, đơn giản tường thuật lại mọi chuyện, Tô Duyệt Sinh ngược lại không cho ý kiến gì, anh ta hỏi tôi: “Tại sao tôi phải giúp cô?”

“Không phải anh rất ghét Trình Tử Tuệ sao?”

“Dù vậy cũng phải có lý do để tôi ra tay chứ”. Tô Duyệt Sinh vẫn thể nở nụ cười sâu không lường được: “Con người tôi ghét nhất làm chuyện không công”.

Tôi không dám nói sẽ trả tiền, sợ anh ta lấy rượu hắt vào mặt mình, người nhà họ Tô cái gì cũng không thiếu, càng đừng nói đến tiền.

Tôi cố lấy dũng khí hỏi: “Vậy anh muốn lấy gì làm thù lao?”

Anh ta cười lộ ra hàm răng trắng đều, đột nhiên tôi liên tưởng đến loài cá mập đáng sợ, mỗi khi chúng bơi lội đáng vẻ cực kỳ tao nhã, nhưng một khi bắt đầu săn mồi, bọt nước văng khắp nơi, các loài cá đều chạy không thoát bị chúng nó cắn nuốt mất mạng, răng nanh sắc bén trong nước khiến người ta không rét mà run.

Anh ta hỏi lại tôi: “Cô đoán thử xem?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-nhac-em-nho-lai>